

A person stands in a sandy, arid landscape under a clear blue sky, holding a large blue circle with a face cutout. They are surrounded by several other large, solid-colored circles in various colors (pink, green, yellow, orange, red, blue, purple) that are stacked or arranged around them, creating a colorful, abstract sculpture. The circles are of different sizes and are held by people whose bodies are mostly obscured by the circles.

JULI DANS

**2 – 16 JULY '22
AMSTERDAM**

INTERNATIONAL FESTIVAL FOR CONTEMPORARY DANCE

JULIDANS PROGRAMMASHEMA

	ITA GROTE ZAAL	ITA RABOZAAL	ITA STUDIO 1	THEATER BELLEVUE	MELKWEG	PODIUM MOZAÏEK
VR 1						
ZA 2	20.00 Christos Papadopoulos 'Larsen C' (60 min) Opening Julidans					
ZO 3	20.00 Christos Papadopoulos 'Larsen C' (60 min)	19.30 Florentina Holzinger 'A Divine Comedy' (120 min)		20.30 Amala Dianor, Marco da Silva Ferreira Via Katilehong 'Via Injabulo' (60 min)		
MA 4		20.00 Florentina Holzinger 'A Divine Comedy' (120 min)		20.30 Amala Dianor, Marco da Silva Ferreira Via Katilehong 'Via Injabulo' (60 min)	19.00 Ioanna Paraskevopoulou 'MOS' (35 min)	
DI 5	20.30 Hooman Sharifi 'sacrificing while lost in salted earth' (±90 min)				19.00 Ioanna Paraskevopoulou 'MOS' (35 min)	
WO 6	20.00 Hooman Sharifi 'sacrificing while lost in salted earth' (±90 min)	19.30 Jefta van Dinther 'On Earth I'm Done: 'Mountains' & 'Islands' (150 min)		21.00 Choy Ka Fai 'Yishun is Burning' (60 min)		
DO 7		19.30 Jefta van Dinther 'On Earth I'm Done: 'Mountains' & 'Islands' (150 min)		21.00 Choy Ka Fai 'Yishun is Burning' (60 min)	18.30 Femke Gyselinck 'Letters 2 dance' (60 min)	
VR 8	20.30 Nicole Beutler 'GINKGO' (±90 min)				18.30 Femke Gyselinck 'Letters 2 dance' (60 min)	21.00 Cherish Menzo 'DARKMATTER' (±70 min)
ZA 9	20.30 Nicole Beutler 'GINKGO' (±90 min)	19.30 Louise Lecavalier 'Stations' (60 min)		21.00 David Raymond & Tiffany Tregarthen 'BYGONES' (70 min)	19.00 Sabina Bočková & Johana Pocková 'The Lion's Den' (40 min)	21.00 Cherish Menzo 'DARKMATTER' (±70 min)
ZO 10		19.30 Louise Lecavalier 'Stations' (60 min)		21.00 David Raymond & Tiffany Tregarthen 'BYGONES' (70 min)	19.00 Sabina Bočková & Johana Pocková 'The Lion's Den' (40 min)	15.00 Cherish Menzo 'DARKMATTER' (±70 min)
MA 11				20.30 Cecilia Moisio 'Pink Portal' (70 min)		
DI 12	20.30 Qudus Onikeku 'Re:INCARNATION' (90 min)	20.00 Siba Sahabi & Andrés Marín 'Skiagraphia' (±60 min)		13.00 Cecilia Moisio 'Pink Portal' (70 min)		
WO 13	20.30 Qudus Onikeku 'Re:INCARNATION' (90 min)		19.00 Fernando Belfiore 'THE MARKET' (±80 min)		19.00 Renata Carvalho 'Manifesto Transpofágico' (55 min)	
DO 14		20.30 Lia Rodrigues 'Furia' (70 min)	19.00 Fernando Belfiore 'THE MARKET' (±80 min)	20.30 Brigel Gjoka, Rauf 'Rubber- Legz' Yasit & Ruşan Filztez 'Neighbours' (60 min)	19.00 Renata Carvalho 'Manifesto Transpofágico' (55 min)	
VR 15	20.30 Elle Sofe Sara 'Vástádus eana The answer is land' (70 min)			19.00 Brigel Gjoka, Rauf 'Rubber- Legz' Yasit & Ruşan Filztez 'Neighbours' (60 min)	21.00 Lisbeth Gruwez & Maarten van Cauwenbergh 'Into the Open' (50 min)	21.00 Mohamed Toukabri 'The Power (of) The Fragile (70 min)
ZA 16	21.00 Elle Sofe Sara 'Vástádus eana The answer is land' (70 min)	20.30 Lia Rodrigues 'Encantado' (75 min)		19.00 Brigel Gjoka, Rauf 'Rubber- Legz' Yasit & Ruşan Filztez 'Neighbours' (60 min)		21.00 Mohamed Toukabri 'The Power (of) The Fragile (70 min)

JULIDANS PROGRAMME SCHEDULE

BIJLMER PARKTHEATER	VONDELPARK OPENLUCHTTHEATER	MEERVAART THEATER	STEDELIJK MUSEUM AMSTERDAM	ICK SPACE FOR DANCE ART	OVERIGEN - JULIDANS EXTENDED
					16.00 Julidans x WhyNot: OFF VENUE (±135 min)
				21.00 Emio Greco & Pieter C. Scholten 'WE, the BREATH' (±105 min)	16.00 Julidans x WhyNot: OFF VENUE (±135 min)
				21.00 Emio Greco & Pieter C. Scholten 'WE, the BREATH' (±105 min)	
				21.00 Emio Greco & Pieter C. Scholten 'WE, the BREATH' (±105 min)	18.00 Tamara Cubas 'Offering for a Monster'
				13.00 Emio Greco & Pieter C. Scholten 'WE, the BREATH' (±105 min)	18.00 Tamara Cubas 'Offering for a Monster'
		20.15 Ann Van den Broek 'Joy Enjoy Joy' (75 min)			
	20.30 Julidans at the park Vloeistof 'Hellend Vlak' (±120 min)	20.15 Ann Van den Broek 'Joy Enjoy Joy' (75 min)	16.00 Michele Rizzo 'REACHING ' (60 min)		
			15.00 Michele Rizzo 'REACHING ' (60 min)		
20.00 Christian Guerematchi 'Hissy Fit' (40 min)		20.30 Boukje Schweigman 'Eros' (60 min)			
20.00 Poernima Gobardhan 'My Pitts' & 'Kali Mata' (70 min)	20.30 Julidans at the park	20.30 Boukje Schweigman 'Eros' (60 min)			
		20.30 Boukje Schweigman 'Eros' (60 min)			

EXTENDED

HOOFDPROGRAMMA MAIN PROGRAMME

JULIDANS NEXT

JULIDANS NL

SOMETHING TO BELIEVE IN

Transitie is de sleutel

Veerkracht, innovatief vermogen: de culturele sector heeft het de afgelopen jaren in optima forma laten zien. Corona, anderhalve meter, lockdowns? Dan gaan we online, streamen, naar buiten, optreden voor het verzorgingshuis, bij de mensen thuis of, zoals Julidans tijdens die lastige tijd deed, op mooie locaties in de stad en zelfs in een Peepshow Palace. Door roeien en ruiten zijn ze gegaan, de dansmakers en dansers, want optreden zouden ze. Omdat ze ergens in geloven.

Het geloof in de zeggingskracht van dans en de urgentie van hun artistieke boodschap is al die tijd kaarsrecht overeind gebleven. De drang om hun verhalen weer aan het publiek te vertellen is misschien nog wel sterker geworden. Opmerkelijk is hoe de dansmakers die dit jaar in Julidans staan hebben vastgehouden aan hun ideeën, compromisloos. Nog opmerkelijker misschien wel is de positiviteit en constructieve instelling die uit hun werken spreekt, de hoop, het geloof en de wil de wereld te kunnen veranderen. Door ons op een andere manier naar onze huidige wereld te laten kijken.

Ongemakkelijke waarheden en onzichtbare fenomenen, onderwerpen waar we liever van wegkijken worden door de makers in Julidans 2022 niet geschuwd. In de openingsvoorstelling *Larsen C* bijvoorbeeld vestigt Christos Papadopoulos met een ingenieus spel van licht, donker, onder, boven, zichtbaarheid en onzichtbaarheid onze aandacht op de teloorgang van het gigantische, losgeraakte Antarctische ijsplateau *Larsen C*, dat intussen zelf óók al desintegreert. Jefta van Dinther doet met zijn project *On Earth I'm Done* een beeldschone oproep onze relatie met de natuur te herzien, waarbij hij in de solo *Mountains* de geboorte van die nieuwe wereld verbeeldt. Elle Sofe Sara bepleit met Sami-rituelen, traditionele dansen en gezongen yoiks niet alleen een inniger band met de aarde, maar vooral ook met elkaar.

Transitie is de sleutel. Dat thema loopt als een rode draad, in allerlei vormen, door de programmering. Transitie door trance (Choy Ka Fai), hypnose (Florentina Holzinger) transitie van geslacht of gender (Renata Carvalho), migratie als transitie (Hooman Sharifi), transitie van vormen, machtsstructuren, tradities, rolpatronen, wie het programma bekijkt, vindt het allemaal terug.

Overigens gaat het maatschappelijke en ecologische bewustzijn bij sommigen moeiteloos hand in hand met de brutale, dwarse, soms iconoclastische benadering die waar wij van Julidans nogal dol op zijn. Want wij geloven onverminderd in de veelzijdigheid van de hedendaagse dans.

Anita van Dolen en het Julidans team

Transition is the key

Resilience, innovative capacity: over the past few years, the cultural sector has demonstrated these qualities in the best way possible. Corona, one and a half metres, lockdown? Then we go online, stream, go outside, perform in front of the nursing home, in people's homes or, as Julidans did during that difficult time, at beautiful locations in the city, and even in a Peepshow Palace. They stopped at nothing, the dance makers and dancers, because they were going to perform anyway. Because they believe in something.

Their belief in the expressive power of dance and the urgency of their artistic message has remained undiminished through it all. Maybe, the urge to tell their stories to the public again has become even stronger. It is remarkable how the dance makers who are in this year's edition of Julidans have stuck to their ideas, without compromising. Even more remarkable, perhaps, is the positivity and constructive spirit that shines through in their works, the hope, belief, and the will to change the world. By making us look at our world today in a different way.

Uncomfortable truths and invisible phenomena, subjects we would rather look away from are not shunned by the makers in Julidans 2022. In the opening performance *Larsen C*, for example, Christos Papadopoulos uses an ingenious play of light, dark, below, above, visibility and invisibility to draw our attention to the loss of the gigantic dislodged Antarctic ice shelf *Larsen C*, which in the meantime is disintegrating itself as well. With his project *On Earth I'm Done*, Jefta van Dinther makes a stunningly beautiful call for a review of our relationship with nature, depicting the birth of that new world in the solo *Mountains*. With Sami rituals, traditional dances and yoiks sung live on stage, Elle Sofe Sara advocates a closer relationship not only with the earth, but also, and particularly, with each other.

Transition is the key. This theme runs like a thread through the programming, in various forms. Transition through trance (Choy Ka Fai), hypnosis (Florentina Holzinger), transition of sex or gender (Renata Carvalho), migration as transition (Hooman Sharifi), transition of forms, power structures, traditions, role patterns, anyone who looks at the programme will find it all.

For some, social and ecological awareness goes effortlessly hand in hand with the cheeky, contrary, sometimes iconoclastic approach that we at Julidans are rather fond of. Because we have an undiminished belief in the versatility of contemporary dance.

Anita van Dolen and the Julidans team

HOOFDPROGRAMMA

Een dwarsdoorsnee van wat er nu relevant is in hedendaagse dans en performance. Het Julidans hoofdprogramma speelt zich af in de Grote Zaal, Rabozaal en Studio 1 van Internationaal Theater Amsterdam, in Theater Bellevue en Melkweg the Max. Laat je verrassen door groot gemonteerde voorstellingen van internationaal toonaangevende choreografen.

MAIN PROGRAMME

A cross-section of what is currently relevant in contemporary dance and performance. The Julidans main programme takes place in the Grote Zaal, Rabozaal and Studio 1 of Internationaal Theater Amsterdam, in Theater Bellevue and Melkweg the Max. Let yourself be surprised by large-scale performances by leading international choreographers.

LARSEN C

CHRISTOS PAPADOPOULOS (GR)

LEON & THE WOLF

Julidans opent met *Larsen C*. Deze nieuwe voorstelling van de Griekse choreograaf Christos Papadopoulos is een meditatie over onze positie als mens in tijden van verandering.

De titel van Papadopoulos' nieuwe werk is ook de naam van een meer dan 10.000 jaar oude ijsplaat op Antarctica die langzaam afbrokkelt. De bewegingen van Larsen C zijn zo traag dat ze niet kunnen worden waargenomen. Alsof het tempo wordt geabsorbeerd door tijd en ruimte.

Papadopoulos laat zich graag inspireren door de natuur. In *Elvedon*, te zien op Julidans 2017, waren dat de eindeloze golfbewegingen van de oceaan; in *Ion* (Julidans, 2019) de bewegingen van zwermen insecten en vogels, vanwaar hij uitzoomde op ionen, elektrisch geladen atomen, het kleinste niveau van leven. In zijn nieuwe voorstelling *Larsen C* gaat hij door met zijn onderzoek naar minimale, schijnbaar alledaagse bewegingen.

De choreograaf verkent de toestand van overgang, van de ene beweging naar de andere. Hij vraagt zich af of een klein verschil in een vertrouwd ritme, een triviale wijziging van de lichaamsbeweging, of zelfs een kleine decor-, geluids- of lichtverschuiving onze waarneming volledig kan veranderen. Het gaat hem om de overgangsfase tussen twee rollen, over de fase waarin je het een niet meer bent en ook nog niet helemaal het andere, de tussentijd. Het moment waarop je het oude hebt verlaten en op de drempel van iets nieuws staat.

Zijn dansers tarten onze waarneming als een natuurverschijnsel, heel precies geconstrueerd en toch ongrijpbaar. Met *Larsen C* verdiept Papadopoulos zijn onderzoek naar de veerkracht van het individu in een groep dat hij begon in *Elvedon* en *Ion*. Nu daagt hij meer dan ooit onze perceptie uit met zijn organische bewegingstaal en soms nauwelijks waarneembare verschuivingen die op wonderbaarlijke wijze diepgaande veranderingen teweegbrengen. Een kleine verandering in dynamiek kan een schokgolf

De menselijke waarneming als natuurverschijnsel

Human perception as a natural phenomenon

Julidans opens with *Larsen C*. This new performance by Greek choreographer Christos Papadopoulos is a meditation on our position as human beings in times of change.

The title of Papadopoulos' new work is also the name of an Antarctic ice shelf of more than 10,000 years old that is slowly crumbling. The movements of *Larsen C* are so slow that they cannot be observed. As if the tempo were absorbed by time and space.

Papadopoulos likes to be inspired by nature. In *Elvedon*, performed at Julidans 2017, they were the endless undulations of the ocean; in *Ion* (Julidans, 2019) the movements of swarms of insects and birds, from which he zoomed out to ions, electrically charged atoms, one of the smallest levels of life. In his new performance *Larsen C*, he continues his research into minimal, seemingly everyday movements.

© Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

© Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

veroorzaken. Het levert een hypnotiserende en tot reflectie stemmende ervaring op.

'Fascinerend van begin tot eind, blijft Larsen C trouw aan het universum van de choreograaf, bezet meesterlijk de ruimte, speelt met het licht op een even effectieve als originele manier en creëert voortdurend sterke, verontrustende en soms bedrieglijke beelden.' - Le Soir

Theaterkrant over *Ion* (Julidans, 2019):
'Minimalisme dat de zintuigen volledig opent'
(Keuze van de criticus)

za 2 & zo 3 juli 20.00
ITA Grote Zaal

NL PREMIÈRE
coproductie i.s.m.
Ammodo

60 minuten
zonder pauze
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15

sat 2 & sun 3 July 20.00
ITA Grote Zaal

DUTCH PREMIERE
co-production i.c.w.
Ammodo

60 minutes
no intermission
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15

The choreographer explores the state of transition, from one movement to another. He wonders whether a small difference in a familiar rhythm, a trivial change in body movement, or even a slight shift in scenery, sound or light can completely alter our perception. It is about the transitional phase between two roles, about the phase in which you are no longer one and not quite the other, the interim. The moment when you have left the old and are on the threshold of something new.

His dancers defy our perception as natural phenomena, very precisely constructed and yet elusive. With *Larsen C*, Papadopoulos deepens his research into the resilience of the individual in a group that he began in *Elvedon* and *Ion*. Now, more than ever, he challenges our perception with his organic language of movement and sometimes barely perceptible shifts that miraculously produce profound changes. A small change in dynamics can create a shock wave. It provides a hypnotic experience that invites reflection.

'Fascinating from start to finish, Larsen C stays true to the choreographer's universe, masterfully occupies space, plays with light in a way that is as effective as it is original, and constantly creates strong, disturbing and sometimes deceptive images.' - Le Soir

Theaterkrant about *Ion* (Julidans, 2019):
'Minimalism that opens the senses completely'
(Critic's choice)

A DIVINE COMEDY FLORENTINA HOLZINGER (AT/NL)

Een van de shittiest performances die ik ooit heb gezien’, sprak een criticus na de première van *A Divine Comedy* van de Oostenrijkse dansmaker Florentina Holzinger. In de letterlijke betekenis van het woord dan, want hij gaf de productie maar liefst viereneenhalve ster (van de vijf).

Holzinger, de ‘superster van de hedendaagse Europese dans’, maakt nietsontziend danstheater met de nodige shockeffecten. De enscenering is ‘in your face’ en altijd provocerend. Als het moet, laten de performers – dresscode: naakt – lichaamssubstanties vloeien. Letterlijk álles wordt uit de kast getrokken om genderverhoudingen en de representatie van het vrouwenlichaam in de media en kunst te deconstrueren. Of zeg maar gerust: te verbrijzelen. Holzinger husselt trash, live masturbatie, bloederige slashermovies, slapstick en lullige goochelacts door elkaar. Daarbij hink-stap-springt ze met een subliem gevoel voor ironie door een duizelingwekkende hoeveelheid citaten en symbolen uit de (dans) kunstgeschiedenis.

In *A Divine Comedy* katapulteert de beruchte choreograaf het gelijknamige werk van de Italiaanse dichter Dante Alighieri naar het heden, en creëert zo hemel en hel in het hier en nu. Daarbij laat ze zich leiden door de levensreis van een danser, die zich tegen de klippen op inspant om vitaal en gezond te blijven, in het besef van de eigen sterfelijkheid. Dit alles in een eeuwige competitieve strijd maar bij vlagen ook in hoopvolle verbinding. Misschien zelfs wel erop gericht om het beste in de mensheid naar boven te halen, ondanks alle tekortkomingen, driften en grillen. Door het moderne bestaan op de snijtafel te leggen doet *A Divine Comedy* een opgooi naar een potentiële spiritualiteit voor de 21e eeuw.

De cast van twintig performers is van alle leeftijden, heeft totaal verschillende achtergronden en beheerst uiteenlopende fysieke, muzikale en atletische disciplines. Kijk uit naar drillende dansdocenten, motorcrossers en niet te vergeten de tachtigjarige danser Beatrice Cordua (bijnaam ‘the naked ballerina’). Deze markante types bundelen hun krachten in een even verbijsterende als hilarische verkenning van leven en dood, hemel en hel – en alles ertussenin.

**Wrange
komedie over
hemel en hel in
het hier en nu**

**Wry comedy
about heaven
and hell in the
here and now**

**zo 3 juli 19.30
ma 4 juli 20.00
ITA Rabozaal**

**NL PREMIÈRE
coproductie**

**120 minuten
zonder pauze
€30 / €25 / €15
student €15**

**sun 3 July 19.30
mon 4 July 20.00
ITA Rabozaal**

**DUTCH PREMIERE
co-production**

**120 minutes
no intermission
€30 / €25 / €15
student €15**

One of the shittiest performances I have ever seen,’ said a critic after the premiere of *A Divine Comedy* by Austrian dance maker Florentina Holzinger. In the literal sense of the word, that is, because he gave the production no less than four and a half stars (out of five).

Holzinger, the ‘superstar of contemporary European dance’, makes ruthless dance theatre with the necessary shock effects. The staging is ‘in your face’ and always provocative. If necessary, the performers – dress code: nude – let bodily substances flow. Literally everything is done to deconstruct gender relations and the representation of the female body in the media and in art. Or, to put it bluntly, to crush it. Holzinger mixes trash, live masturbation, bloody slasher movies, slapstick, and silly conjuring acts. With a sublime sense of irony, she hops and jumps through a dizzying array of quotes and symbols from the history of (dance) art.

In *A Divine Comedy*, the notorious choreographer catapults the Italian poet Dante Alighieri’s work of the same name into the present, thus creating heaven and hell in the here and now. She is guided by the life journey of a dancer, who goes to great lengths to stay vital and healthy, aware of her own mortality. All this in an eternal competitive struggle, but also – at times – in hopeful connection. Perhaps even aimed at bringing out the best in humanity, despite all its shortcomings, urges and whims. By putting modern life on the cutting table, *A Divine Comedy* takes a stab at a potential spirituality for the 21st century.

The cast of twenty performers are of all ages, come from totally different backgrounds, and master a variety of physical, musical and athletic disciplines. Get ready for drilling dance teachers, motorcrossers, and last but not least the octogenarian dancer Beatrice Cordua (nicknamed ‘the naked ballerina’). These striking characters join forces in an exploration of life and death, heaven and hell – and everything in between – that is as baffling as it is hilarious.

© Nicole Marianna Wytyczak

VIA INJABULO

AMALA DIANOR (SN/FR), MARCO DA SILVA FERREIRA (PT)

VIA KATLEHONG DANCE (ZA)

© John Hogg

Een verpletterende voorstelling, extreem dynamisch, intens, met een geweldig stuwend ritme' (Theaterkrant). Critici wonden er na het zien van Via Katlehong Dance tijdens Julidans 2018 geen doekjes om: wie naar een show van deze dansgroep uit de Zuid-Afrikaanse townships gaat, krijgt een theaterbeleving die nog lang nazindert.

In de dertig jaar van zijn bestaan is Via Katlehong Dance uitgegroeid tot een wereldwijde festivalhit. Voor de nieuwste creatie *Via Injabulo* ging de dansgroep een samenwerking aan met twee talentvolle Europese dansmakers, Amala Dianor en Marco da Silva Ferreira. Beiden maakten een eigen werk waarvoor ze grif gebruikmaakten van het immense potentieel van Via Katlehong: het

Een feest van explosieve dans en opzwepende ritmes uit de townships

A crushing performance, extremely dynamic, intense, with a great driving rhythm' (Theaterkrant). After seeing Via Katlehong Dance at Julidans 2018, the critics made no bones about it: anyone who goes to see a show by this dance group from the South African townships is in for a theatrical experience that will linger in the mind for a long time.

In its thirty years of existence, Via Katlehong Dance has grown into a worldwide festival hit. For the latest creation, *Via Injabulo*, the dance group entered into a collaboration with two leading European dance makers, Amala Dianor and Marco da Silva Ferreira. Both made a work of their own for which they made eager use of the immense potential of Via Katlehong: the infectious dancing pleasure of the eight dancers and the pulsating rhythms from the townships.

aanstekelijke dansplezier van de acht dansers en de pulserende ritmes uit de townships.

Via Katlehong Dance is genoemd naar het township in de Zuid-Afrikaanse Oost-Rand waar het in 1992 als gemeenschapsproject is begonnen. Jongeren worden uitgedaagd om met hun muziek en dans expressie te geven aan hun harde leven. Met een niet mis te verstane optimistische boodschap: een betere wereld is mogelijk.

Aan de basis ligt de pantsula, een ultra-energieke dans die is ontstaan tijdens het apartheidsregime. De kracht van Via Katlehong is dat de groep op een vernieuwende manier de pantsula met andere dansen combineert, zoals tap, step en gumboot, de 'mijnwerkersdans' gebaseerd op slaan op de dijen en de kuit. Maar de pantsula is veel meer dan dans alleen; het is een levensstijl gevat in mode, muziek, gebarencodes en taal waarmee de jongeren van de townships zich identificeren en uiten.

Voor het eerste werk in *Via Injabulo*, *Emaphakathini*, put de Frans-Senegalese choreograaf Amala Dianor uit de persoonlijke geschiedenissen van de performers om grenzen tussen mensen én dansdisciplines op te heffen. Doel is om een gemeenschappelijke nieuwe ruimte te creëren, een 'tussenruimte', oftewel *emaphakathini* in Zoeloe. In *form Informs* onderzoekt Marco da Silva Ferreira de betekenis van dans in de sociale context, hoe die kan leiden tot een collectieve identiteit. Pantsula, house dance en andere streetdancestijlen worden geshaket tot een cocktail van pulserende energie.

Het resultaat is één groot feest van opzwepende ritmes en gedeelde energie. Schreeuwen, fluiten, stampen met de voeten, klappen in de handen: iedereen mag meedoen. Sterker: het is onmogelijk om op je stoel te blijven zitten.

'(...) de koprollen, tapdans, lichaamspercussie en voetroffels (krijgen) niet alleen een expliciete, leesbare en eerlijke boodschap mee, ook een vleug hoop.' **** - de Volkskrant over *Via Kanana*, Julidans 2018

© John Hogg

A feast of explosive dance and rousing rhythms from the townships

Via Katlehong Dance is named after the township in South Africa's East Rand where it began as a community project in 1992. Young people are challenged to express their hard lives through their music and dance. With a message of unmistakable optimism: a better world is possible.

The basis is formed by the pantsula, an ultra-energetic dance that came into existence during the apartheid regime. Via Katlehong's strength is that the group innovatively combines the pantsula with other dances, such as tap, step and gumboot, the 'miner's dance' based on hitting the thighs and calves. But the pantsula is much more than just dance; it is a lifestyle encapsulated in fashion, music, gesture codes and language with which the youth of the townships identify and express themselves.

For the first work in *Via Injabulo*, *Emaphakathini*, Franco-Senegalese choreographer Amala Dianor draws on the personal histories of the performers to pull down boundaries between people and dance disciplines. The aim is to create a common new space, an 'in-between space', or *emaphakathini* in Zulu. In *form Informs*, Marco da Silva Ferreira explores the meaning of dance in the social context, how it can lead to a collective identity. Pantsula, house dance and other street dance styles are shaken into a delicious cocktail of pulsating energy.

The result is one big feast of rousing rhythms and shared energy. Shouting, whistling, stamping your feet, clapping your hands: everyone can join in. In fact, it is impossible to remain sitting on your chair.

'(...) the head rolls, tap dance, body percussion and foot rolls not only carry an explicit, readable and honest message, but also a hint of hope.' **** - de Volkskrant about *Via Kanana*, Julidans 2018

zo 3 & ma 4 juli 20.30
Theater Bellevue

WERELDPREMIÈRE

60 minuten
met pauze
€25
student €15

sun 3 & mon 4 July 20.30
Theater Bellevue

WORLD PREMIÈRE

60 minutes
including intermission
€25
student €15

SACRIFICING WHILE LOST IN SALTED EARTH HOOMAN SHARIFI (IR/NO) IMPURE COMPANY

Samen met de klanken van de Iraanse tamboer bespeeld door Arash Moradi en acht Iraanse dansers die nu in Europa wonen en werken, gebruikt choreograaf Hooman Sharifi het revolutionaire *Le Sacre du Printemps* uit 1913 als inspiratie om zijn verhaal te vertellen. Het lenteoffer van toen vertaalt de geboren Iraniër naar het heden. Wat is de betekenis van het offer in onze, in vele opzichten uitdagende tijden?

Voor zijn versie van de *Sacre*, *sacrificing while lost in salted earth*, werkt choreograaf Hooman Sharifi uitsluitend met Iraanse dansers/makers. Dans en dansvoorstellingen zijn verboden in de islamitische republiek Iran, en al deze kunstenaars ontwikkelen hun artistieke oeuvre in ballingschap. De beslissingen over wat zij opofferen zijn van groot belang – elk individu heeft een fysieke materialisatie van deze offers.

In de maatschappij van nu, concludeert Sharifi, functioneert het idee van één persoon die zich voor een hele gemeenschap opoffert, niet meer. Er zijn collectieve offers nodig. En eenieder moet er bewust zelf voor kiezen om zich op te offeren. In Sharifi’s *sacrificing while lost in salted earth* zitten de dansers zingend bijeen op het podium. Als de muziek – die speciaal is geschreven voor de tamboer, een Perzisch snaarinstrument met slechts drie snaren – stopt, staan de dansers een voor een op voor hun solo. Maar zodra de muziek opnieuw begint, barst dan toch een gezamenlijke dans los, van alle dansers tegelijk. Uiteindelijk is het een ultiem collectief offer, op basis van individuele keuzes.

Hooman Sharifi is een Noorse choreograaf met Iraanse roots. Als tiener begint hij zijn danscarrière met hiphop, vanaf zijn twintigste schoolt hij zich in klassieke en moderne dans. Puttend uit verschillende stijlen en culturen, is Sharifi’s bewegingstaal fysiek uitdagend,

Using the sounds of the ancient Iranian tanbur played live by Arash Moradi and 8 dancers from Iran who are now living and working all over Europe, choreographer Hooman Sharifi uses the revolutionary *Le Sacre du Printemps* from 1913 and Iranian language and music as inspiration to tell a story of small everyday sacrifice. The Iranian translates the spring sacrifice of the past into the present. What is the meaning of sacrifice in our – in many ways – challenging times?

For his version of the *Sacre*, *sacrificing while lost in salted earth*, choreographer Hooman Sharifi works exclusively with Iranian dancers. Dance and dance performances are prohibited in the Islamic Republic of Iran, and all these artists are developing their artistic body of work in exile. The individual decisions on what they are sacrificing is of great importance – each individual owns physical materialisation of these sacrifices. They take up a great space on stage and slowly a collective, a society, grows out of their individual actions.

In today’s society, Sharifi concludes, the idea of one person sacrificing themselves for a whole community no longer works. Collective sacrifices are needed. And everyone must consciously choose to sacrifice themselves. In Sharifi’s *sacrificing while lost in salted earth*, the dancers sit on the stage singing. When the music – specially rewritten for the tanbur, a Persian string instrument with only three strings – stops, the dancers stand up one by one for their solo. But as soon as the music starts again, a collective dance bursts out, of all dancers together. In the end, it is an ultimate collective sacrifice, based on individual choices.

Hooman Sharifi is a Norwegian choreographer with Iranian roots. As a teenager, he started his dance career with hip-hop, and he has trained in classical and modern dance from his twenties. Drawing from different styles and cultures, Sharifi’s movement language is physically challenging, intense, and

© Arash A. Nejad

di 5 juli 20.30
wo 6 juli 20.00
ITA Grote Zaal

NL PREMIÈRE
coproductie i.s.m.
Ammodo

90 minuten
zonder pauze
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15

intens en krachtig. In zijn werk verkent hij de onderliggende gevoelens bij macht, politieke systemen en geweld. In 2000 richt Sharifi zijn eigen gezelschap op, Impure Company, dat maatschappelijke en politieke betrokkenheid wil stimuleren door middel van kunst.

Over The Dead Live On In Our Dreams, 2019: ‘(...) een gelaagde voorstelling die het persoonlijke aan het culturele en het politieke verbindt. De integere manier waarop dit gebeurt is een prettig tegengeluid voor alle mogelijke simplificaties van culturele identiteit.’ - Theaterkrant

Over While They Are Floating, Julidans, 2018: ‘Sharifi verliest zich in While They Are Floating niet in dramatische illusies, bevrijdende fictie of een politiek reveille. Hij gebruikt het toneel als een speelbord, waar het dramatische karakter van de politieke feiten gestalte krijgt zonder een strijd tussen voor-en tegenstanders te ensceneren en waar de figuren eenieder zouden kunnen zijn.’ - Theaterkrant

tue 5 July 20.30
wed 6 July 20.00
ITA Grote Zaal

DUTCH PREMIERE
co-production i.c.w.
Ammodo

90 minutes
no intermission
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15

powerful. In his work, he explores the underlying feelings of power, political systems, and violence. In 2000, Sharifi founded his own company, Impure Company, which aims to stimulate social and political engagement through art.

About The Dead Live On In Our Dreams, 2019: ‘(...) a layered performance that connects the personal with the cultural and the political. The integrity with which this is done is a pleasant counterpoint to all possible simplifications of cultural identity.’ - Theaterkrant

About While They Are Floating, Julidans, 2018: ‘In While They Are Floating, Sharifi does not lose himself in dramatic illusions, liberating fiction or a political reveille. He uses the stage as a game board, where the dramatic nature of the political facts takes shape without staging a battle between supporters and opponents and where the characters could be anyone.’ - Theaterkrant

ON EARTH I'M DONE: MOUNTAINS & ISLANDS JEFTA VAN DINTHER (SE/NL) CULLBERG

Hoe kun je verliefd zijn én blijven op onze steeds veranderende wereld? In het tweeluik *On Earth I'm Done* gaat choreograaf Jefta van Dinther in op die vraag met de solo *Mountains* en het groepsstuk *Islands*. Met referenties naar sciencefiction, classicisme en popcultuur wordt de toeschouwer meegevoerd naar plekken die uit het conventionele ruimte-tijdcontinuüm lijken te zijn losgescheurd.

Sommige dansstukken hebben zó'n impact dat ze een collectieve extase bij de toeschouwers teweegbrengen. De Zweeds-Nederlandse Jefta van Dinther doet dat met zijn werk als geen ander. De 'lieveling van de Europese danspodia' laat licht, ruimte, geluid en lichamen van dansers samenvloeien tot – zoals een recensent het ooit pakkend verwoordde – 'een compositie van ervaringsstructuren'. Van Dinther's choreografieën zijn ultrafysiek, fraai in beeld gebracht en ronduit overrompend.

Voor het Zweedse Cullberg maakte de choreograaf het 'archaisch-futuristische' tweeluik *On Earth I'm Done*, met de solo *Mountains* als eerste deel. Het tweede deel, *Islands*, is een groepsstuk voor dertien dansers.

In *Mountains* zijn we getuige van de geboorte van een nieuwe wereld. De danser verhoudt zich tot een enorme een lap stof van tientallen meters, die in een magische belichting wordt geplooid en vervormd tot een steeds veranderend berglandschap. 'Meedogenloos in zijn vorm,' schreef Svenska Dagbladet. 'Het werk luistert naar driften, verlangens, angsten en achterdocht die onder de oppervlakte van homo sapiens trillen – onze fragiele relatie met een wereld die voortdurend uit onze handen dreigt te glippen.'

In *Islands* kijken we terug op een wereld die niet meer bestaat. Er vormt zich een alternatieve samenleving, afgezonderd van

Ultrafysiek en meedogenloos in zijn vorm

Ultraphysical and ruthless in its form

How can you be and stay in love with our ever-changing world? In the diptych *On Earth I'm Done*, choreographer Jefta van Dinther deals with this question in the solo *Mountains* and the group piece *Islands*. With references to science fiction, classicism and pop culture, the spectator is transported to places that seem to be torn from the conventional space-time continuum.

Some dance pieces have such an impact that they bring about a collective ecstasy in the audience. The Swedish-Dutch Jefta van Dinther does this with his work like no other. The 'darling of the European dance podiums' allows light, space, sound and the dancers' bodies to flow together into what one reviewer once famously called 'a composition of experiential structures.' Van Dinther's choreographies are ultra-physical, beautifully portrayed, and downright overwhelming.

© Urban Jörén

© Ninja Hanna

de rest van de wereld. Volgens Van Dinther 'een plek waar menselijkheid niet langer vanzelfsprekend is'. De wezens die we hier ontmoeten, denken, handelen en spreken met iets dat lijkt op menselijke emoties, maar hun innerlijke leven is synthetisch en hun sociale interactie is gehackt.

Samen zijn de twee delen van *On Earth I'm Done* een indringende wake-upcall om beter om te gaan met onze wereld. Waarom vernietigen we onze thuisplaneet om een cultuur in stand te houden die steeds minder met ons wezenlijke mens-zijn te maken heeft?

'De voorstelling roept vragen op over wat het betekent om mens te zijn, wat het is om op deze planeet te bestaan en voor deze te zorgen. De voorstelling duikt in de intelligentie van de natuur en de vorming van cultuur. En kijkt naar het nauw met elkaar verweven bestaan van natuur en cultuur.' - Jefta van Dinther

wo 6 & do 7 juli 19.30
ITA Rabozaal

NL PREMIÈRE

150 minutes
met pauze
€33 / €28 / €18
student €18

wed 6 & thu 7 July 19.30
ITA Rabozaal

DUTCH PREMIERE

150 minutes
including intermission
€33 / €28 / €18
student €18

For the Swedish Dance Company Cullberg, the choreographer created the 'archaic-futuristic' diptych *On Earth I'm Done*, with the solo *Mountains* as the first part. The second part, *Islands*, is a group piece for thirteen dancers. In *Mountains*, we witness the birth of a new world. Surrounded by magical lighting, the dancer relates to tens of meters of fabric which is folded which is folded and deformed into an ever-changing mountain landscape. 'Ruthless in its form,' Svenska Dagbladet wrote. 'The work listens to the urges, desires, fears and suspicions that vibrate beneath the surface of homo sapiens – our fragile relationship with a world that constantly threatens to slip out of our hands.'

In *Islands*, we look back on a world that no longer exists. An alternative society is forming, isolated from the rest of the world. According to Van Dinther, 'a place where humanity is no longer taken for granted.' The beings we meet here think, act and speak with something resembling human emotions, but their inner lives are synthetic and their social interaction has been hacked.

Together, the two parts of *On Earth I'm Done* are a penetrating wake-up call. Why are we destroying our home planet to maintain a culture that has less and less to do with our essential humanity?

'The performance raises questions about what it means to be human, what it is to exist on this planet and to care for it. The show delves into the intelligence of nature and the formation of culture. And looks at the closely interwoven existence of nature and culture.' - Jefta van Dinther

YISHUN IS BURNING CHOY KA FAI (SNG/DE)

Sjamanisme meets voguing meets queer in de multimediale dansperformance *Yishun is Burning*, een ultradynamische zoektocht naar de rituelen van onze tijd. Traditie en hyperrealisme ontmoeten elkaar in live performance en documentaire vanuit Yishun, de duistere voorstad van Singapore. Choreograaf Choy Ka Fai geeft hiermee een kleurrijk pamflet af voor de vrijheid van meningsuiting en doet een hartstochtelijke oproep tot een verruimd bewustzijn.

Singapore staat bekend als een autoritaire stadstaat, waar de vrijheid van meningsuiting lang niet vanzelfsprekend is. Maar in de wat duistere en ongrijpbare voorstad Yishun is bijvoorbeeld nog wél plek voor religieuze handelingen, vieringen en rituelen. Die behoren onmiskenbaar tot het collectief spiritueel bewustzijn, maar in een verregaand geglobaliseerd Azië lijkt er steeds minder plek voor.

Dertig jaar na de iconische documentaire *Paris is Burning* over de voguing scene in New York, gaat choreograaf Choy Ka Fai in *Yishun is Burning* op zoek naar oude en nieuwe bewegingstradities en een hedendaagse

© Dajana Lothert

© Dajana Lothert

Rituele extase vanuit een voorstad van Singapore

Ritual ecstasy from a Singapore suburb

Shamanism meets voguing meets queer in the multimedia dance performance *Yishun is Burning*, an ultra-dynamic quest for the rituals of our time. Tradition and hyperrealism meet in live performance and documentary from Yishun, Singapore's dark suburb. With this performance, choreographer Choy Ka Fai delivers a colourful omnibus for freedom of expression and makes a passionate appeal for an expanded consciousness.

Singapore is known as an authoritarian city-state, where freedom of expression is anything but a given. In its somewhat dark and elusive suburb Yishun, there is however still room for religious acts, celebrations, and rituals. They unmistakably belong to the collective spiritual consciousness, but in a highly globalised Asia there seems to be ever less room for them.

Thirty years after the iconic documentary *Paris is Burning* about the voguing scene in New York, choreographer Choy Ka Fai's *Yishun is Burning* goes in search of old and new movement traditions and contemporary spirituality in dance. Voguing stands alongside shamanic rituals and Singaporean dances in a dazzling dance festival that crosses all boundaries of gender, race, and religion.

Inspired by the Singaporean ritual worship of gods in their struggle against evil, dancer Sun Phitthaya

spiritualiteit in dans. Voguing staat naast sjamanistische rituelen en Singaporese dansen in een spetterend dansfeest dat alle grenzen van gender, ras en religie overschrijdt.

Geïnspireerd door de Singaporese rituele verering van goden in hun strijd tegen het kwaad, bereikt danser Sun Phitthaya Phaefuang (a.k.a. Amazon Sun), rijzende ster van de Zuidoost-Aziatische vogue-scene, alle mogelijke staten van extase – uitbundig laverend tussen trance en queerness.

De toeschouwer vliegt heen en weer tussen documentair filmmateriaal en analoge performance. We reizen naar de levendige straten van Yishun, waar we getuige zijn van allerlei soorten religieuze vieringen. Door middel van interviews met onder anderen een sjamaan wordt de relatie met lichaam, seksualiteit en transcendentie ter discussie gesteld.

In deze kleurrijke wereld is de vogue en queerness de verbindende factor tussen hier en daar, tussen nu en toen.

wo 6 & do 7 juli 21.00
Theater Bellevue

NL PREMIÈRE

60 minuten
zonder pauze
€20
student €15

wed 6 & thu 7 July 21.00
Theater Bellevue

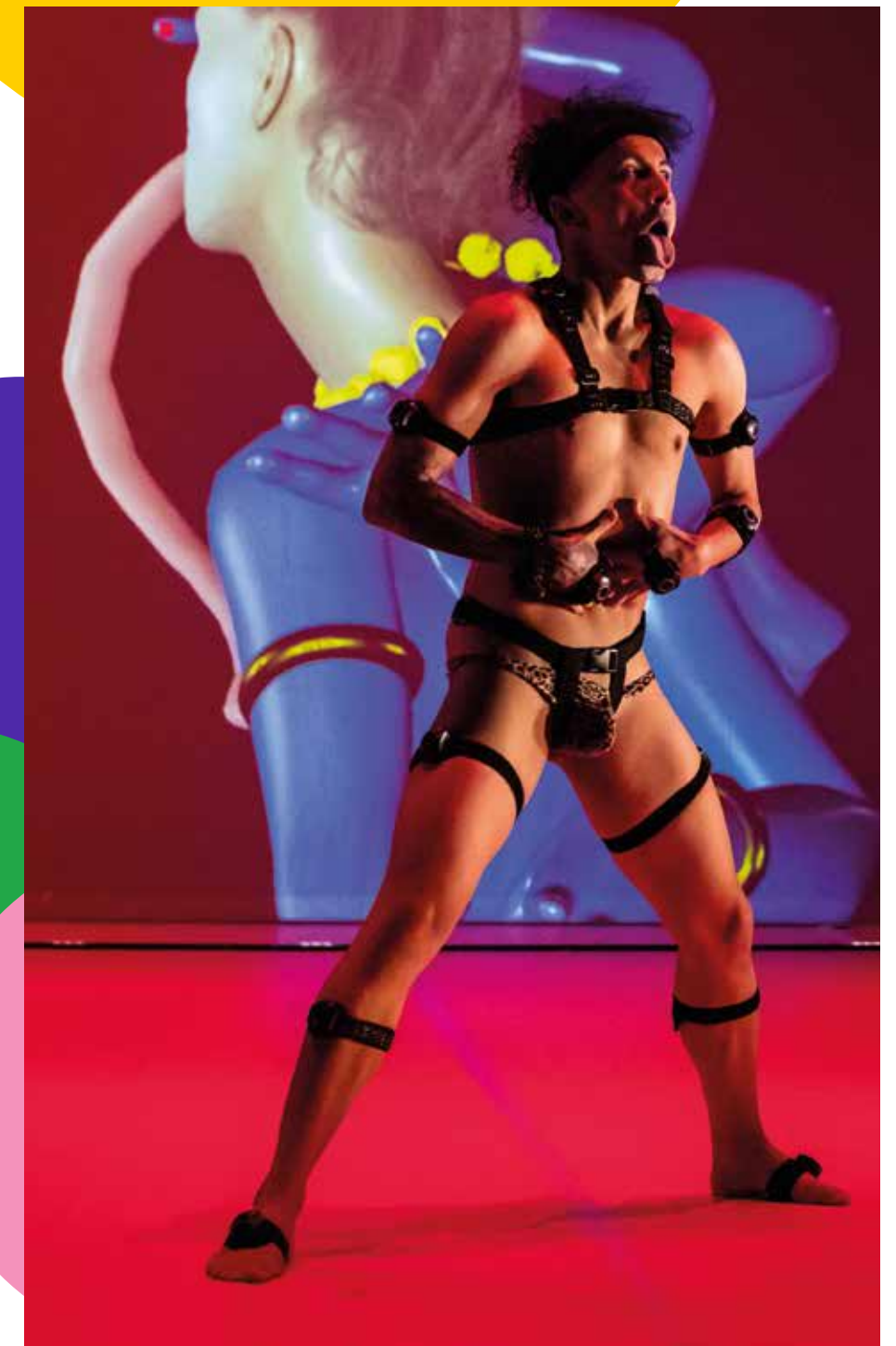
DUTCH PREMIÈRE

60 minutes
no intermission
€20
student €15

Phaefuang (a.k.a. Amazon Sun), rising star of the Southeast Asian vogue scene, reaches all possible states of ecstasy, exuberantly shifting between trance and queerness.

The spectator is swept back and forth between documentary film material and real-life performance. We travel to the lively streets of Yishun, where we witness all kinds of religious celebrations. By means of interviews with, among others, a shaman, the relationship with the body, sexuality and transcendence is questioned.

In this colourful world, vogue and queerness are the connecting factors between here and there, between now and then.

© Dajana Lothert

GINKGO OR: 56 MILLION YEARS AGO THERE WERE PALM TREES ON THE NORTH POLE

NICOLE BEUTLER PROJECTS (NL/DE)

In *GINKGO* wordt gedanst op de puinhopen van de beschaving; de mensheid lijkt onherroepelijk haar ondergang tegemoet te gaan. Maar het werk van prijswinnend choreograaf en beeldend theatermaker Nicole Beutler gaat ook over transformatie en over hoop.

De titel van Beutlers nieuwe voorstelling is ontleend aan de ginkgo, een Japanse notenboom die inmiddels ook in Nederland veelvuldig te vinden is. Een symbool van oerkracht – destijds trotseerde de ginkgo zelfs de kernexplosie in Hiroshima.

Na het grote succes van 8: *METAMORPHOSIS* op Julidans 2019 (VSCD-Mimeprijs, Music Theatre Now-prijs, nominatie Zwaan voor de beste dansproductie) maakt Beutler opnieuw een dansopera over het einde van de wereld zoals wij die kennen. *GINKGO* wordt een muzikale totaalervaring waarin vaste componist Gary Shepherd zijn composities vermengt met fragmenten uit Mozarts *Requiem* en *Le Cygne* van Camille Saint-Saëns.

© Reinout Bos

**Confronterende
totaalervaring,
op weg naar
een mogelijke
toekomst**

**Confrontational
total experience,
on the way to a
possible future**

In *GINKGO*, people dance on the ruins of civilisation; humanity seems to be heading for its irrevocable demise. But the work of award-winning choreographer and visual theatre maker Nicole Beutler is also about transformation and hope.

The title of Beutler's new show derived from the ginkgo, a Japanese nut tree that can now also be found in many places in the Netherlands. A symbol of primeval strength – at the time, the ginkgo even withstood the nuclear explosion in Hiroshima.

After the great success of 8: *METAMORPHOSIS* at Julidans 2019 (VSCD-Mimeprijs, Music Theatre Now prize, Swan nomination for best dance production), Beutler once again creates a dance opera about the end of the world as we know it. *GINKGO* will be a total musical experience in which regular composer Gary Shepherd mixes his compositions with excerpts from Mozart's *Requiem* and *Le Cygne* by Camille Saint-Saëns. The theremin, an electronic musical instrument that is played by varying the distance between the hands and two antennas, plays a central role. Master of

Centraal staat de theremin, een elektronisch muziekinstrument dat wordt bespeeld door de afstand tussen de handen en twee antennes te variëren. Master of ceremony is thereminist Dorit Chrysler, zang is van Consensus Vocalis, een koor met maar liefst twaalf zangers.

GINKGO or: 56 million years ago there were palm trees on the North Pole is het eerste deel van de trilogie *Rituals of Transformation* over afscheid nemen van een bekende wereld. Dit eerste deel wordt een confronterende totaalervaring waarin de mens verzuipt in zijn eigen vuilnis. Beutler is een meester in het vormgeven van een gezamenlijk proces van verandering, rouw, loslaten en ontlading. Als we de onvermijdelijkheid van verandering onder ogen kunnen zien, ontstaat er ruimte voor nieuwe perspectieven. Intussen laat Beutler haar toeschouwers niet zwelgen in apocalyptische visioenen; in haar werk gaat het altijd over transformatie en hoop. *GINKGO* is een dansvoorstelling én een hedendaagse opera over het omarmen van verandering, een oefening op weg naar een mogelijke toekomst. 'Samen kunnen we de wereld transformeren', zegt Beutler. We kunnen veranderen als we maar willen en durven.

Over 8: *METAMORPHOSIS*: 'Imponerende dansopera'***** - de Volkskrant, 2019

© Reinout Bos

**vr 8 & za 9 juli 20.30
ITA Grote Zaal**

coproductie

**±90 minuten
zonder pauze
incl. afterparty
€25 / €22 / €20 / €15
/ €10
student €15**

**fri 8 & sat 9 July 20.30
ITA Grote Zaal**

co-production

**±90 minutes
no intermission
incl. afterparty
€25 / €22 / €20 / €15
/ €10
student €15**

ceremony is thereminist Dorit Chrysler, the singing is by Consensus Vocalis, a choir with no fewer than twelve singers.

GINKGO or: 56 million years ago there were palm trees on the North Pole is the first part of the *Rituals of Transformation* trilogy about saying goodbye to a familiar world. This first part is a confrontational total experience in which man is drowning in his own rubbish. Beutler is a master at shaping a collective process of change, mourning, letting go, and release. If we can face up to the inevitability of change, space will be created for new perspectives. Meanwhile, Beutler does not allow her viewers to wallow in apocalyptic visions; her work is always about transformation and hope. *GINKGO* is a dance performance and a contemporary opera about embracing change, an exercise on the way to a possible future. 'Together we can transform the world,' Beutler says. We can change if we want to and dare to.

About 8: *METAMORPHOSIS*: 'Impressive dance opera' ***** - de Volkskrant, 2019

STATIONS

LOUISE LECAVALIER (CA)

FOU GLORIEUX

In Stations gaat Louise Lecavalier op zoek naar de pure essentie van dans. De legendarische 'Flame on legs' maakt met deze nieuwe solo haar meest persoonlijke en delicate voorstelling ooit.

Ze tart de wetten van de zwaartekracht net zo makkelijk als die van de genetische mogelijkheden van de mens. Op haar 63ste danst ze nog steeds alsof het geen enkele moeite kost. Louise Lecavalier – 'a flame on legs', 'queen of speed, endurance and innovation' – was al legendarisch in de jaren tachtig als muze van Edouard Lock en zijn fameuze gezelschap La La La Human Steps. Ze was een beest op het toneel: ze tilde mannen op alsof ze veertjes waren, maakte krankzinnige dubbele schroeven in de lucht en had biceps waar de gemiddelde bootwerker alleen maar van kan dromen. Tegelijkertijd wist ze haar publiek niet alleen met kracht, snelheid en energie te imponeren maar ook in hoofd en hart te raken met haar dans.

Haar androgyne verschijning en fysieke kracht draagt bij aan een nieuwe manier van hoe we naar conventionele man-vrouwverhoudingen kijken. Nog steeds is ze oersterk, met haar tanige lijf, en nog steeds beweegt ze sneller en energiever dan menig jong talent. Lecavalier is een bekend gezicht op Julidans met haar in 2006 opgerichte gezelschap Fou glorieux. Ze stond al met een groot aantal voorstellingen op het hoofdpodium, zoals *Children & A few minutes of Lock* en *So Blue*. Over *Battleground*, schreef Het Parool (2019): 'De danseres die in de jaren tachtig schitterde naast David Bowie, betoont zich in dit duet nog altijd een krachtige en razendsnelle danspartner.'

Haar danstaal is een combinatie van rauwe energie en emotionele uitdrukingskracht. In haar nieuwe solo *Stations* gaat ze op zoek naar de pure essentie van dans in vier lichamelijke staten: vloeibaarheid, controle, meditatie en obsessie. Surfend op de bewegingen van eb en vloed, zoekt Lecavalier de ultieme vrijheid. Tussen vogel en olifant, tussen het verlangen te vliegen en de behoefte om geaard te zijn. Iedere vezel van haar lichaam drukt in *Stations*

Lecavaliers virtuositeit raakt hoofd én hart

Lecavalier's virtuosity touches head and heart

© Dieter Wuschanski

In Stations, Louise Lecavalier goes in search of the pure essence of dance. With this new solo, the legendary 'Flame on legs' creates her most personal and delicate performance ever.

She defies the laws of gravity as easily as she defies the genetic capabilities of human beings. At 63, she still dances as if it takes no effort at all. Louise Lecavalier – 'a flame on legs', 'queen of speed, endurance and innovation' – was already a legend in the 1980s as the muse of Edouard Lock and his famous company La La La Human Steps. She was a beast on stage: she lifted men like they were feathers, made insane double screws in the air, and had biceps that the average docker can only dream of. At the same time, she managed not only to impress her audience with her strength, speed and energy, but also to touch their hearts and minds with her dance.

© Dieter Wuschanski

uit wat niet met woorden te zeggen is. Voor Lecavalier is deze zoektocht naar bevrijding een noodzaak: 'Ik stortte me op iedere pas alsof mijn leven in het geding was.'

'Stations is een demonstratie van Lecavaliers virtuositeit en creativiteit. In krap een uur raast de Canadese als een derwisj over het toneel. Kort daarop volgen scènes die de allergrootste lichaamsbeheersing vereisen. Als van een andere planeet.' - Rheinische Post

© Dieter Wuschanski

za 9 & zo 10 juli 19.30
ITA Rabozaal

NL PREMIÈRE

60 minuten
zonder pauze
€30 / €25 / €15
student €15

sat 9 & sun 10 July 19.30
ITA Rabozaal

DUTCH PREMIERE

60 minutes
no intermission
€30 / €25 / €15
student €15

Her androgynous appearance and physical strength contribute to a new way of looking at conventional male-female relationships. With her tawny body, she is still very strong, and she still moves faster and more energetically than many young talents. Lecavalier is a familiar face at Julidans with her company Fou glorieux, founded in 2006. She has been on the main stage with numerous performances, such as *Children & A Few Minutes of Lock* and *So Blue*. Het Parool (2019) wrote about *Battleground* 'The dancer who shone alongside David Bowie in the 1980s still proves herself a powerful and breathtakingly quick dance partner in this duet.'

Her dance language is a combination of raw energy and emotional expressiveness. In her new solo *Stations*, she goes in search of the pure essence of dance in four physical states: fluidity, control, meditation, and obsession. Surfing on the movements of low and high tide, Lecavalier seeks the ultimate freedom. Between bird and elephant, between the desire to fly and the need to be grounded. Every fibre of her body expresses in *Stations* what cannot be said in words. For Lecavalier, this quest for liberation is a necessity: 'I threw myself at every step as if my life was at stake.'

'Stations is a demonstration of Lecavalier's virtuosity and creativity. In just under an hour, the Canadian sweeps across the stage like a dervish. Shortly after, this is followed by scenes that require the utmost in body control. As if she were a creature from another planet.' - Rheinische Post

BYGONES

DAVID RAYMOND & TIFFANY

TREGARTHEN (CA)

OUT INNERSPACE DANCE THEATRE

Een angstvisioen dat totaal uit de bocht vliegt. Als een David Lynch-film op speed. Dansers die de zwaartekracht tarten. Boeken, theekopjes en bloempotten leiden een eigen leven, raadselachtige wezens sluipen uit de schaduw. Welkom in het hallucinaire universum van *Bygones* van de Canadese choreografen David Raymond en Tiffany Tregarthen. Met special effects en illusietrucs waarvan je mond openzakt.

Riemen vast voor het spetterende danstheater van Out Innerspace Dance Theatre, een opwindend hedendaags dansgezelschap uit Vancouver. Je wordt meegezogen in een fantasiewereld van illusies van het soort ‘hoe-kán-dit?’. Belichting en videoprojecties creëren muren van licht, of schaduwen om door te worden opgeslokt of juist aan te ontsnappen.

Vijf dansers zitten gevangen in een duister tijd-ruimtevacuüm, ontdaan van alle wetten en logica. Ze worden voortgestuwd door zichtbare en onzichtbare krachten. Steeds opnieuw raakt hun wereld uit zijn voegen. En als er iets van onder controle lijkt, spat het hele zootje weer uit elkaar. Geen grond is vast, letterlijk – soms bevrozen de dansers horizontaal in het luchtledige, terwijl de hemel begint te grommen en zelfs het gezellige theehoekje vervaarlijk aan het rammelen slaat.

Bygones betekent zoiets als ‘gedane zaken’ en daarvan weten we: die nemen geen keer. Alle verkeerde afslagen, onoverwonnen angsten en niet uitgekomen dromen uit ons verleden nemen we mee de toekomst in. Die blijven ons op de hielen zitten, zoals de choreografen David Raymond en Tiffany Tregarthen tonen in een stroom aan bezeten beelden. Toch is er ook plaats voor hoopvolle verwachting. Want we zijn als mens toch zeker krachtig genoeg om zelf onze toekomst in te kleuren?

Alle zintuigen op scherp in dit hypnotiserende spookhuis van dans, theater en verbluffende illusie

All senses are sharpened in this hypnotic haunted house of dance, theatre, and stunning illusion

A nightmare vision that goes totally berserk. Like a David Lynch film on speed. Dancers who defy gravity. Books, teacups and flower pots lead a life of their own, mysterious creatures creep out of the shadows. Welcome to the hallucinatory universe of *Bygones* by Canadian choreographers David Raymond and Tiffany Tregarthen. With special effects and illusionary tricks that make your mouth water.

Buckle up for the dazzling dance theatre of Out Innerspace Dance Theatre, an exciting contemporary dance company from Vancouver. You are sucked into a fantasy world of illusions of the “how-can-this-be?” variety. Lighting and video projections create walls of light, or shadows to be engulfed by or to escape from.

Five dancers are trapped in a dark time-space vacuum, stripped of all laws and logic. They are propelled by visible and invisible forces. Again and again, their world comes apart at the seams. And when it seems to be under control, the whole thing comes crashing down again. No ground is solid, literally – sometimes the dancers freeze horizontally in a vacuum, while the sky begins to growl and even the cosy tea corner rattles dangerously.

© Alistair Maitland

‘Onze levens worden gestuurd door verandering, en toch houden we graag vast aan het oude, het bekende’, aldus de makers. ‘Het kan voelen alsof de veranderingen te snel gaan, of juist alsof we vastzitten in een patroon. Verandering brengt ons kompas in de war. Die desoriëntatie krijgt vorm in het beeld van onophoudelijk vallen. Niets is krachtiger dan de hoop op betere tijden.’

Raymond en Tregarthen zijn als dansers verbonden aan Kidd Pivot, het beroemde Canadese dansgezelschap van choreograaf Crystal Pite. In *Bygones* zie je invloeden terug van haar *Revisor* (ITA, 2020 en 2022) en *Betroffenheit* (Julidans, 2017). Wat stevige beeldtaal en ultravirtuoze dans betreft doet *Bygones* er zeker niet voor onder. Hun talent als maker is in Nederland niet onopgemerkt gebleven: het choreografenduo heeft afgelopen april hun debuut gemaakt bij NDT 2.

‘Filmisch en vol expressieve, rijke beweging: op meesterlijke wijze vertalen Tregarthen en Raymond visuele werelden van hun verbeelding naar het podium.’ - Dance International

© Alistair Maitland

za 9 & zo 10 juli 21.00
Theater Bellevue

NL PREMIÈRE

70 minuten
zonder pauze
€20
student €15

sat 9 & sun 10 July 21.00
Theater Bellevue

DUTCH PREMIERE

70 minutes
no intermission
€20
student €15

Bygones means something like “what’s done” and we know that such things cannot be undone. We take all the wrong turns, unconquered fears and unfulfilled dreams from our past with us into the future. They continue to pursue us, as choreographers David Raymond and Tiffany Tregarthen show in a stream of obsessed images. Yet there is also room for hopeful expectations. After all, as human beings we are surely powerful enough to colour our own future?

‘Our lives are driven by change, and yet we like to hold on to the old, the familiar,’ the makers say. ‘Sometimes, it can feel as though the change creates an overwhelming momentum while also holding us captive or stuck in a pattern. In these ways, change might confuse our compass. This disorientation takes form in the work’s movement ideas as well as the production design. We are inspired by the power of the efforts and hope and for better times.’

As dancers, Raymond and Tregarthen are affiliated with Kidd Pivot, the famous Canadian dance company of choreographer Crystal Pite. In *Bygones* you can see influences from her *Revisor* (ITA, 2020 and 2022) and *Betroffenheit* (Julidans, 2017). In terms of robust visual language and ultra-virtuoso dance, *Bygones* matches these works. Their talents as makers have not gone unnoticed in the Netherlands: the choreographer duo made their debut at NDT 2 last April.

‘Filmic and full of expressive, rich movement: Tregarthen and Raymond masterfully translate visual worlds of their imagination to the stage.’
– Dance International

PINK PORTAL

CECILIA MOISIO

(FIN/NL)

Pink Portal is, zoals de titel al suggereert, een ode aan de vulva. Met een cast van vrouwen van diverse leeftijden en achtergronden doorbreekt choreograaf Cecilia Moisio taboes rondom het vrouwenlichaam en de vrouwelijke seksualiteit. Moisio wil dat iedereen haar naam weer zonder gêne uit durft te spreken: **VULVA!**

Moisio noemt zichzelf een ‘psychologisch activist’. Ze maakt voorstellingen die commentaar geven op misstanden in de samenleving. Ze confronteert ons met onuitgesproken taboes en gaat op zoek naar de achterliggende, vaak onbewuste motieven voor ons gedrag. Karakteristiek voor haar werk is het dynamische karakter: rauw spel en rauwe emoties in een strakke choreografie. Al eerder maakte ze feministisch getinte voorstellingen zoals *OMGYES* (2016), over vrouwelijke seksualiteit in de media. ‘Ik choreografeer dicht bij mezelf. Mijn stukken gaan over thema’s waar ik tegenaan loop. Logischerwijs zijn dat dus vaak vrouwenzaken’, zei ze in 2018 tegen de Volkskrant.

De van oorsprong Finse Cecilia Moisio danste bij Dansgroep Krisztina de Châtel en daarna bij WArD/waRD – Ann Van den Broek. In 2014 won ze de prijs van de Nederlandse Dansdagen en in 2019 de prijs van de Nederlandse Dansdagen Jong Publiek. Als choreograaf maakte ze inmiddels 27 voorstellingen die in 15 landen te zien zijn geweest. In de (inter)nationale podiumkunstenwereld wordt ze gezien als een veelzijdige en vernieuwende maker. Veel succes boekte ze met *Victory* (2018) en *Juffenballet* (2020), in een regie van René Geerlings, bij Maas theater en dans, waar ze sinds kort ook deel uitmaakt van de artistieke kern.

Met *Pink Portal* maakt Moisio een informatieve, grappige maar ook emotionele voorstelling over het lichaam van de vrouw – van haar eerste menstruatie tot de overgang. Met een cast van vrouwen van diverse leeftijden zocht ze naar de verschillende manieren waarop er naar het vrouwenlichaam is gekeken vanuit

© Sofie Knijff

Portretten van vrouwen-lichamen met de vulva in de hoofdrol

Portraits of women’s bodies with the vulva in the leading role

Pink Portal, as the title suggests, is an ode to the vulva. With a cast of women of different ages and backgrounds, choreographer Cecilia Moisio shatters taboos that surround the female body and female sexuality. Moisio wants everyone to use its name without embarrassment again: **VULVA!**

Moisio calls herself a ‘psychological activist’. She makes performances that comment on wrongs in society. She confronts us with unspoken taboos and goes in search of the underlying, often unconscious motives for our behaviour. Her work is characterised by its dynamic character: raw acting and raw emotions in a tight choreography. She has previously made feminist performances such as *OMGYES* (2016), about female sexuality in the media. ‘I choreograph close to myself. My pieces are about themes that I encounter. So it is very logical that these are often women’s issues,’ she told de Volkskrant in 2018.

Cecilia Moisio, originally from Finland, danced with Dansgroep Krisztina de Châtel and then with WArD/waRD – Ann Van den Broek. In 2014, she won the Nederlandse Dansdagen award and in 2019 the Nederlandse Dansdagen Young Audience award. As a choreographer, she has already created 27 performances, which have been performed in 15 countries. In the (inter)national performing arts scene, she is regarded as a versatile and innovative maker. She was very successful with *Victory* (2018)

eeuwenlange controle, met schaamte en censuur. Hoe kan die onderdrukkende blik worden omgezet in positieve gevoelens, in kracht en energie? Moisio wil elke vrouw – of degene die zich als vrouw identificeert – oproepen om op te komen voor haar lichaam en seksualiteit, ongeacht leeftijd, culturele achtergrond of sociale status. Hoog tijd dat er meer aandacht komt voor het vrouwelijk genot.

‘Moisio’s choreografie Mum’s The Word laat je snakken naar vrede en vrijheid.’ - Cultureel persbureau, 2016

*‘Ze brengen een feministische dimensie aan met het verhaal over de moeder die haar dochter leert dat meisjes hun mond moeten houden. Gaandeweg voel je hoe diep kritiek een mens kan raken. De ironische oplossing van dit veerkrachtige tweetal: ze ensceneren hun eigen moment of fame, vol glitter, glamour en galajurken.’ **** - de Volkskrant, 2018, over de samenwerking van Moisio met Ineke Vandoorn in I Can See Myself Through Your Eyes*

ma 11 juli 20.30
di 12 juli 13.00
Theater Bellevue

WERELDPREMIÈRE

70 minuten
zonder pauze
€20
student €15

mon 11 July 20.30
tue 12 July 13.00
Theater Bellevue

WORLD PREMIERE

70 minutes
no intermission
€20
student €15

and *Juffenballet* (2020), directed by René Geerlings, with Maas Theatre and Dance, where she recently joined the artistic team.

With *Pink Portal*, Moisio creates an informative, funny but also emotional performance about a woman’s body – from her first menstruation to the menopause. With a cast of women of various ages, she explored the different ways in which the female body has been viewed from centuries of control, shame, and censorship. How can this oppressive view be transformed into positive feelings, into strength and energy? Moisio wants to call on every woman – or those who identify as women – to stand up for her body and sexuality, regardless of age, cultural background or social status. It is high time that more attention is paid to female pleasure.

‘Moisio’s choreography Mum’s The Word makes you yearn for peace and freedom.’ - Cultureel persbureau, 2016

*‘They add a feminist dimension with the story of the mother who teaches her daughter that girls should keep their mouths shut. Gradually, you come to feel how deeply criticism can affect a person. The ironic solution of this resilient pair: they stage their own moment of fame, full of glitter, glamour, and gala dresses.’ **** - de Volkskrant, 2018, on Moisio’s collaboration with Ineke Vandoorn in I Can See Myself Through Your Eyes*

RE:INCARNATION

QUDUS ONIKEKU (NG)

THE QDANCE COMPANY

Op de opzwepende urban grooves van Lagos, de stad die bruist van de jeugdige energie, keert de Nigeriaanse danser en choreograaf Qudus Onikeku terug naar de afrobeat van de jaren zeventig met hedendaagse hiphop, dancehall en funky house. Tien jonge Afrikaanse performers en een muzikant vermengen artistieke expressie van toen én nu tot een weergaloze ode aan de Nigeriaanse cultuur.

Afrobeat ontstond uit de weerbarstige cocktail van jazz, soul-funk en traditionele West-Afrikaanse muziek en werd geïntroduceerd en 'grootgemaakt' door Fela Kuti. De legendarische Nigeriaanse muzikant was geïnspireerd door de Black Power-beweging en leverde met zijn muziek een belangrijke bijdrage aan de Afrikaanse culturele bewustwording.

Qudus Onikeku is met zijn producties met veel succes te zien geweest op onder andere de biënnales van Venetië en Lyon en het festival van Avignon. In *Re:INCARNATION* slaat hij een brug naar een gloednieuwe generatie Nigeriaanse performers, die hun creativiteit tegenwoordig via Instagram voeden. Hedendaagse muziek-dansvormen van over de hele wereld komen nu via de smartphone binnen. Dat heeft in Lagos, een van de dichtstbevolkte steden op het Afrikaanse continent, geleid tot een creatieve explosie en een buitengewoon vitale jeugdcultuur.

In een vijf jaar durend onderzoek vroeg Qudus Onikeku zijn jonge dansers om te kijken naar hun 'fysieke geheugen', oftewel de energie, herinneringen en referenties waardoor ze gaan bewegen zonder dat ze zich daar altijd bewust van zijn. Gebaseerd op de Nigeriaanse Yoruba-cultuur, waarin het idee van hergeboorte centraal staat, positioneert de choreograaf de fysieke herinnering van zijn dansers tegenover hoe we in het Westen over de cyclus van leven en dood denken.

Re:INCARNATION is opgebouwd rond de drie fasen van reïncarnatie: geboorte, dood en wedergeboorte. Gedragen door

© Blandine Soulage

Een wervelwind van kleur en ritme uit het hart van Lagos, Nigeria

A whirlwind of colour and rhythm from the heart of Lagos, Nigeria

To the rousing urban grooves of Lagos, the city brimming with youthful energy, Nigerian dancer and choreographer Qudus Onikeku returns to the afrobeat of the 1970s with contemporary hip-hop, dancehall and funky house. Ten young African performers and a musician blend artistic expression from the past and present into an unparalleled ode to Nigerian culture.

Afrobeat emerged from the unruly cocktail of jazz, soul-funk and traditional West African music and was introduced and 'made big' by Fela Kuti. The legendary Nigerian musician was inspired by the Black Power movement and made an important contribution to African cultural awareness with his music.

Qudus Onikeku's productions have been presented with great success at the Venice and Lyon Biennales and the Avignon Festival, among

© Blandine Soulage

de groepsenergie komen de krachtige persoonlijkheden van de performers onverbloemd naar voren. Ieder verwerkt Fela Kuti's afrobeat-roots op z'n eigen manier, opnieuw bekeken vanuit de dans- en muziekstijlen van nu. Zo toont *Re:INCARNATION* de kracht van de zwarte cultuur, de compromisloze vreugde ervan én het vermogen om zichzelf opnieuw uit te vinden.

'Ik vond het interessant dat deze jonge mensen zich deze energie van de jaren 60 en 70 opnieuw toe-eigenen, om het te reactiveren, te vernieuwen, te reïncarneren in het heden, bewust of onbewust geladen met vroegere en huidige sociale worstelingen.' - Qudus Onikeku

**di 12 & wo 13 juli
20.30
ITA Grote Zaal**

NL PREMIÈRE

**90 minuten
zonder pauze
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15**

**tue 12 & wed 13 July
20.30
ITA Grote Zaal**

DUTCH PREMIERE

**90 minutes
no intermission
€30 / €27 / €25 / €20
/ €10
student €15**

others. In *Re:INCARNATION* he builds a bridge to a brand new generation of Nigerian performers, who now feed their creativity through Instagram. Contemporary music dance forms from all over the world are now coming in via the smartphone. In Lagos, one of the most densely populated cities on the African continent, this has resulted in a creative explosion and an extremely vital youth culture.

In a five-year study, Qudus Onikeku asked his young dancers to look at their 'physical memory', i.e. the energy, memories and references that make them move without always being aware of it. Based on the Nigerian Yoruba culture, in which the idea of rebirth is central, the choreographer positions the physical memory of his dancers against how we in the West think about the cycle of life and death.

Re:INCARNATION is built around the three stages of reincarnation: birth, death, and rebirth. Carried by the group energy, the powerful personalities of the performers emerge quite clearly. Each one incorporates Fela Kuti's afrobeat roots in their own way, revisited from the dance and music styles of today. Thus, *Re:INCARNATION* shows the power of black culture, its uncompromising joy, and its ability to reinvent itself.

'I found it interesting that these young people are re-appropriating this energy of the 1960s and 1970s, to reactivate it, to renew it, to reincarnate it in the present, consciously or unconsciously charged with past and present social struggles.' - Qudus Onikeku

SKIAGRAPHIA

SIBA SAHABI (IR/DE)

ANDRES MARIN (ES)

Het was de jarenlange droom van multidisciplinair kunstenaar Siba Sahabi: een samenwerking met de ‘anarchistische’ flamencodanser Andrés Marín. Niet zo vreemd, beide kunstenaars verbinden traditie en vernieuwing. Met de beeldende dansvoorstelling *Skiagraphia*, een spectaculaire mix van flamenco, hedendaagse dans, elektronische muziek en een ingenieus decor van bewegende sculpturen, bewijzen ze zich een match made in heaven.

De Duits-Perzische kunstenaar Siba Sahabi beperkt zich niet tot één medium en discipline. Vaak voel je in haar ontwerpen dat integratie van de oosterse met de westerse cultuur tot vernieuwing en culturele rijkdom heeft geleid. Haar bekroonde werk is internationaal

Een sculpturen-landschap in beweging

A sculptural landscape in motion

It was the long-standing dream of multidisciplinary artist Siba Sahabi, a collaboration with ‘anarchist’ flamenco dancer Andrés Marín. Not surprising: both artists combine tradition and innovation. With the visual dance performance *Skiagraphia*, a spectacular mix of flamenco, contemporary dance, electronic music and an ingenious set of moving sculptures, they prove to be a match made in heaven.

The German-Persian artist Siba Sahabi does not limit herself to one medium and discipline. Often you can sense in her designs that integration of Eastern with Western culture has led to innovation and cultural richness. Her award-winning work has been exhibited internationally in museums and galleries such as the Museo Nacional de Bellas Artes in Buenos Aires, Spazio Rossana Orlandi in Milan, and the Saatchi Gallery in London.

Flamenco dancer Andrés Marín is interesting pioneer who builds bridges between people, cultures, and disciplines. He does not care for traditional flamenco clichés such as polka dot dresses or scarves; what matters to him is the pure expressiveness of flamenco. He dances, he says, to provoke a reaction from the audience, not for the applause. That does not change the fact that he makes fireworks with his legs.

In the visual dance performance *Skiagraphia* – ‘writing with shadow’ – Andrés Marín and Siba Sahabi join forces with a unique artistic team, consisting of Dutch film director and dance dramaturg Marinus Groothof and Dutch composer Renger Koning. Besides the charismatic Marín, another dance artist has been engaged: the American dancer Kalin Morrow, known in the Netherlands for her cooperation with Club Guy & Roni and Dunja Jovic.

Central to *Skiagraphia* is Pliny’s creation myth, which deals with the human urge to hold on to life. This ancient myth is taken to the future and linked to the modern ideas of transhumanism. This philosophical movement tries to achieve what humanity dreams of: continuing life beyond our ‘expiry date’, for example by uploading our brains in digital format.

tentoongesteld in musea en galerieën zoals het Museo Nacional de Bellas Artes in Buenos Aires, Spazio Rossana Orlandi in Milaan en de Saatchi Gallery in Londen.

Flamencodanser Andrés Marín is ook een interessante pionier die bruggen slaat tussen mensen, culturen en disciplines. Hij heeft niets met de traditionele flamencoclichés zoals stippenjurken of sjaaltjes, het gaat hem om de pure zeggingskracht van flamenco. Hij danst, naar eigen zeggen, om een reactie uit te lokken bij de toeschouwer, niet voor het applaus. Dat doet overigens niets af aan het feit dat hij vuurwerk met zijn benen maakt.

In de beeldende dansvoorstelling *Skiagraphia* – ‘schrijven met schaduw’ – bundelen Andrés Marín en Siba Sahabi hun krachten, aangevuld met een uniek artistiek team, bestaande uit de Nederlandse filmregisseur en dansdramaturg Marinus Groothof en de Nederlandse componist Renger Koning. Naast de charismatische Marín is er nog een danskunstenaar geëngageerd: de Amerikaanse Kalin Morrow, in Nederland bekend door haar samenwerking met Club Guy & Roni en Dunja Jovic.

Centraal in *Skiagraphia* staat de scheppingsmythe van Plinius, die gaat over de menselijke drang om vast te houden aan het leven. Deze eeuwenoude mythe wordt naar de toekomst gebracht en verbonden met de moderne ideeën van het transhumanisme. Deze filosofische stroming probeert te bereiken waar de mensheid van droomt: het voortzetten van het leven buiten onze ‘vervaldatum’, bijvoorbeeld door het uploaden van onze hersenen in digitaal format.

De voorstelling onderzoekt dit thema met behulp van twee versies van een en dezelfde persoon: de sterfelijke (Marín) en de onsterfelijke (Morrow). De onsterfelijke is gevrijwaard van zorgen over de beperkte tijd en verkent de mogelijkheden van een oneindig leven. Maar hij mist ook de emoties die gepaard gaan met vergankelijkheid, verlies en een beperkte levensduur. Als de dood de drijvende kracht achter het leven is, welke drang heeft de onsterfelijke dan om te leven?

Het thema van herschepping wordt tastbaar gemaakt aan de hand van een ingenieus ontworpen decor van Siba Sahabi: een kinetisch landschap van transformerende, geometrische sculpturen, die door de performers in beweging worden gezet in een mysterieus spel van licht- en schaduwwerking.

‘Andrés Marín is de oproerkraaier van de flamenco.’ - de Volkskrant

The performance explores this theme using two versions of the same person: the mortal (Marín) and the immortal (Morrow). The immortal is free from worries of limited time and explores the possibilities of an infinite life. But he also misses the emotions associated with transience, loss, and limited lifespan. If death is the driving force of life, what urge does the immortal have to live?

The theme of re-creation is made tangible by an ingeniously designed set by Siba Sahabi: a kinetic landscape of transforming, geometric sculptures set in motion by the performers in a mysterious play of light and shadow.

‘Andrés Marín is the troublemaker of flamenco.’
– de Volkskrant

di 12 juli 20.00
ITA Rabozaal

WERELDPREMIÈRE

±60 minuten
zonder pauze
€25 / €20 / €10
student €15

tue 12 July 20.00
ITA Rabozaal

WORLD PREMIERE

±60 minutes
no intermission
€25 / €20 / €10
student €15

© Henri Verhoef

© Henri Verhoef

THE MARKET

FERNANDO BELFIORE (NL/BR)

Belfiore creëert sterke beelden die beklijven', schreef Theaterkrant in een viersterrenrecensie. Misschien is dat wel een understatement, want de radicale, vervreemdende en transformerende dansperformances van Fernando Belfiore zijn in al hun hypervisuele zeggingskracht ronduit in your face. Met de speelsheid van een disco bunny, maar tegelijk met een indringende boodschap als het gaat om milieu en sociale ongelijkheid.

'Sociale sculpturen' noemt de Braziliaanse choreograaf Fernando Belfiore zijn werk: hallucinaire performances die bedoeld zijn om impact mee te maken. Of minstens de toeschouwer even flink uit het lood te doen slaan. Hij zoekt de uiterste randjes van ons gevoelspectrum op; van extase naar ongemakkelijkheid, van irritatie naar contemplatie.

Dans is voor Belfiore geen opeenvolging van bewegingen, maar een reeks sculpturale – en vaak ritualistische – handelingen. In een mix van dans, beeldende kunst en theater meandert de dansmaker tussen alle mogelijke referenties en beelden uit de 'hoge' en 'lage' cultuur: mythologie, religie, sciencefiction, cyberspace, queer culture, kitschdisco én Coca-Cola en Apple. De soundscapes zijn al even eclectisch: van techno tot europop tot klassiek, tot een heerlijk oneerbiedige megamix gehusseld.

Met al zijn barokke verbeeldingskracht had Belfiores eerdere voorstelling *The Fountain* (Julidans, 2019) een uitgesproken ecologische boodschap. Zeven dansers in goudlamé, glitters en pailletten gingen zich te buiten aan een even gulzig als onverschillig bacchanaal met flessen water, terwijl het speelvlak gaandeweg in een zee met plastic afval veranderde. In *THE MARKET* gaat Belfiore een stap verder en komt hij naar eigen zeggen met 'een radicale oplossing voor de kapitalistische catastrofe'.

THE MARKET duikt in het ecosocialisme, een filosofisch-politieke stroming die stelt dat er grenzen zijn aan de economische groei. Ecosocialisten zoeken naar alternatieven voor de kapitalistische marktwerking en streven naar een herverdeling van onze welvaart. De westerse samenleving zoals wij die kennen, gaat danig op de schop.

Hypervisuele performance over radicale herverdeling van onze welvaart

Hyper-visual performance about radical redistribution of our wealth

© Jean-Luc Woodman

Belfiore creates strong images that make a lasting impression,' Theaterkrant wrote in a four-star review. Perhaps that is an understatement, because the radical, alienating and transformative dance performances by Fernando Belfiore are, in all their hyper-visual eloquence, right into your face. With the playfulness of a disco bunny, but at the same time with a penetrating message about the environment and social inequality.

Brazilian choreographer Fernando Belfiore calls his work 'social sculptures': hallucinatory performances intended to make an impact. Or at least to throw the spectator off balance. He seeks out the extreme edges of our emotional spectrum; from ecstasy to discomfort, from irritation to contemplation.

For Belfiore, dance is not a succession of movements, but a series of sculptural – and often ritualistic – actions. In a mix of dance, visual art and theatre, the dance maker meanders between all possible references and images from 'high' and 'low' culture: mythology, religion, science fiction, cyberspace, queer culture, kitsch disco, and Coca-Cola and Apple. The soundscapes are equally eclectic: from techno to Europop to classical, shuffled into a delightfully irreverent megamix.

© Jean-Luc Woodman

Heeft kunst de kracht om onze sociale werkelijkheid te veranderen? Belfiore denkt van wel: "De voorstelling wil niet alleen de rauwe waarheid blootleggen, maar ook een haven zijn waar het mogelijk is om alternatieven en nieuwe benaderingen van sociaal denken en collectieve verbeelding naar voren te brengen. Om betoverende ideeën en plezier in verandering te creëren."

Fernando Belfiore is docent bewegings-onderzoek aan de Academie voor theater en dans in Amsterdam, waar hij in 2011 afstudeerde. Sinds zijn afstuderen is hij artist-in-residence bij Dansmakers Amsterdam en was hij twee jaar gastkunstenaar van ICK. Belfiore was ook een van de tien kunstenaars die in 2016 werden uitgenodigd voor het Dutch Olympic Cultural Programme in Rio de Janeiro.

wo 13 & do 14 juli
19.00
ITA Studio 1

WERELDPREMIÈRE

± 80 minuten
zonder pauze
€15

wed 13 & thu 14 July
19.00
ITA Studio 1

WORLD PREMIERE

± 80 minutes
no intermission
€15

With all its baroque imaginative power, Belfiore's earlier performance *The Fountain* (Julidans, 2019) had a distinctly ecological message. Seven dancers in gold lamé, glitter and sequins indulged in a bacchanal with bottles of water that was as greedy as it was indifferent, while the stage gradually turned into a sea of plastic waste. In *THE MARKET*, Belfiore goes a step further and comes up with what he calls 'a radical solution to the capitalist catastrophe'.

THE MARKET delves into ecosocialism, a philosophical-political movement that argues that there are limits to economic growth. Ecosocialists look for alternatives to capitalist market forces and aim for a redistribution of our wealth. Western society as we know it is undergoing a major transformation.

Does art have the power to change our social reality? Belfiore thinks it does: "The performance aims not only to expose the raw truth, but also to be a haven where it is possible to put forward alternatives and new approaches to social thought and collective imagination. To create enchanting ideas and enjoyment of change."

Fernando Belfiore teaches movement research at the Amsterdam Academy of Theatre and Dance from which he graduated in 2011. Since his graduation, he has been artist-in-residence at Dansmakers Amsterdam and was a guest artist at ICK for two years. Belfiore was also one of ten artists invited to the Dutch Olympic Cultural Programme in Rio de Janeiro in 2016.

FÚRIA

LIA RODRIGUES (BR)

© Sammi Landweer

Fúria is Portugees voor woede, enthousiasme, passie, bezieling. Van al die emoties is de gelijknamige voorstelling van de Braziliaanse choreograaf Lia Rodrigues doordrenkt. Alle heilige huisjes worden omver geschopt in een barokke voorstelling, een vertolking van de gevoelens van de verdrukten in de favela's, de Braziliaanse sloppenwijken. Fúria is een ritmisch stampende, eeuwig voortrollende processie die tot de verbeelding spreekt en er ver overheen gaat.

Met haar krachtige, energieke danstaal creëert Lia Rodrigues uit soms heftige botsingen – zowel fysiek als psychisch – een intense gemeenschappelijkheid. De ene scène gaat bijna ongemerkt over in de volgende en telkens verschijnen de dansers in een andere gedaante. Af en toe breekt een individu,

Passie, woede en engagement in een stampende, voortrollende processie

Fúria is Portuguese for anger, enthusiasm, passion, inspiration. Such are the emotions that pervade the eponymous performance by Brazilian choreographer Lia Rodrigues. All sacred cows are knocked down in a baroque performance, an interpretation of the feelings of the oppressed in the favelas, the slums of Brazil. Fúria is a rhythmically pounding, eternally rolling procession that captures the imagination and goes far beyond it.

With her powerful, energetic dance language, Lia Rodrigues creates an intense communality out of sometimes violent – physical as well as psychological – clashes. One scene passes almost imperceptibly into the next, and each time the dancers appear in a different guise. Every now and then, an individual, duo or trio breaks away from the group, only to disappear into the crowd again. Each image, character or creature evokes

duo of trio los uit de groep, om daarna weer te verdwijnen in de massa. Elk beeld, personage of wezen roept associaties op die vervolgens oplossen als in een droom. Een reeks indrukwekkende beelden komt voorbij: koninginnen die tijgers berijden, mannen die in vrouwen veranderen of andersom, Amazone-krijgers, een wirwar van kleuren, lichamen en lichaamsdelen. Personages transformeren voortdurend van gedaante en geslacht.

De Braziliaanse Rodrigues – in 2014 kreeg ze de Prins Claus Prijs voor haar oeuvre – geldt internationaal als een van de grote dansvernieuwers. Vanuit de favela's van Rio de Janeiro veroverde ze de wereld. Ze begon in 1990 in Rio een festival voor hedendaagse dans. In 2009 kwam daar ook een dansgezelschap bij én in 2011 zette ze een dansschool op in een van de grootste favela's waar leerlingen gratis dansles kunnen volgen. Rodrigues heeft de Braziliaanse hedendaagse dans op de internationale kaart gezet. Rodrigues heeft de Braziliaanse hedendaagse dans weer op de internationale kaart gezet. Van haar is op Julidans ook de voorstelling *Encantado* te zien, het vervolg op *Fúria* [zie pagina 50].

Rodrigues: “Voor de creatie van *Fúria* bouwden we een verzameling beelden van de wereld en van Brazilië; beelden van het heden en het verleden, van vreugde, pijn, geweld, liefde. We maakten een grote muurschildering in het Centro de Artes da Maré. En we begonnen te werken aan de samenhang van deze beelden, ze in relatie tot elkaar te plaatsen, op zoek naar kleuren, omgevingen, texturen, om levende beelden te creëren.”

Rodrigues daagt de toeschouwers uit om vaste ideeën over identiteit los te laten door ze telkens op het verkeerde been te zetten. Haar dansstukken zijn geëngageerd en poëtisch. *Fúria* werd gecreëerd ten tijde van de Braziliaanse verkiezingen in 2018. Ze wilde de woede wakker maken, de kracht om weerstand te bieden, de passie om te scheppen vergroten. Rodrigues en haar dansers slaagden erin om vanuit die woede iets van grote schoonheid en kracht te creëren.

‘Niet enkel dat choreografische vernuft maakt Fúria ongewoon, zelfs uitzonderlijk. Dat ligt ook aan de performers zelf. Hun bezieling is voortdurend totaal, op het schrikwekkende af.’ – Etcetera

do 14 juli 20.30
ITA Rabozaal

70 minuten
zonder pauze
€30 / €25 / €15
student €15

thu 14 July 20.30
ITA Rabozaal

70 minutes
no intermission
€30 / €25 / €15
student €15

© Sammi Landweer

associations that then dissolve as in a dream. A series of impressive images pass by: queens riding tigers, men turning into women or vice versa, Amazonian warriors, a jumble of colours, bodies and body parts. Characters are constantly changing shape and gender.

Brazilian choreographer Rodrigues, who was awarded the Prince Claus Prize for her oeuvre in 2014, is internationally regarded as one of the great dance innovators. From the favelas of Rio de Janeiro, she conquered the world. In 1990, she started a festival for contemporary dance in Rio. In 2009, she also founded a dance company, and in 2011, she set up a dance school in one of the largest favelas, where students can take free dance lessons. Rodrigues has put Brazilian contemporary dance on the international map. Rodrigues has put Brazilian contemporary dance back on the international map. Her performance *Encantado*, the sequel to *Fúria*, can also be seen at Julidans [see page 50].

Rodrigues: “For the creation of *Fúria* we built a collection of images of the world and of Brazil; images of the present and the past, images of joy, pain, violence, love. We painted a large mural in the Centro de Artes da Maré. And we started to work on the coherence of these images, placing them in relation to each other, looking for colours, environments, textures, to create living images.”

She challenges the audience to let go of fixed ideas about identity by constantly throwing them off their guard. Her dance pieces are committed and poetic. *Fúria* was created at the time of the Brazilian elections in 2018. She wanted to awaken the anger, the strength to resist, the passion to create. Rodrigues and her dancers managed to create something of great beauty and power out of that anger.

‘It is not only this choreographic ingenuity that makes Fúria unusual, even exceptional. This is also down to the performers themselves. Their inspiration is always total, almost frightening.’ – Etcetera

NEIGHBOURS BRIGEL GJOKA, RAUF 'RUBBERLEGZ' YASIT & RUSAN FILIZTEK IN COLLABORATION WITH WILLIAM FORSYTHE

© Riley Watts

Rauf 'RubberLegz' Yasit en Brigel Gjoka, twee dansers met totaal uiteenlopende achtergronden, creëren een fascinerende cocktail van stijlen en mogelijkheden in *Neighbours*, een emotioneel werk waarin de dansers verkennen wat uren bindt. En wat hen scheidt.

De makers van *Neighbours*, Brigel Gjoka en Rauf Yasit, komen uit respectievelijk de Albanese en de Koerdische cultuur. Ze leerden elkaar kennen door het samenwerken in *A Quiet Evening of Dance* (2018) van William Forsythe, 'een spelletje Twister voor

**Hoeverre zijn
'buren' anders,
maar vooral:
waarin
ontmoeten
ze elkaar?**

Rauf 'RubberLegz' Yasit and Brigel Gjoka, two dancers with totally different backgrounds, create a fascinating cocktail of styles and possibilities in *Neighbours*, an emotional work in which the dancers explore what binds neighbours. And what separates them.

The makers of *Neighbours*, Brigel Gjoka and Rauf Yasit, come from Albanian and Kurdish cultures respectively. They got to know each other when they worked together in *A Quiet Evening of Dance* (2018) by William Forsythe, 'a game of Twister for advanced players' (Het Parool). Forsythe turned the ballet world upside down in the 1980s and beyond

gevoerden' (Het Parool). Forsythe zette de balletwereld in de jaren tachtig en daarna op zijn kop met deconstructies van klassieke passen en houdingen. In *A Quiet Evening of Dance* opent Forsythe als het ware zijn gereedschapskist; alle elementen die zijn stijl uniek maken, komen aan bod. Het inspireerde Gjoka en Yasit om in *Neighbours* op zijn werk voort te borduren, waarbij Forsythe zelf advies heeft gegeven.

De danstradities van waaruit ze werken, brengen verdieping en reliëf: Gjoka's achtergrond in de hedendaagse dans geeft zijn bewegingen een verbazingwekkende dynamiek en soepelheid; breakdancer Yasit tart voortdurend de zwaartekracht met zijn moves. RubberLegz werd bekroond tot 'Beste Danser 2019' door Danza&Danza Magazine vanwege zijn 'originele taal die barrières tussen dansgenres doorbreekt'.

In het begin van *Neighbours* maakt Gjoka een reeks golfbewegingen door zijn arm op te tillen, telkens met een net iets ander effect, gebaseerd op de geïsoleerde bewegingen van de hedendaagse dans. RubberLegz is meer geaard, hij onderzoekt de relatie van het lichaam tot de vloer, zoals die tot uiting komt in breakdance. Dan pas begint de livemuziek van de Koerdische muzikant Rušan Filiztek, een mix van invloeden van Turkse, Armeense en Griekse tradities. Moeiteloos verbindt hij wat grenzen gescheiden houden.

Af en toe bevroren de dansers even in een pose, waarna ze de stroom van bewegingen weer laten vloeien en op onnavolgbare wijze met elkaar in dialoog brengen. Vanuit diversiteit lijkt een nieuwe choreografische taal te ontstaan, ergens op het kruispunt van urban, klassieke en hedendaagse dans. Eerst abstract, later met steeds meer verwijzingen naar de culturele tradities waaruit ze voorkomen. Hypnotiserend en vernieuwend.

Vaak dansen ze samen, hun armen in elkaar verstrengeld, onontwarbaar, als een puzzel die je uit elkaar moet halen. De enorme variatie van wat ze laten zien in solo's en duetten, is indrukwekkend. Onweerstaanbaar.

'Rauf 'RubberLegz' Yasit steelt meteen de show: het materiaal dat hij toevoegt aan de dans is verbluffend. Je weet meteen waar hij de bijnaam 'RubberLegz' aan dankt.' - Theaterkrant, 2019, over *A Quiet Evening of Dance*

**do 14 juli 20.30
vr 15 & za 16 juli 19.00
Theater Bellevue**

**NL PREMIÈRE
coproductie**

**60 minuten
zonder pauze
€25
student €15**

**thu 14 July 20.30
fri 15 & sat 16 July 19.00
Theater Bellevue**

**DUTCH PREMIERE
co-production**

**60 minutes
no intermission
€25
student €15**

with deconstructions of classical steps and poses. In *A Quiet Evening of Dance*, Forsythe opens his toolbox, as it were; all the elements that make his style unique are present. It inspired Gjoka and Yasit to draw on his work in *Neighbours*, for which Forsythe himself provided advice.

The dance traditions from which they work add depth and relief: Gjoka's background in contemporary dance gives his movements an amazing dynamism and suppleness; breakdancer Yasit constantly defies gravity with his moves. RubberLegz was proclaimed 'Best Dancer 2019' by Danza&Danza Magazine because of his 'original language that breaks down barriers between dance genres'.

At the beginning of *Neighbours*, Gjoka makes a series of wave movements by raising his arm, each time with a slightly different effect, based on the isolated movements of contemporary dance. RubberLegz is more grounded, exploring the body's relationship to the floor, as expressed in breakdance. Only then does the live music of Kurdish musician Rušan Filiztek begin, a mix of influences from Turkish, Armenian, and Greek traditions. He effortlessly connects what borders keep separated.

Now and then, the dancers freeze in a pose for a while, after which they let the flow of movements start again and enter into a dialogue with each other in an inimitable way. From diversity, a new choreographic language seems to emerge, somewhere on the crossroads of urban, classical, and contemporary dance. At first abstract, later with more and more references to the cultural traditions from which they originate. Hypnotising and innovative.

Often they dance together, their arms intertwined, inextricable, like a puzzle that has to be taken apart. The sheer variety of what they show in solos and duets is impressive. Irresistible.

'Rauf 'RubberLegz' Yasit immediately steals the show: the material he adds to the dance is stunning. You immediately know where he gets his nickname 'RubberLegz' from.' - Theaterkrant, 2019, about *A Quiet Evening of Dance*

© Brian Ca

VÁSTÁDUS EANA / THE ANSWER IS LAND ELLE SOFE SARA (NO)

Choreograaf Elle Sofe Sara brengt met *Vástádus eana / The answer is land* een eerbetoon aan alle mensen die van de wereld een betere plek willen maken. Als Sami heeft ze aan den lijve ervaren wat onrechtvaardigheid kan doen met een mens en zijn gemeenschap: de Sami hebben geen eigen land en kampen met sociale, culturele en politieke uitdagingen. Een groot gemonteerde productie met live gezongen yoiks.

De inspiratie voor *Vástádus eana / The answer is land* kreeg Elle Sofe Sara door het gelijknamige gedicht dat als kunstwerk bij de Deatnu-rivier is geplaatst, op de grens van Finland en Noorwegen. Het gedicht maakt deel uit van de kunstinstallatie *Kiss From the Border* en bespreekt de roep om autonomie en zelfbestuur door de Sami, een van oorsprong nomadisch volk dat leeft in het gebied Sápmi, dat ook wel Sámi land wordt genoemd. Geen land in de geografische zin van het woord, maar een gebied dat het noorden van Noorwegen, Zweden, Finland en Rusland beslaat.

Het gedicht raakt de kern van de Sami-cultuur: als mens samenleven met de natuur, in connectie met de omgeving en elkaar. Dat is ook precies waar *Vástádus eana / The answer is land* over gaat: de verwantschap tussen mensen, met de natuur en de aarde die we delen.

Om dat idee te benadrukken beginnen de zeven vrouwelijke performers een ritueel buiten, voor het theater, waarna ze het publiek mee naar binnen bewegen. Op het toneel worden elementen van traditionele dans gecombineerd met Sami-rituelen en alledaagse bewegingen die een demonstratie suggereren. Dans en zang versterken elkaar in de voorstelling: de dansers zingen live yoiks, traditionele bergliederen, waarvan de meeste speciaal zijn gecomponeerd door yoik-zanger en -componist Frode Fjellheim.

Als choreograaf en regisseur werkt Elle Sofe Sara op het raakvlak van film, dans en theater,

Een in deze tijden meer dan actuele kijk op zelfbeschikking en onze relatie met de aarde

A more than contemporary view of self-determination and our relationship with the earth

© Antero Hein

With *Vástádus eana / The answer is land*, choreographer Elle Sofe Sara pays tribute to all the people who want to make the world a better place. As a Sami, she has first-hand experience of what injustice can do to a person and his community: the Sami have no country of their own and face social, cultural, and political challenges. A large-scale production with yoiks sung live on stage.

Elle Sofe Sara took her inspiration for *Vástádus eana / The answer is land* from the poem with the same name, which has been placed as a work of art by the Deatnu River, on the border between Finland and Norway. The poem is part of the *Kiss From the Border* art installation and discusses the call for autonomy and self-government by the Sami, an originally nomadic people living in the area Sápmi, also referred to as Sámi land. Not a country in the geographical sense of the word, but an area covering the north of Norway, Sweden, Finland, and Russia.

The poem touches the core of Sami culture: living together with nature as a human being, in connection with the environment and each other.

© Antero Hein

waarbij ze regelmatig de sociale, politieke en culturele uitdagingen van de Sami over het voetlicht brengt. Ze is een van de vier talenten in het filmmakersprogramma Talent Norge en oprichter van het Sami-kunstenaarscollectief Dáiddadállu in Guovdageaidnu, haar woon- en werkplaats.

Met *Vástádus eana / The answer is land* geeft Elle Sofe Sara een universele boodschap af: 'De kracht die oprijst als we zij aan zij staan, interesseert me. Hoeveel sterker we zijn als we deel uitmaken van een gemeenschap.'

*Gažaldat eana, vástádus eana
Váldit dušše maid dárbbbaša
Álo álmastit miehterávdnjái,
miehtemurrii álo njáskat
Johka ieš min šaldi
Buhtes čáhci, sáivaluohti*

*Land is the question, the answer is land
Only take what's needed
Scoop the water along the stream, cut the
branches along the grain
Let the river be the bridge
Clean water, the sacred song*

**vr 15 juli 20.30
za 16 juli 21.00
ITA Grote Zaal**

NL PREMIÈRE

**70 minuten
zonder pauze
€25 (vrije plaatskeuze)
student €15**

**fri 15 July 20.30
sat 16 July 21.00
ITA Grote Zaal**

DUTCH PREMIERE

**70 minutes
no intermission
€25 (free choice of place)
student €15**

That is exactly what *Vástádus eana / The answer is land* is about: the kinship between people, with nature and the earth we share.

To emphasise this idea, the seven female performers begin a ritual outside, in front of the theatre, after which they take the audience inside with them. On stage, elements of traditional dance are combined with Sami rituals and everyday movements that suggest a demonstration. Dance and song reinforce each other in the performance: the dancers sing live yoiks, traditional mountain songs, most of which have been specially composed for this purpose by yoik singer and composer Frode Fjellheim.

As a choreographer and director, Elle Sofe Sara works at the interface of film, dance and theatre, regularly highlighting the social, political and cultural challenges of the Sami people. She is one of four talents in the Talent Norge filmmaker programme and founder of the Dáiddadállu Sami artist collective in Guovdageaidnu, her home and workplace.

With *Vástádus eana / The answer is land*, Elle Sofe Sara sends a universal message: 'The power that emerges when we stand side by side interests me. How much stronger we are when we are part of a community.'

*Gažaldat eana, vástádus eana
Váldit dušše maid dárbbbaša
Álo álmastit miehterávdnjái,
miehtemurrii álo njáskat
Johka ieš min šaldi
Buhtes čáhci, sáivaluohti*

*Land is the question, the answer is land
Only take what's needed
Scoop the water along the stream, cut the
branches along the grain
Let the river be the bridge
Clean water, the sacred song*

ENCANTADO LIA RODRIGUES (BR)

Twee heftige coronajaren hebben duidelijk gemaakt dat het hard nodig is om op een andere manier naar de wereld en naar het mens-zijn te kijken. Met meer betovering en meer ruimte voor de rituelen waarmee we gaandeweg het contact zijn verloren misschien? De Braziliaanse choreograaf Lia Rodrigues gaat in het kleurrijke *Encantado* op zoek naar riten en gebruiken die we jammerlijk uit het oog verloren zijn.

Encantado (2021) van Lia Rodrigues – het vervolg op *Fúria*, dat ook op Julidans te zien is (zie pagina 42) – is gecreëerd tijdens de coronacrisis, die Brazilië zwaar heeft getroffen. *Encantado* betekent letterlijk: betoverd, maar verwijst ook naar de *encantados*, bezielden of magische wezens die verbonden zijn met de natuur, en die rotsen, bossen en rivieren in gewijde plaatsen kunnen veranderen. Het zijn deze mysterieuze natuurkrachten, die momenteel bedreigd worden, die de inspiratie vormen voor haar nieuwe voorstelling.

Betoverende viering van al die wonder- baarlijke individue die een gemeenschap vormen

Two intense corona years have made it clear that it is very necessary to look at the world and at being human in a different way. With more enchantment and more room for the rituals we have gradually lost touch with, perhaps? In the colourful performance *Encantado*, Brazilian choreographer Lia Rodrigues goes in search of rites and customs that we have unfortunately lost sight of.

Encantado (2021) by Lia Rodrigues – the sequel to *Fúria*, which will also be performed at Julidans (page 42) – was created during the corona crisis, which has hit Brazil hard. *Encantado* literally means enchanted, but also refers to the *encantados*, animated or magical beings that are connected to nature and can transform rocks, forests and rivers into sacred places. These mysterious natural forces, which are currently under threat, inspire her new performance.

Encantado is a tightly choreographed, associative dance performance. A carpet, woven from different

Encantado is een strak gechoreografeerde, associatieve dansvoorstelling. Een tapijt, geweven uit verschillende stoffen, wordt langzaam uitgerold op het podium, een caleidoscoop aan kleuren tevoorschijn toverend. De elf dansers creëren met behulp van bonte lappen iconen, silhouetten, monsters en dieren, bijna zoals een kind ze zou tekenen.

Vanaf het begin van de coronacrisis in maart 2020 was Centro de Artes da Maré, het hoofdkwartier van Rodrigues' dansgezelschap, ook het hart van de gezondheidszorg. In diezelfde tijd onderging het dak van de ruimte een metamorfose door de aanleg van zonnepanelen. Al die naast elkaar bestaande werkelijkheden – en nog veel meer – worden voelbaar in de voorstelling.

'*Encantado* is geen dansvoorstelling. Het is een meeslepende ervaring van het leven, ondergedompeld op de grens van deze en andere werelden. Ik zag. Ik voelde. Ik leefde 'encantado' – betoverd', schrijft Centro de Artes da Maré-curator Pamela Carvalho over de voorstelling. '*Encantado* creëerde een wereld waarin de zeemeerminnen van zoet en zout water de geesten van het bos ontmoetten, in dialoog gingen met de zwarte homo's in een balzaal in Parijs, ik hoorde de liederen van de Braziliaanse Pajelanças en de zang van de inheemse bevolking van dit land.'

Encantado is zowel een uitnodiging om terug te keren naar de natuurlijke bronnen van kracht, als een viering van het leven en het samenzijn: al die wonderbaarlijke individuen die een fantastische gemeenschap vormen. Een troostrijk antwoord op de uitdagingen van de moderne mens.

'Mooi, geïnspireerd, veelzeggend, *Encantado* is het perfecte voorbeeld van Lia Rodrigues' talent om ons te herinneren aan de pure schoonheid van ongedwongen verbindingen tegenover kunstmatigheid.' - Springback Magazine

'De Braziliaanse choreograaf Lia Rodrigues betovert en intrigeert met *Encantado*.' - France 24

© Sammi Landweer

Enchanting celebration of all those wonderful individuals who make up a community

fabrics, is slowly rolled out on stage, conjuring up a kaleidoscope of colours. Using colourful rags, the eleven dancers create icons, silhouettes, monsters and animals, almost like a child would draw them. From the beginning of the corona crisis in March 2020, Centro de Artes da Maré, the headquarters of Rodrigues' dance company, was also the heart of the health service. At the same time, the roof of the centre underwent a metamorphosis with the installation of solar panels. All these realities – and many more – coexist in parallel and become tangible in the performance.

'*Encantado* is not a dance performance. It is a compelling experience of life, immersed on the border of these and other worlds. I saw. I felt. I lived 'encantado' – enchanted,' writes Centro de Artes da Maré curator Pamela Carvalho about the performance. '*Encantado* created a world in which the mermaids of fresh and salt water met the spirits of the forest, engaged into a dialogue with the black gays in a ballroom in Paris, I heard the songs of the Brazilian Pajelanças and the singing of the indigenous people of this land.'

Encantado is an invitation to return to the natural sources of strength as well as a celebration of life and togetherness: all those amazing individuals who make up a fantastic community. A comforting response to the challenges of modern man.

'Beautiful, inspired, revealing, *Encantado* is the perfect example of Lia Rodrigues' talent for reminding us of the sheer beauty of unforced connections as opposed to artificiality.' - Springback Magazine

'Brazilian choreographer Lia Rodrigues enchants and intrigues with *Encantado*.' - France 24

© Sammi Landweer

INTO THE OPEN LISBETH GRUWEZ & MAARTEN VAN CAUWENBERGHE (BE) VOETVOLK

Een knettergek dansconcert waarbij drie punkmuzikanten en vier losgeslagen performers een wild feestje bouwden. (...) *Into the Open* is grotesk, absurd en meeslepend, maar op een vrolijke manier: een LSD-trip from heaven', schreef De Morgen. Na twee jaar stilzitten werd het tijd voor actie, vonden Lisbeth Gruwez en Maarten Van Cauwenberghe. *Into the Open* is een heel nieuwe vorm van dans. Of is het muziek? Het is 'dance meets concert'. Voetvolk nodigt je uit voor een sprong in het diepe. Let's trance!

Ze vieren dit jaar hun vijftienjarig jubileum: choreograaf Lisbeth Gruwez, muzikant Maarten Van Cauwenberghe en hun gezelschap Voetvolk. De laatste twee coronajaren waren moeilijk, maar nu is het tijd voor een uitbundig jubileumfeest. Ze leerden elkaar kennen bij Troubleyn, het gezelschap van Jan Fabre waar Gruwez jarenlang danste en Van Cauwenberghe muziek maakte. Het is inmiddels hun twaalfde productie samen en na alle lockdowns voelt het als een bevrijding. Net als in België gebeurde, wordt *Into the Open* ook in Amsterdam gespeeld met een staand publiek, alsof het een rockconcert is, in the Max, de grote zaal van de Melkweg. Dat creëert een andere sfeer.

Julidans heeft een vaste relatie met Voetvolk. De eerste solo van Gruwez presenteerden we in het Vondelpark; vervolgens stroomde het gezelschap door om uiteindelijk in 2018 het festival te openen in ITA met *The Sea Within*. Muziek en dans zijn één bij Voetvolk. 'Dat is echt een huwelijk. Zo voelt het toch, na vijftien jaar', zegt Gruwez. 'Maarten vecht voor zijn muziek, ik vecht voor mijn dans. Er is een heel vruchtbare dynamiek. We kunnen niet zonder elkaar.'

Met de voorstelling wil Voetvolk bewust grenzen doorbreken en op zoek gaan naar nieuw publiek.

Stevige energieboost in een muzikale LSD-trip from rock heaven

Big energy boost with this musical LSD trip from rock heaven

A crazy dance concert where three punk musicians and four loose performers threw a wild party. (...) *Into the Open* is grotesque, absurd and compelling, but in a cheerful way: an LSD trip from heaven,' De Morgen wrote. After two years of sitting around doing nothing it was time for action, Lisbeth Gruwez and Maarten Van Cauwenberghe felt. *Into the Open* is a whole new form of dance. Or is it music? It is 'dance meets concert.' Voetvolk invites you to take a leap of faith. Let's trance!

This year they are celebrating their 15th anniversary: choreographer Lisbeth Gruwez, musician Maarten Van Cauwenberghe, and their company Voetvolk. The last two corona years have been difficult, but now it is time for a lavish anniversary celebration. They got to know each other at Troubleyn, Jan Fabre's company, where Gruwez danced for many years and Van Cauwenberghe made music. Now they have made their twelfth production together, and after all the lockdowns it feels like a liberation. As in Belgium, *Into the Open* is also played in Amsterdam with a standing audience, as if it were a rock concert, in the Max, the large hall of the Melkweg music venue. That creates a different atmosphere.

Julidans has a permanent relationship with Voetvolk. We presented Gruwez' first solo in the Vondelpark; then the company moved on, to finally open the festival in 2018 in ITA with *The Sea Within*. Music and dance are one at Voetvolk. 'That is a real marriage. At least, that's how it feels, after fifteen years,' Gruwez says. 'Maarten fights for his music, I fight for my dance. This makes for very fruitful dynamics. We cannot do without each other.'

With this performance, Voetvolk wants to consciously break through boundaries and go in search of new audiences. 'Many people are afraid of dance, they think it is complicated,' Van Cauwenberghe says. 'While dance is so close to music. It is feeling, emotion, suggestion,

© Danny Willems

'Veel mensen zijn bang voor dans, ze denken dat het ingewikkeld is', zegt Van Cauwenberghe. 'Terwijl dans zo dicht bij muziek ligt. Het is gevoel, emotie, suggestie, verbeelding. Anders dan bij een theatertekst, gaat het niet om de ratio, om begrijpen, maar om emotie, om aanvoelen, intuïtie, verbeelding, jezelf openstellen en laten verrassen door iets totaal nieuws. Trakteer jezelf op een flinke booster energie!'

Into the Open is een uniek concept waarin de grens van waar muziek begint en dans eindigt, of andersom, totaal is verdwenen. Dendermonde, een powertrio gevormd door Maarten Van Cauwenberghe, drummer Frederik Heuvinck en gitarist Elko Blijweert, staat centraal, ondersteund door de vier dansers. Zeven performers belichamen de groove en delen de energie van de muziek. Ze zwepen elkaar op met 'bodyrock'.

'*Into the Open* is de max. Allen daarheen. (...) Met hun unieke 'dance meets concert' hebben Lisbeth Gruwez en Maarten Van Cauwenberghe een hit te pakken. (...) *Into the Open* is één bommetje energie.' **** - Charlotte De Somviele / De Standaard

**vr 15 juli 21.00
Melkweg
The MAX**

**50 minuten
zonder pauze**

**€17 (excl. €4
maandlidmaatschap
Melkweg, beschikbaar
via melkweg.nl of de
Melkweg kassa)**

**fri 15 July 21.00
Melkweg
The MAX**

**50 minutes
no intermission**

**€17 (excl. €4
membership Melkweg,
available via melkweg.
nl or the Melkweg box
office)**

imagination. Unlike a theatre text, it is not about reason, about understanding, but about emotion, feeling, intuition, imagination, opening yourself up and allowing yourself to be surprised by something completely new. Treat yourself to a big energy boost!

Into the Open is a unique concept in which the boundary of where music begins and dance ends, or vice versa, has completely disappeared. Dendermonde, a power trio formed by Maarten Van Cauwenberghe, drummer Frederik Heuvinck and guitarist Elko Blijweert, takes centre stage, supported by the four dancers. Seven performers embody the groove and share the energy of the music. They whip each other up with 'body rock'.

'*Into the Open* is the max. All go there. (...) With their unique 'dance meets concert', Lisbeth Gruwez and Maarten Van Cauwenberghe have a hit. (...) *Into the Open* is a real energy bomblet.' **** - Charlotte De Somviele / De Standaard

JULIDANS NEXT

Julidans NEXT is the platform for a new generation of choreographers. The NEXT performances are scheduled in Melkweg Upstairs and can easily be combined with performances at the other Julidans locations. Check the block diagram on page 2-3 to plan your route.

JULIDANS NEXT

Julidans NEXT is het platform voor een nieuwe generatie choreografen. De NEXT-voorstellingen staan geprogrammeerd in Melkweg Upstairs en zijn goed te combineren met voorstellingen op de andere Julidans locaties. Check het blokkenschema op pagina 2-3 om jouw route te plannen.

MOS

IOANNA PARASKEVOPOULOU (GR)

© Pinelopi Gerasimou

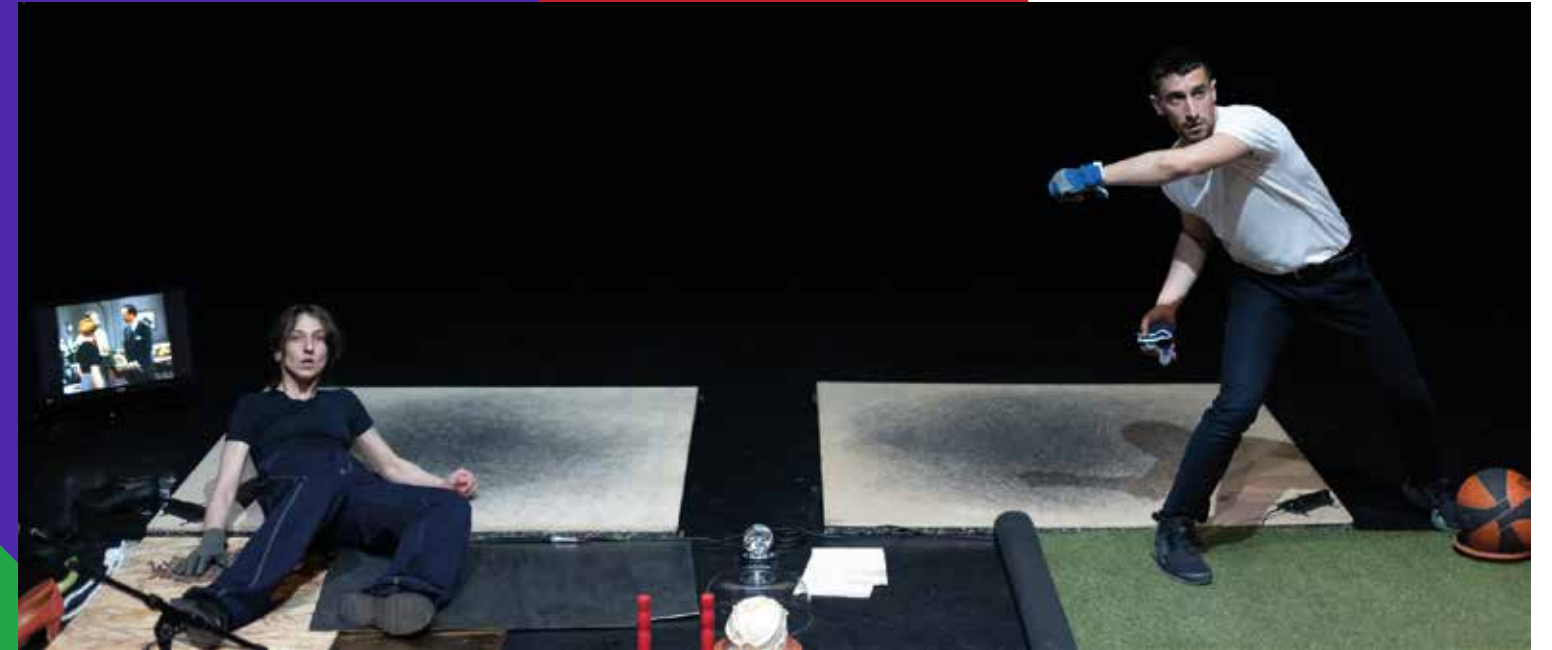
Een blaasbalg, een paraplu en een gootsteenontstopper. Dit zijn ((onder andere) de attributen waarmee Ioanna Paraskevopoulou en Georgios Kotsifakis geluidseffecten tevoorschijn toveren voor een filmscore die zich live voor de ogen van de toeschouwer openbaart. En hóé ze dat doen, is een speelse en zinsbegoochelende choreografie op zich.

MOS is een fysieke soundtrack bij een reeks scènes – denk: natuur, achtervolgingen, zombiehorror – uit films en ander beeldmateriaal. De voorstelling is geïnspireerd op de Foley-filmgeluidstechniek, waarmee in een geluidsstudio geluiden worden gemaakt die niet kunnen worden opgevangen op de live filmset: voetstappen (lopen door een bak

Hoe een geluidsscore live tot stand komt met huis-tuin-en-keuken-attributen en een stel kokosnoten

Abellows, an umbrella, and a plunger. These – among other things – are the attributes with which Ioanna Paraskevopoulou and Georgios Kotsifakis conjure up sound effects for a film score that reveals itself live before the spectator's eyes. And how they do it is a playful and hallucinogenic choreography in itself.

MOS is a physical soundtrack to a series of scenes – think: nature, chases, zombie horror – from films and other visuals. The performance is inspired by the Foley film sound technique, which is used to create sounds in a sound studio that cannot be captured on the live film set: footsteps (walking through a box of gravel), rustling of clothes (flapping a roll of plastic foil), sounds of wood or iron and water (splashing in a baby's bathtub).

© Pinelopi Gerasimou

grint), geritsel van kleding (wapperen met een rol folie), geluid van hout of ijzer en water (plonsen in een babybadje).

De geluidstechniek is geestig verbeeld in de film *Monty Python and The Holy Grail* uit 1975. De Monthy Python-leden spelen daarin graalridders die twee helften van een kokosnoot tegen elkaar slaan om het geluid van een paard te suggereren – kataklop, kataklop – het paard in kwestie is in geen velden of wegen te bekennen. Het *coconut effect* wordt de techniek ook wel genoemd.

In MOS zetten Ioanna Paraskevopoulou en Georgios Kotsifakis dit tot de verbeelding sprekende coconut effect in als een choreografisch instrument. Hun lichamen binden de strijd aan met allerlei onverwachte objecten om geluiden te produceren. Het zo ontstane geluidsmateriaal wordt geïntensiveerd, geïmplodeerd, gepauzeerd, herhaald en op alle mogelijke manieren vervormd om de geluidservaring te versterken. Op Julidans zie je de twee dansers ook op het podium in de openingsvoorstelling van Christos Papadopoulos, *Larsen C*.

Multitalent Ioanna Paraskevopoulou is behalve danser en choreograaf ook onderzoeker aan de afdeling Audiovisuele Kunsten van de Ionian University op Korfoe. Ze werkte samen met spraakmakende choreografen zoals Dimitris Papaioannou en Tzeni Argyriou. Haar allereerste choreografie, het videodansproject *All She Likes Is Popping Bubble Wrap* uit 2021, draaide om de wisselwerking tussen beweging, geluid en beeld, het kernthema van haar onderzoek. In haar nieuwe werk MOS borduurt ze verder op dit thema.

How a sound score is created live with home, garden and kitchen utensils and a bunch of coconuts

The sound technique was wittily depicted in the film *Monty Python and The Holy Grail* from 1975. In this film, the Monthy Python members play grail knights who knock two halves of a coconut together to suggest the sound of a horse – cataclop, cataclop – the horse in question is nowhere to be seen. The technique is also called the coconut effect.

In MOS, Ioanna Paraskevopoulou and Georgios Kotsifakis use this appealing coconut effect as a choreographic tool. Their bodies enter into combat with all sorts of unexpected objects to produce sounds. The resulting sound material is intensified, imploded, paused, repeated and distorted in every possible way to enhance the sound experience. At Julidans you will also see the two dancers on stage in Christos Papadopoulos' opening performance, *Larsen C*.

Multi-talented Ioanna Paraskevopoulou is not only a dancer and choreographer, but also a researcher at the Department of Audiovisual Arts at Ionian University in Corfu. She has worked together with high-profile choreographers such as Dimitris Papaioannou and Tzeni Argyriou. Her very first choreography, the video dance project *All She Likes Is Popping Bubble Wrap* from 2021, revolved around the interaction between movement, sound and image, the core theme of her research. In her new work MOS, she elaborates on this theme.

ma 4 & di 5 juli 19.00
Melkweg Upstairs

NL PREMIÈRE

35 minuten
zonder pauze
€15

mon 4 & tue 5 July 19.00
Melkweg Upstairs

DUTCH PREMIERE

35 minutes
no intermission
€15

LETTERS 2 DANCE

FEMKE GYSELINCK (BE) / GRIP

In het boek *ABECEDA* (1926), een hoogtepunt uit de Tsjechische avant-garde, smolten een danser en een typografisch ontwerp samen tot een nieuw alfabet. Bijna honderd jaar later onderzoekt Femke Gyselinck de relatie tussen beweging en letterbeelden opnieuw. *Letters 2 Dance* 'leest' als een liefdesbrief aan de danskunst en aan het leven zelf.

In 1926 choreografeerde de Tsjechische Milca Mayerová de letters van het alfabet als ballet. Haar bewegingen vormden daarbij een visuele trigger voor de letterontwerpen van constructivist en surrealist Karel Teige – een sleutelfiguur in de Tsjechische avant-garde van die tijd. De fotomontage die uit hun artistieke een-tweetje ontstond, werd gebundeld in het boek *ABECEDA*. Nog steeds worden de unieke, elegante en soms geestige 'danspolaroids avant la lettre' beschouwd als hoogtenpunten van het modernisme.

Bijna honderd jaar later vertaalt danser en choreograaf Femke Gyselinck, voormalig artistiek assistent van Anne Teresa De Keersmaeker, het meesterwerk naar nu. In navolging van het Tsjechische duo creëerde Gyselinck haar eigen dansalfabet, dat onder de titel *Gymnastics of the Mind* in het najaar in boekvorm gepubliceerd zal worden.

Maar natuurlijk schrééuwt een dansalfabet op papier ook om een live uitvoering. *Letters 2 Dance* maakt die vertaalslag van papier naar podium. De letters, in het boek verbeeld als gefotografeerde poses, worden weer 'teruggezet' naar beweging. Ze klonteren samen tot 'woorden' en zoeken tussen de regels door naar het leven in al zijn mysterie. Mét een knipoog naar wat ons bestaan boeiend, grappig en soms ook zo heerlijk banaal maakt. Want hé, komt daar het kekke YMCA-armendansje van de Amerikaanse discogroep Village People ook niet voorbij?

Drie dansers (onder wie Gyselinck zelf) staan zij aan zij met muzikant-componist Liesa Van der Aa op de Bühne. De vertolking van letters en muzikale samples – vol ijle vioolklanken, pinkelende piano en jazzy vibes – gaan hand in hand. De dans leidt de muziek, en omgekeerd bepaalt de muzikale compositie de choreografie.

Het dansende lichaam beweegt als de punt van een pen over een pagina

The dancing body moves across a page like the tip of a pen

In the book *ABECEDA* (1926), a highlight of the Czech avant-garde, a dancer and a typographic design melted together to create a new alphabet. Almost one hundred years later, Femke Gyselinck re-examines the relationship between movement and letter images. *Letters 2 Dance* 'reads' like a love letter to the art of dance and to life itself.

In 1926, the Czech dancer and choreographer Milca Mayerová choreographed the letters of the alphabet as a ballet. Her movements were a visual trigger for the letter designs of constructivist and surrealist artist, writer and critic Karel Teige – a key figure in the Czech avant-garde movement of the time. The photomontage that resulted from their artistic double act was incorporated in the book *ABECEDA*. The unique, elegant and sometimes witty 'dance Polaroids avant la lettre' are still regarded as highlights of modernism.

Almost one hundred years later, dancer and choreographer Femke Gyselinck, former artistic assistant of Anne Teresa De Keersmaeker, translates the masterpiece to today's world. Following in the footsteps of the Czech duo, Gyselinck created her own dance alphabet, which will be published in book form in the autumn under the title *Gymnastics of the Mind*.

But of course, a dance alphabet on paper is also crying out for a live performance. *Letters 2 Dance* makes that translation from paper to stage. The letters, depicted in the book as photographed poses, are 'returned' to movement.

© Robbrecht Desmet

© Robbrecht Desmet

do 7 & vr 8 juli 18.30
Melkweg Upstairs

NL PREMIÈRE

60 minuten
zonder pauze
€15

thu 7 & fri 8 July 18.30
Melkweg Upstairs

DUTCH PREMIERE

60 minutes
no intermission
€15

Zo 'lees' je de voorstelling als een briefwisseling, tussen de dansers onderling en tussen beweging en muziek.

De transparante vlakken in het decorontwerp van Asli Çiçek verschijnen als bladzijden op het podium. Ze versterken het beeld van het dansende lichaam dat als de punt van een ballpoint over een pagina beweegt. 'Ongrijpbaar mooi', zoals een recensent het verwoordde.

'De dans is hyperprecies zonder zijn spontane flair te verliezen, pingpongt fijntjes met de muziek en laat de frases van de dansers ingenieus door elkaar lopen. Moet je beweging kunnen lezen om ze te begrijpen? Nee, het lijf spreekt voor zich.' **** - De Standaard

They clump together into 'words' and search between the lines for life in all its mystery. With a wink to what makes our existence fascinating, funny, and sometimes so wonderfully banal. Because, hey, isn't it that funky YMCA arm dance by the American disco group Village People what we see here?

Three dancers (including Gyselinck herself) stand on stage, side by side with musician-composer Liesa Van der Aa. The interpretation of letters and musical samples – full of rarefied violin sounds, tinkling pianos and jazzy vibes – go hand in hand. The dance leads the music, and conversely, the musical composition determines the choreography. Thus, you 'read' the performance as an exchange of letters, between the dancers themselves and between movement and music.

The transparent surfaces in Asli Çiçek's set design appear on the stage like pages. They reinforce the image of the dancing body moving across a page like the tip of a ballpoint pen. 'Elusive beauty,' as a critic put it.

'The dance is hyper-precise without losing its spontaneous flair; ping-pongs delicately with the music, and ingeniously intertwines the dancers' phrases. Do you have to be able to read movement to understand it? No, the body speaks for itself.' **** -De Standaard

THE LION'S DEN

SABINA BOČKOVÁ & JOHANA POČKOVÁ (CZ)

POCKETART

De Tsjechische dansers Sabina Bočková en Johana Pocková zetten een krachtige reeks beelden uit politiek en massamedia neer. Manipuleren of gemanipuleerd worden: *that's the question* in een pulserende choreografie vol betekenissen maar met een lichte toets.

De personages die dansers Sabina Bočková en Johana Pocková tot uitdrukking brengen lijken zó achter het spreekgestoelte van een populistische verkiezingsbijeenkomst vandaan te komen. Met hun grijze maatkostuums, onverstoorbare mimiek en grote bewegingen hebben ze één doel voor ogen; het manipuleren van ons, toeschouwers, om te gaan voor hun Grote Gelijk.

In *The Lion's Den* begeven we ons in het hol van de leeuw van de massamanipulatie. Bočková en Pocková personifiëren beelden uit politieke toespraken en allerlei vormen van social media, commercials en entertainment die via tv, pc, tablet of telefoon bij ons binnenkomen. Elke beweging is berekenend en nauwkeurig, zelfs de gezichtsuitdrukkingen van de twee performers zijn in perfecte harmonie.

Maar als het begint te rommelen in het leeuwenhol, onder een steeds heftiger klinkende elektronische soundscape, switchen Bočková en Pocková van het manipuleren van het publiek naar zelfmanipulatie. Slingerend tussen de rol van leider en volger, breekt het hol van de leeuw open en de twee leeuwinen versmelten tot een onoverwinnelijke tweeling. Ze eindigen met een slow-motionscène vol pathos: geen emotie, geen gebaar is hier oprecht, alles is bedoeldom te scoren – net als op onze schermen.

The Lion's Den is een opwindende voorstelling met een sterke emotionele lading en een hoge intensiteit.

In het hol van de leeuw wordt er driftig gemanipuleerd met politiek en massamedia

In the lion's den, politics and mass media are used for manipulation

The Czech dancers Sabina Bočková and Johana Pocková create a powerful series of images from politics and mass media. To manipulate or to be manipulated, that is the question in a pulsating choreography full of meanings but with a light touch.

The characters expressed by dancers Sabina Bočková and Johana Pocková seem to come straight from the platform of a populist election rally. With their grey tailor-made suits, imperturbable facial expressions and grand movements, they have only one goal in mind: to manipulate us, the audience, into going for their Major Case.

In *The Lion's Den*, we enter the lion's den of mass manipulation. Bočková and Pocková personify images from political speeches and all kinds of social media, commercials and entertainment that come to us via TV, PC, tablet or phone. Every movement is calculated and precise, even the facial expressions of the two performers are in perfect harmony.

But when things start to rumble in the lion's den, under an increasingly intense electronic soundscape, Bočková and Pocková switch from manipulating the audience to self-manipulation. Oscillating between the roles of leader and follower, the lion's den breaks open and the two lionesses merge into an invincible twin. They end with a slow-motion scene full of pathos: no emotion, no gesture is sincere here, everything is intended to score – just like on our screens.

The Lion's Den is an exciting performance with a strong emotional charge and a high intensity. With a light touch but full of meaning, the performers play ping-pong with recognisable political and socio-cultural references. This creates room for interpretation and own positioning: why do we allow ourselves to be manipulated and to what extent do we manipulate others?

Like the biblical Daniel who ventures into the lion's den, we must search our own hearts, according

© Vojtech Brtnicky

za 9 & zo 10 juli 19.00
Melkweg Upstairs

NL PREMIÈRE

40 minuten
zonder pauze
€15

sat 9 & sun 10 July 19.00
Melkweg Upstairs

DUTCH PREMIERE

40 minutes
no intermission
€15

Voorzien van een lichte toets maar vol betekenis pingpongen de performers over en weer met herkenbare politieke en socioculturele referenties. Zo ontstaat er ruimte voor interpretatie en eigen positionering: waarom staan we toe dat we gemanipuleerd worden en in hoeverre manipuleren wij anderen?

Daarvoor moeten we, net als de Bijbelse Daniël die zich in het hol van de leeuw begeeft, volgens de makers de hand in eigen boezem steken: “*The Lion's Den* refereert aan de ambiguïteit als het om manipulatie gaat. Het is een emotioneel gespannen onderwerp waarin we onze eigen houding onder ogen moeten zien. In tegenstelling tot het Bijbelse beeld is dit geen eeuwige goddelijke wet die onafhankelijk van de mens bestaat, maar een dialoog tussen ons en het publiek, waarin de mogelijkheid tot reflectie ontstaat.”

Sabina Bočková en Johana Pocková zijn dansers en choreografen uit Praag. Beiden zijn lid van het Tsjechische POCKETART-, een collectief van choreografen en performers op het gebied van hedendaagse dans en fysiek theater.

to the makers: “*The Lion's Den* refers to the ambiguity when it comes to manipulation. It is an emotionally tense subject in which we have to face our own attitudes. Unlike the Biblical image, this is not an eternal divine law that exists independently of man, but a dialogue between us and the audience, in which the possibility of reflection arises.”

Sabina Bočková and Johana Pocková are dancers and choreographers from Prague. Both are members of the Czech POCKETART, a collective of choreographers and performers in the fields of contemporary dance and physical theatre.

MANIFESTO TRANSPOFÁGICO

RENATA CARVALHO (BR)

Het persoonlijke is politiek in *Manifesto Transpofágico*, de solovoorstelling van theatermaker Renata Carvalho. Ze poneert zichzelf, in haar eigen woorden, als ‘een experiment, een showcase, een proefkonijn’. Carvalho is transgender en stelt zich uiterst kwetsbaar op: ‘Wil iemand mij aanraken?’

In de voorstelling vertelt zij over de geschiedenis en de representatie van het trans-lichaam, om zich daarna in het publiek te begeven, naakt, op een slipje na. Door zichzelf letterlijk bloot te geven, wil ze haar publiek geruststellen: ‘Kijk maar, ik ben niet eng.’

Carvalho noemt zichzelf een ‘transpologe’, iemand die de ‘antropologie van de transpersoon’ bestudeert en de wereld confronteert met cruciale vragen over de sociale constructie van ‘gender’. Ze is theatermaker sinds 1996 en ze maakte al eerder een aantal voorstellingen over haar positie als transvrouw, zoals *Inside me lives another* (2012) en *Me travesti* (2015). In 2020 werd ze met de dood bedreigd na de Braziliaanse bewerking van Jo Cliffords *Jesus, Queen of Heaven* waarin zij de rol van Jezus als transpersoon vertolkte.

Sinds haar eigen transitie in 2007 werkt Carvalho als vrijwilliger met transpersonen. Ze is een mensenrechten- en LGBT-activiste, waarbij ze zich vooral richt op transseksuelen en travestieten. In Brazilië heeft ze de Movimento Nacional de Artistas Trans (MONART) opgericht en het T Collective, het eerste artistieke collectief dat volledig uit transkunstenaars bestaat.

Carvalho’s persoonlijke verhaal is politiek: haar geboorteland Brazilië is een extreem ‘transfoob land’. Brazilië heeft het hoogste percentage moorden op transpersonen ter wereld – maar liefst veertig procent van het totaal aantal wereldwijd. Ook het aantal zelfdodingen door transpersonen is schokkend hoog. Transgender personen (en andere minderheden) worden door hun familie verstoten, van huis verdreven, soms gedwongen zich te prostitueren, blootgesteld aan bestansonzekerheid en geweld.

‘Kijk naar mij, een transvrouw. Raak me maar aan’

‘Look at me, a trans woman. Just touch me’

The personal is political in *Manifesto Transpofágico*, the solo performance by theatre maker Renata Carvalho. She presents herself, in her own words, as ‘an experiment, a showcase, a guinea pig’. Carvalho is transgender and makes herself extremely vulnerable: ‘Does anyone want to touch me?’

In the performance, she talks about the history and representation of the trans body and then steps into the audience, naked except for a pair of knickers. By literally exposing herself, she wants to reassure her audience: ‘Look, I’m not scary.’

Carvalho calls herself a ‘transpolog’, someone who studies the ‘anthropology of the transperson’ and confronts the world with crucial questions about the social construction of ‘gender’. She has been a theatre maker since 1996 and has previously made a number of performances about her position as a transwoman, such as *Inside me lives another* (2012) and *Me travesti* (2015). In 2020, she received death threats after the Brazilian adaptation of Jo Clifford’s *Jesus, Queen of Heaven*, in which she played the role of Jesus as a transperson.

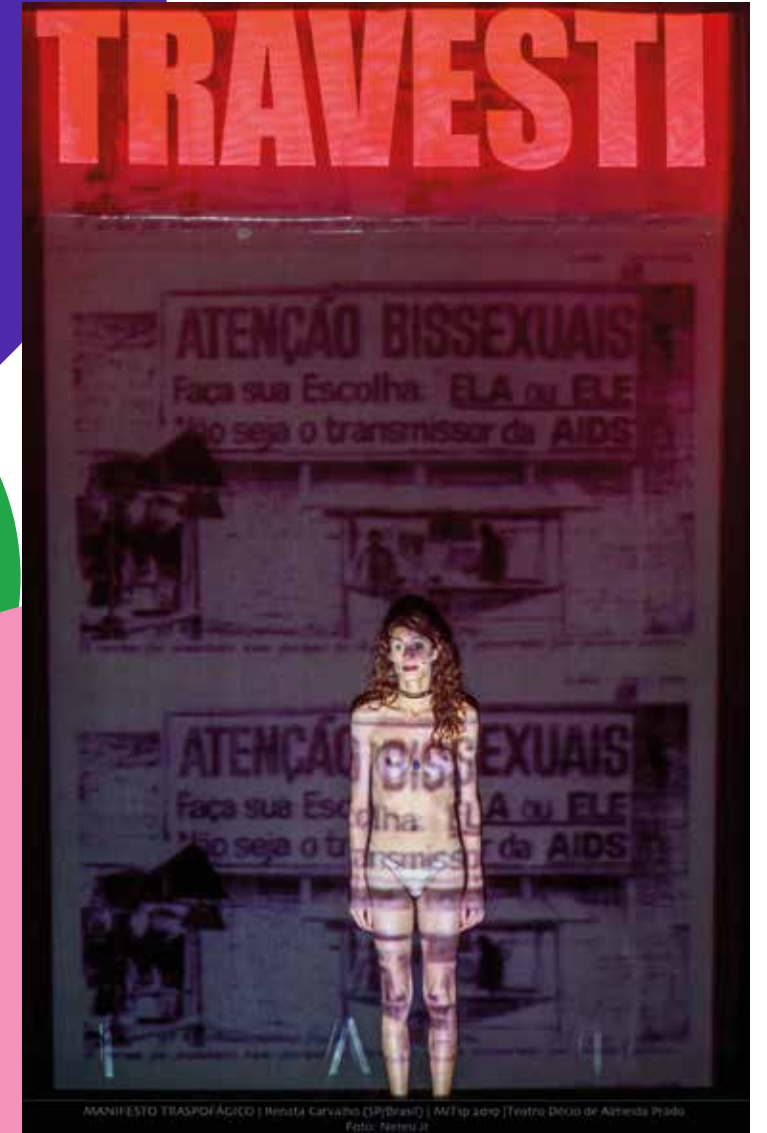
Since her own transition in 2007, Carvalho has worked with transpersons as a volunteer. She is a human rights and LGBT activist, focusing on transsexuals and transvestites. In Brazil, she founded the Movimento Nacional de Artistas Trans (MONART) and the T Collective, the first artistic collective made up entirely of trans artists.

Carvalho’s personal story is political: her native country Brazil is an extremely ‘transphobic country’. Brazil has the highest percentage of murders of transpersons in the world – as much as 40% of the total number worldwide. The number of suicides committed by transpersons is also shockingly high. Transgender people (and other minorities) are rejected by their families, driven from their homes, sometimes forced into prostitution, exposed to insecurity and violence. Socially, they are in a way dead. But in her eyes, this death also carries the possibility of a rebirth.

Carvalho: ‘When we are on a stage, we are confronted with all these prejudices against our bodies, which are still not seen as human bodies, as something natural – it is a body that causes discomfort and that is why it is so difficult for us.

© Nereu Jr

© Nereu Jr

Maatschappelijk zijn ze in zekere zin dood. Maar deze dood draagt in haar ogen ook de mogelijkheid van een wedergeboorte in zich.

Carvalho: ‘Wanneer we op een podium staan, worden we geconfronteerd met al die vooroordelen ten opzichte van ons lichaam, dat nog steeds niet wordt gezien als een menselijk lichaam, als iets natuurlijk – het is een lichaam dat ongemak veroorzaakt en daarom is het zo moeilijk voor ons. Mensen geloven niet dat een ‘travesti’ in staat is om op een intellectuele of doelgerichte manier over kunst te discussiëren. We moeten altijd barrières overstijgen om als kunstenaars te worden beschouwd en niet simpelweg als exotische of folkloristische lichamen.’

**wo 13 & do 14 juli 19.00
Melkweg Upstairs**

NL PREMIÈRE

**55 minuten
zonder pauze
€15**

**wed 13 & thu 14 July 19.00
Melkweg Upstairs**

DUTCH PREMIERE

**55 minutes
no intermission
€15**

People do not believe that a ‘travesti’ is capable of discussing art in an intellectual or purposeful way. We always have to transcend barriers to be regarded as artists and not simply as exotic or folkloric bodies.’

JULIDANS EXTENDED

Tijdens Julidans verspreidt dans zich als een olievlek door Amsterdam. We werken nauw samen met Podium Mozaïek, Bijlmer Parktheater, Meervaart, ICK Space for Dance Art, Vondelpark Openluchttheater en Stedelijk Museum Amsterdam. Een nieuwe Julidans locatie dit jaar is De Sloot. Hier ontdek je dans van eigenzinnige choreografen. In samenwerking met performance festival WhyNot organiseert Julidans een route op verrassende plekken in Amsterdam.

JULIDANS EXTENDED

During Julidans, dance spreads through Amsterdam like an oil slick. We work closely with Podium Mozaïek, Bijlmer Parktheater, Meervaart, ICK Space for Dance Art, Vondelpark Openluchttheater, and Stedelijk Museum Amsterdam. A new Julidans location this year is De Sloot. Here you will discover dance by idiosyncratic choreographers. In collaboration with performance festival WhyNot, Julidans organises a route along surprising places in Amsterdam.

OFF VENUE JULIDANS X WHY NOT

Tijdens OFF VENUE komt dans tot leven in relatie tot de stad. Spring op de fiets voor een dansroute langs verrassende locaties en bekijk Amsterdam op een nieuwe manier dankzij de performance interventies van avontuurlijke dansmakers.

Dit jaar zoekt OFF VENUE het hogerop: we nemen je mee naar de daken van de stad. Op zoek naar meer ruimte en een ander perspectief vluchten we de hoogte in en dansen we op de gevels. Korte voorstellingen van onder anderen Astrid Boons (hedendaagse dans), Simon Bus (urban contemporary), Reza Mirabi (performance) en Ropes Aligned (aerial dance), die allemaal op hun eigen manier naar een ontsnapping zoeken. Houd de website in de gaten voor het volledige programma.

OFF VENUE is al voor het vijfde jaar een samenwerking tussen Julidans en het performance festival WhyNot. Hun events verbinden hedendaagse dans en performance met beeldende kunst, architectuur, het landschap en de stad. Ze bedenken nieuwe formats die creatieve werelden samenbrengen rondom een thema. Dit jaar lieten ze zich inspireren door *Roof Piece* van Trisha Brown (VS, 1936-2017), een werk met dansers op de daken van de New Yorkse buurt SoHo dat sinds de eerste opvoeringen in 1971, mede dankzij de fantastische fotografische documentatie, legendarisch is geworden.

Brown plaatste dansers in felle rode pakken op verschillende plekken in de skyline; een symbolisch commentaar op de sociale, culturele en economische krachten die op dat moment de dienst uitmaakten in de wereld onder hun voeten. Ook nu weer laten we dansers de stad bezetten om vanuit vogelperspectief rond te kijken en ons af te vragen: van wie is de stad, hoe kun je er ruimte innemen, hoe ligt de wereld erbij en waar kunnen we heen?

Voor meer achtergronden over de artiesten, onze inspiratiebronnen en de historie van de bijzondere locaties, zie Offvenue.nl.

Op zoek naar meer ruimte en een ander perspectief

In search of more space and a different perspective

During OFF VENUE, dance comes to life in relation to the city. Jump on your bike for a dance route along surprising locations and see Amsterdam in a new way thanks to the performance interventions of adventurous dance makers.

This year, OFF VENUE is taking things to the next level: we are taking you to the roofs of the city. In search of more space and a different perspective, we escape to new heights and dance on the facades. Short performances by Astrid Boons (contemporary dance), Simon Bus (urban contemporary), Reza Mirabi (performance) and Ropes Aligned (aerial dance), among others, all look for an escape in their own way. Keep an eye on the website for the full programme.

Now in its fifth year, OFF VENUE is a cooperation between Julidans and the performance festival WhyNot. Their events connect contemporary dance and performance with visual art, architecture, the landscape, and the city. They come up with new formats that bring creative worlds together around a theme. This year, they were inspired by 'Roof Piece' by Trisha Brown (USA, 1936-2017), a work with dancers on the roofs of New York's SoHo district that has become legendary since the first performances in 1971, partly thanks to the fantastic photographic documentation.

Brown placed dancers in bright red suits at various points on the skyline; a symbolic commentary on the social, cultural and economic forces that ruled the world underneath their feet at the time. Once again, we will have dancers occupy the city to look around from a bird's eye view and ask ourselves: to whom does the city belong, how can you occupy space in it, what is the world like, and where can we go?

For more background on the artists, our sources of inspiration and the history of the special locations, please visit Offvenue.nl.

© Angela Lidderdale

**za 2 & zo 3 juli
vanaf 16.00
diverse routes
vanaf €12,50**

Toegankelijkheid:
We raden je aan om de route op de fiets af te leggen. Op de daklocaties is een lift aanwezig, maar er moet soms nog een extra trap beklommen worden.

**Sat 2 & Sun 3 July
From 16.00
various routes
from €12.50**

Accessibility: We recommend that you do the route by bicycle. There is a lift on the roof locations, but sometimes an extra flight of stairs has to be climbed.

JULIDANS X WHYNOT

Droom je er stiekem van om door de lucht te dansen zoals in Cirque du Soleil? Dan is dit je kans! Tijdens Julidans geven de dansmakers van OFF VENUE verschillende workshops voor dansprofessionals, amateurs en kinderen. Met: een workshop verticale dans door The Aerialettes / Ropes Aligned, breakdance-workshops voor kinderen door Simon Bus en een masterclass voor professionals door Astrid Boons.

JULIDANS X WHYNOT

Do you secretly dream of dancing through the air like in Cirque du Soleil? Then this is your chance! During Julidans, the dance makers of OFF VENUE will give various workshops for dance professionals, amateurs, and children. With: a vertical dance workshop by The Aerialettes / Ropes Aligned, breakdance workshops for children by Simon Bus, and a masterclass for professionals by Astrid Boons.

WE, THE BREATH

EMIO GRECO & PIETER C. SCHOLTEN (NL)

ICK DANS AMSTERDAM

In *WE, the BREATH* gaan choreografen Emio Greco en Pieter C. Scholten op zoek naar een nieuwe wereld, vanuit datgene wat ons meer dan wat dan ook verbindt, onze ademhaling. Dat doen ze samen met ons, het publiek – we maken een pas op de plaats en bewegen naar ‘verademing’, naar ontspanning en vertraging. Met – letterlijk en figuurlijk – meer lucht als resultaat.

Ademhalen doen we vanzelf. Het is een automatisme waar we niet vaak bij stilstaan, terwijl het toch zo wezenlijk is. In onze hectische samenleving raken we langzamerhand buiten adem door een (te) hoog maatschappelijke tempo. Aangejaagd door de actualiteit van Covid-19, #BlackLivesMatter, de klimaatcrisis en de ‘vermoeide’ samenleving heeft de ervaring van onze ademruimte meer en meer urgentie gekregen. Wat kunnen we doen tegen ademnood, verstikking en ademloosheid? Wat is er nodig om de wereld te veranderen?

De choreografen Emio Greco en Pieter C. Scholten werken al samen sinds 1996. Ze misten in het danslandschap een plek voor wat zij ‘het Intuïtieve Lichaam’ noemen. Inmiddels heeft het duo een heel eigen dansvocabulaire ontwikkeld, uitgaand van de fysieke, intuïtieve impulsen van het lichaam. Elke beweging heeft haar eigen logica, met de ademhaling als sleutel. In hun werk is improvisatie vanzelfsprekend: de dansers stemmen hun bewegingen af op elkaars energie en ademhaling.

Met ‘het Lichaam in Opstand’ wordt verwezen naar het lichaam dat moe is door het multitasken en de prestatiedrang, die leidt tot stress en burn-outs. Mensen zijn het contact met hun lichaam kwijtgeraakt. Voor ICK is het lichaam nieuwsgierig, grensverleggend, sociaal en gevoelig voor maatschappelijke

Collage: Damien Blottière

Ademhaling als bindmiddel om een nieuwe leefwereld te scheppen

In *WE, the BREATH*, choreographers Emio Greco and Pieter C. Scholten go in search of a new world, from that what connects us more than anything else, our breath. They do this together with us, the audience – we step back and move towards ‘a breath of fresh air’, to relaxation and slowing down. With – literally and figuratively – more air as a result.

We breathe automatically. It is an automatism that we do not often think about, although it is so essential. In our hectic society, we are gradually running out of

veranderingen. *WE, the BREATH* sluit dan ook nauw aan op hun eerdere werk.

Breathe, breathe in the air
Don't be afraid to care
Leave, don't leave me
Look around, choose your own ground
– Pink Floyd, Breathe

WE, the BREATH is de eerste voorstelling in de WE-cyclus, waarmee ICK op zoek gaat naar nieuwe manieren om de tijd te beleven, nieuwe manieren om ons met elkaar te verbinden. Laten we onze kostbare adem niet meer laten bepalen door de chronologische kloktijd – haast, het gevoel geleefd te worden, overspannenheid, burn-out – maar door de innerlijke tijd, de tijd die we werkelijk beleven. Oftewel, in de woorden van het choreografenduo: “Laten we ons gezamenlijk overgeven aan het universele ‘adem in’ en ‘adem uit’.”

Het Internationaal Choreografisch Kunstencentrum (ICK) is het Amsterdams stadsgezelschap voor hedendaagse dans. Het gezelschap ontving diverse prestigieuze prijzen en heeft de afgelopen jaren over de hele wereld getoerd. Sinds kort beschikt het gezelschap over een eigen theater in Nieuw-West, SPACE FOR DANCE ART.

*‘Schitterend dansduet roept ongemakkelijke vragen op’, ***** - NRC*

*‘Prachtig ambigue dans over seks, verleiding en geweld’, **** - de Volkskrant over Sweet Like a Chocolate (2019)*

*‘Bij de vijf dansers trekken de golven niet alleen door de armen, ze varen door het hele lichaam, nemen schouders, armen, hoofd mee. In die woeste bewegingen convergeert hun energie prachtig, bijna tastbaar.’ **** - NRC over Nero/Reverberated Emissions (2021)*

Breathing as a binding element to create a new living environment

breath due to a (too) high social tempo. Spurred on by the current events of Covid 19, #BlackLivesMatter, the climate crisis and the ‘weary’ society, the experience of our breathing space has become more and more urgent. What can we do against shortness of breath, suffocation, and breathlessness? What will it take to change the world?

The choreographers Emio Greco and Pieter C. Scholten have been working together since 1996. They missed a place in the dance landscape for what they called ‘the Intuitive Body’. In the meantime, the duo has developed their own dance vocabulary, based on the physical, intuitive impulses of the body. Each movement has its own logic, with breathing as the key. In their work, improvisation is obvious: the dancers attune their movements to each other’s energy and breathing. The ‘Rebelling Body’ refers to the body that is tired of multi-tasking and the urge to perform, which leads to stress and burnouts. People have lost contact with their bodies. For ICK, the body is curious, pioneering, social, and sensitive to social changes. *WE, the BREATH* is therefore closely related to their earlier work.

Breathe, breathe in the air
Don't be afraid to care
Leave, don't leave me
Look around, choose your own ground
– Pink Floyd, Breathe

WE, the BREATH is the first performance in the WE cycle, in which ICK goes in search of new ways of experiencing time, new ways of connecting with each other. Let us no longer allow our precious breath to be determined by chronological clock time – haste, the feeling of having our lives lived for us, overstrain, burnout – but by inner time, the time we really experience. Or, in the words of the choreographer duo: “Let us surrender together to the universal ‘breathe in’ and ‘breathe out’.”

The International Choreographic Arts Centre (ICK) is Amsterdam’s city company for contemporary dance. The company has received several prestigious awards and toured the world in recent years. Recently, the company opened its own theatre, SPACE FOR DANCE ART, in the New-West city district.

*‘Gorgeous dance duet raises uncomfortable questions.’ ***** – NRC*

*‘Wonderfully ambiguous dance about sex, seduction and violence.’ **** – de Volkskrant about Sweet Like a Chocolate (2019)*

*‘With the five dancers, the waves don’t just travel through the arms, they travel through the whole body, taking shoulders, arms, head with them. In those ferocious movements, their energy converges beautifully, almost tangibly.’ *** – NRC about Nero/Reverberated Emissions (2021)*

zo 3, ma 4 & di 5 juli
21.00
wo 6 juli 13.00
ICK Space for Dance Art

WERELDPREMIÈRE

±105 minuten
zonder pauze
€20
student €15

sun 3, mon 4 & tue 5 July
21.00
wed 6 July 13.00
ICK Space for Dance Art

WORLD PREMIERE

±105 minutes
no intermission
€20
student €15

OFFERING FOR A MONSTER

TAMARA CUBAS (UY)

ACADEMIE VOOR THEATER EN DANS AMSTERDAM

Bij de spectaculaire, geïmproviseerde voorstellingen van de vermaarde Uruguayaanse choreograaf en videokunstenaar Tamara Cubas staan ontmoetingen tussen mensen van diverse sociale en culturele achtergronden centraal. In *Offering for a Monster* werkt ze met een grote groep dansstudenten aan een bevrijding van hun angsten en blokkades.

Jong zijn, vindt Cubas, is een soort botsing tussen verleden, heden en toekomst. Door die botsing komt er een enorme hoeveelheid energie vrij; 'het monster'.

The spectacular improvised performances by renowned Uruguayan choreographer and video artist Tamara Cubas focus on encounters between people from different social and cultural backgrounds. In *Offering for a Monster*, she works with a large group of dance students to free them from their fears and blockades.

Being young, Cubas believes, is a kind of clash between past, present, and future. As a result of that clash, an enormous amount of energy is released – 'the monster'. In fact, 'the monster' can be anything that the participants are afraid of. To surrender to the monster is to open oneself to the abyss of

In feite kan 'het monster' alles zijn waarvoor de deelnemers bang zijn. Zich overgeven aan het monster is zich openstellen voor de afgrond van het onbekende. Wat zij probeert te bewerkstelligen is een verandering in mindset: hoe kunnen de deelnemers liefdevol met elkaar omgaan, op zoek naar verbinding met behoud van ieders eigenheid?

Het is een intensief project van maar liefst acht dagen – acht uur per dag – met een groep van 50 a 55 jonge mensen die Expanded Contemporary Dance studeren aan de Academie voor Theater en Dans in Amsterdam. Expanded Contemporary Dance is een innovatief programma waarin de studenten de relatie tussen social, urban en niet-westerse dansstijlen en de Europese en Amerikaanse traditie van theaterdans leren ontdekken en verkennen. De studenten worden getraind als danser en co-creërende kunstenaar met een groot fysiek bewustzijn, beeldingskracht, kritische capaciteiten, precisie en flexibiliteit.

In 2016 was haar voorstelling *Multitud* een van de hoogtepunten van Julidans 2016. Zestig tot tachtig dansers, acteurs, circusartiesten en andere professionele en amateurperformers uit Amsterdam en omgeving brachten een meeslepend, fysiek spektakel. Tijdens de repetities legt Cubas een aantal grote lijnen vast, maar de deelnemers moeten elke opvoering zelf uitvinden hoe ze daar komen. Zo ontstaat elke keer een nieuwe, dynamische groepschoreografie, die wordt gestuurd door de keuzes die elke performer ter plekke maakt.

Het is een heel organische manier van werken waarin niet het collectief of de choreograaf maar het individu bepalend is: een wezenlijk nieuwe vorm van theater maken. In de steden waar ze de voorstelling tot nu toe maakte – onder meer Montevideo, Barcelona en Mexico Stad –, brengt ze steeds een massa (een 'multitud') op de been van mensen die het avontuur met haar aangaan.

Tamara Cubas pint zich niet vast op één kunstvorm; ze combineert video, fotografie, choreografie en theater. Haar autonome werk gaat vooral over de kracht van Latijns-Amerikaanse lichamen, die volgestouwd zijn met herinneringen, geschiedenis, specifieke ervaringen en hun constante queeste naar dekolonisatie (*Cannibal Series* (2019) en *Anthropophagic Trilogy* (2017)).

Expanded Contemporary Dance-studenten bevrijden zich van hun innerlijke monster in een weergaloos improvisatie-project

An ancient Indian dance form translated into a contemporary, highly personal dance language

the unknown. What she is trying to bring about is a change in mindset: how can the participants deal with each other in a loving way, looking for connection while maintaining their individuality?

It is an intensive project lasting no less than eight days – eight hours a day – with a group of 50 to 55 young people who are studying Expanded Contemporary Dance at the Academy for Theatre and Dance in Amsterdam. Expanded Contemporary Dance is an innovative programme in which students learn to discover and explore the relationship between social, urban and non-Western dance styles and the European and American theatre dance traditions. The students are trained as dancers and co-creating artists with great physical awareness, imagination, critical faculties, precision, and flexibility.

In 2016, her performance *Multitud* was one of the highlights of Julidans 2016. Sixty to eighty dancers, actors, circus artists and other professional and amateur performers from Amsterdam and the surrounding area put on a compelling physical spectacle. During rehearsals, Cubas lays down some broad outlines, but the participants have to find out for themselves how to get there every performance. Every time, this results in a new, dynamic group choreography, driven by the choices each performer makes on the spot.

It is a very organic way of working in which the individual rather than the collective or the choreographer is the determining factor: an essentially new form of making theatre. In the cities where she has performed so far – including Montevideo, Barcelona and Mexico City – she has always brought together a crowd (a 'multitud') of people who took on the adventure with her.

Tamara Cubas does not confine herself to one art form; she combines video, photography, choreography, and theatre. Her autonomous work is mainly about the power of Latin American bodies, which are stuffed with memories, history, specific experiences, and their constant quest for decolonisation (*Cannibal Series* (2019) and *Anthropophagic Trilogy* (2017)).

di 5 & wo 6 juli 18.00
De Sloot

NL PREMIÈRE

duur n.n.b.
zonder pauze
€15

tue 5 & wed 6 July 18.00
De Sloot

DUTCH PREMIERE

duration TBA
no intermission
€15

JOY ENJOY JOY

ANN VAN DEN BROEK (NL/BE)

WARDWARD

Mensen die altijd opgewekt zijn, moet je wantrouwen,' zegt Tom Barman, frontman van de Belgische band dEUS, in *Joy Enjoy Joy*. Maar na een paar zware jaren is er behoefte aan lucht en licht, vindt choreograaf Ann Van den Broek. In *Joy Enjoy Joy* viert ze het leven, aards en dynamisch, met kostuums in alle kleuren van de regenboog en bruisende dans.

Na de persoonlijke en intense thematiek in *The Memory Loss Collection* – een uit drie delen bestaand onderzoek naar de effecten van dementie en alzheimer – laat de Vlaamse choreograaf Ann Van den Broek de balans naar de vrolijke kant uitslaan. Naar lichtheid en je goed voelen, naar plezier hebben, naar levenslust, naar omhelzingen. Ja, eindelijk mag het weer! Het gaat haar vooral om de lichtheid te zien in het gewone, alledaagse. Van den Broek: 'Zelfs in de diepste ellende vind je momenten van vreugde, een dankbaarheid die je tegelijk met het gevoel van verlies kunt ervaren. Het is een soort melancholie. Dat je de schoonheid kunt zien van kleine dingen.'

Alles bruist en sprankelt in een vrolijke viering van het leven

Everything is bubbling and sparkling in a joyous celebration of life

People who are always cheerful should not be trusted,' says Tom Barman, frontman of the Belgian band dEUS, in *Joy Enjoy Joy*. But after a few difficult years, choreographer Ann Van den Broek feels, there is a need for air and light. In *Joy Enjoy Joy* she celebrates life, earthy and dynamic, with costumes in all colours of the rainbow and effervescent dance.

After the personal and intense theme of *The Memory Loss Collection* – a three-part study into the effects of dementia and Alzheimer's disease – Flemish choreographer Ann Van den Broek tilts the balance towards the cheerful side. To lightness and feeling good, to having fun, to a zest for life, to embraces. Yes, it is finally allowed again! She is particularly interested in seeing the lightness in ordinary, everyday things. Van den Broek: 'Even in the deepest misery you find moments of joy, a gratitude that you can experience at the same time as the feeling of loss. It is a sort of melancholia. That you can see the beauty in little things.'

Julidans has been following Van den Broek for years; from Julidans NEXT, Van den Broek moved on to the festival's main stages. With her minimalist and raw dance, which is always about people and their deepest emotions, she belongs to the absolute dance top. With a unique mix of movement, music, text, and video, *Joy Enjoy Joy* stretches the boundaries between the various art disciplines. Close-ups of the dancers are projected on the backdrop. This blending of live dance and instant

© Rio Staelens

Julidans volgt Van den Broek al jaren; van Julidans NEXT groeide ze door naar de hoofdpodia. Met haar minimalistische en rauwe dans, die altijd gaat over mensen en hun diepste emoties, hoort ze tot de absolute danstop. *Joy Enjoy Joy* rekt de grenzen tussen de verschillende kunstdisciplines stevig op, met een unieke mix van beweging, muziek, tekst en video. Close-ups van de dansers worden geprojecteerd op het achterdoek. Die vermenging van live dans en instant registratie zie je terug in al haar werk, en juist die intensiteit en nabijheid van close-ups maakt het onontkoombaar.

Vorig jaar presenteerde ze *Creating Joy* live op Julidans, een tijdens de lockdown gecreëerde online onderzoeksvoorstelling. *Joy Enjoy Joy* vloeit voort uit dat onderzoek en ze maakt ook gebruik van hetzelfde decor. Maar *Joy Enjoy Joy* is een voorstelling die verder gaat, met meerdere dansers, met een flow en een puls. Lust verandert in diepe liefde, weerstand in acceptatie. De acht dansers hebben hoge hakken, fel gestifte lippen, kleurrijke kostuums; de discobol zorgt voor een glittereffect. Alles bruist en sprankelt. 'Ik wil dat alles in de voorstelling constant in beweging is. On the move en geen stilstand. Daar hebben we na twee jaar corona genoeg van gehad.'

'Een dubbelzinnige ode aan de levenslust, met een scherp randje.' **** - de Volkskrant (februari 2022)

do 7 & vr 8 juli 20.15
Meervaart
Rode Zaal

75 minuten
zonder pauze
€15

thu 7 & fri 8 July 20.15
Meervaart
Rode Zaal

75 minutes
no intermission
€15

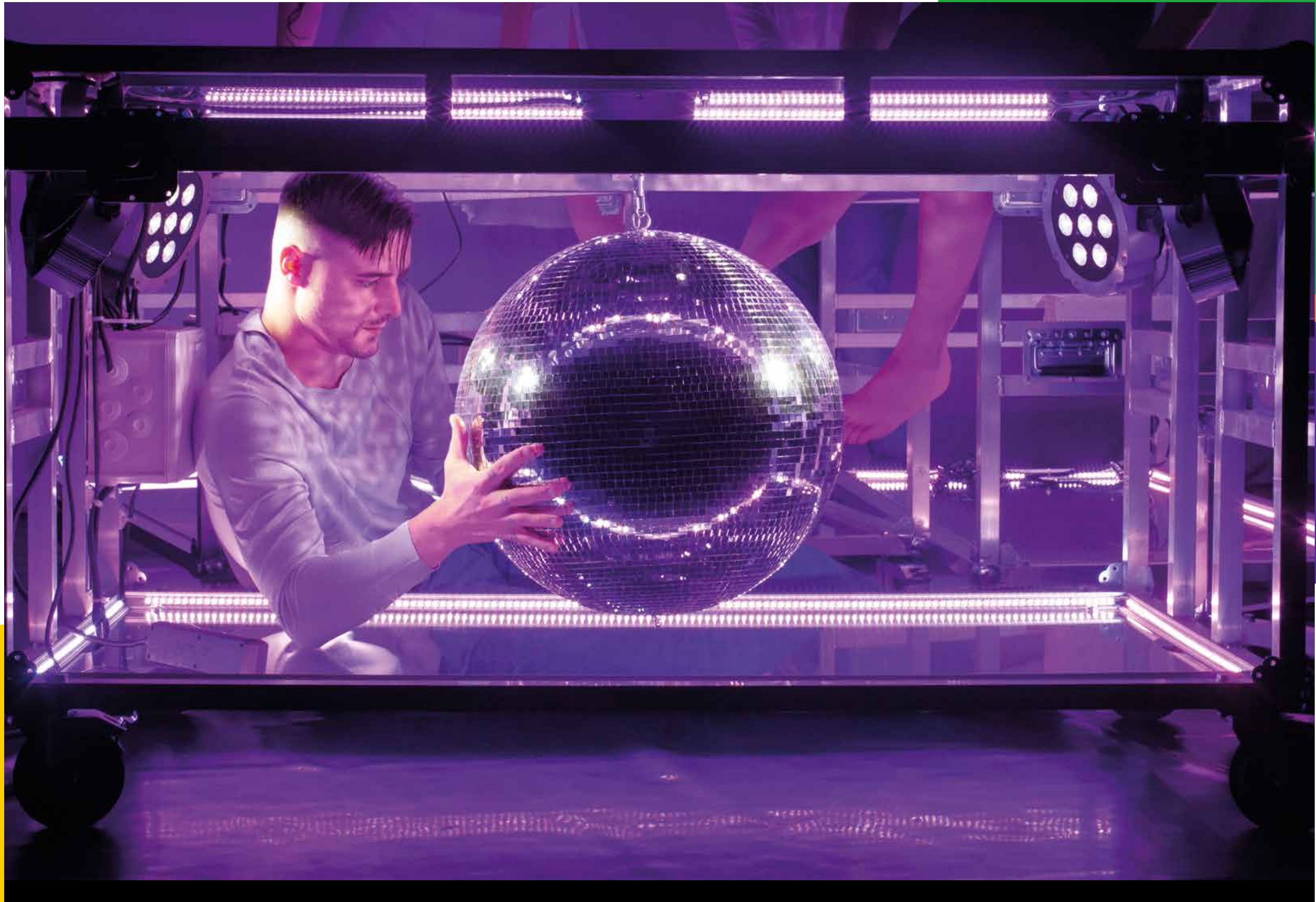
registration can be seen in all her work, and it is this intensity and closeness to close-ups that makes it inescapable.

Last year she presented *Creating Joy* live at Julidans, an online research performance that was created during the lockdown. *Joy Enjoy Joy* stems from that research and also uses the same setting. But *Joy Enjoy Joy* is a performance that goes further, with several dancers, with a flow and a pulse. Lust turns into deep love, resistance into acceptance. The eight dancers wear high heels, have brightly painted lips and wear colourful costumes; the disco ball creates a glittering effect. Everything is bubbling and sparkling. 'I want everything in the performance to be constantly in motion. On the move and no standstill. We've had enough of that after two years of Corona.'

'An ambiguous ode to the lust for life, with a sharp edge' **** - de Volkskrant (February 2022)

© Rio Staelens

REACHING MICHELE RIZZO (IT/NL)

© Frank Sperling, Commissioned by KW Institute for Contemporary Art, in collaboration with Julia Stoschek Collection

Wie weleens een raveparty heeft meegemaakt weet dat dit een bijna mystieke ervaring kan zijn. Samen één met de opzwepende beats van de muziek, pulserende lichamen in versnellend beweging. Op het snijvlak van beeldende kunst en dans duiken veertien performers in *REACHING* in de ravecultuur op zoek naar nieuwe, verbindende rituelen.

Voor de Italiaanse choreograaf Michele Rizzo is de club dé plek waar tijd en ruimte, dag en nacht in elkaar overvloeien. De gedeelde ervaring in de club, van lichamen die één worden met de opzwepende muziek, biedt een nieuw gevoel van gezamenlijk doorleefde rituelen. Niet voor niets wordt de beruchte nachtclub van Berlijn, Berghain, door velen aangeduid als 'de kerk'.

De club als microkosmos voor heden-daagse rituelen

Anyone who has ever been to a rave party knows what an almost mystical experience it can be. All together, becoming one with the rousing beats of the music, pulsating bodies in accelerated movement. On the cutting edge of visual art and dance, fourteen performers dive into rave culture in search of new, connecting rituals in *REACHING*.

For Italian choreographer Michele Rizzo, the club is the place where time and space, day and night, merge. The shared experience in the club, of bodies becoming one with the exhilarating music, offers a new sense of rituals lived together. It is not without reason that Berlin's infamous nightclub, Berghain, is referred to by many as 'the church'.

Rizzo has already translated the intoxicating energy of a rave party aesthetically and choreographically

De bedwelmende energie van een raveparty vertaalde Rizzo al eerder esthetisch en choreografisch in zijn dansstuk *HIGHER* (2015) en de op de locatie aangepaste *HIGHER xtn.* (2018) voor het Stedelijk Museum. Beide stukken vormden een reflectie op de geschiedenis van de dans die altijd nauw verbonden is geweest met religieuze rituelen; in diverse culturen wordt dans immers gezien als een manier om transcendentie te bereiken. Na *Rest* (2020) volgt *REACHING* (2021), het derde deel uit de trilogie waarin Rizzo dans en beweging benadert vanuit de ravecultuur.

Rizzo ontwikkelde het dansstuk toen de pandemie de wereld al een tijdje in zijn greep hield met alle sociale beperkingen van dien. *REACHING* heeft daarmee een extra lading gekregen. Veertien performers vierten wie ze zijn: bewegende lichamen, fundamenteel alleen, maar verbonden in het verlangen om samen te smelten.

De soundscape van de Belgische componist en performance artist Billy Bultheel, steeds harder in ritme, is de stuwende kracht van het stuk. De dansers benaderen elkaar eerst voorzichtig, maar ontwikkelen gaandeweg een gemeenschappelijke dynamiek. Het tempo van hun bewegingen versnelt bijna ongemerkt, overgaand van zachte passen naar een climax. Deze overgang van rust naar opwaartse kracht, van solitair naar samen, maakt het verlangen naar dingen die we misschien niet helemaal kunnen begrijpen, maar wél ons mens-zijn bepalen, tastbaar.

Michele Rizzo maakt performances, mystiek en duister tegelijk, met een grote visuele impact. Daarin laat hij elementen van beeldende kunst, dans en theater samensmelten. De choreograaf ziet zijn projecten als een lange saga, een doorlopende vorm van storytelling die elke keer een nieuw hoofdstuk genereert. *REACHING* is Rizzo's grootste dansproductie tot nu toe.

© Frank Sperling, Commissioned by KW Institute for Contemporary Art, in collaboration with Julia Stoschek Collection

The club as a microcosm for contemporary rituals

**vr 8 juli 16.00
za 9 juli 15.00
Stedelijk Museum
Amsterdam**

NL PREMIÈRE

**60 minuten
zonder pauze
informatie over
toegang en kaarten,
vanaf 1 juni via
stedelijk.nl/ julidans.nl**

**fri 8 July 16.00
sat 9 July 15.00
Stedelijk Museum
Amsterdam**

DUTCH PREMIERE

**60 minutes
no intermission
information on access
and tickets
from 1 June via
stedelijk.nl/ julidans.nl**

in his dance piece *HIGHER* (2015) and *HIGHER xtn.* (2018) for the Stedelijk Museum, which was adapted to the museum's location. Both pieces were a reflection on the history of dance, which has always been closely linked to religious rituals; after all, in various cultures dance is seen as a way of achieving transcendence. *Rest* (2020) will be followed by *REACHING* (2021), the third part of the trilogy in which Rizzo approaches dance and movement from the perspective of rave culture.

Rizzo developed the dance piece when the world had already been in the grip of the pandemic for some time, with all the social restrictions that went with it. *REACHING* has thus acquired an extra charge. Fourteen performers celebrate who they are: moving bodies, fundamentally alone, but connected in the desire to merge.

The soundscape by Belgian composer and performance artist Billy Bultheel, increasingly louder in rhythm, is the driving force of the piece. The dancers approach each other cautiously at first, but gradually develop common dynamics. The pace of their movements quickens almost imperceptibly, moving from gentle steps to a climax. This transition from rest to upward power, from solitude to togetherness, makes tangible the longing for things that we may not be able to fully understand, but that define our humanity.

Michele Rizzo makes performances, mystical and dark at the same time, with a great visual impact. In them, he fuses elements of visual art, dance, and theatre. The choreographer sees his projects as a long saga, an ongoing form of storytelling that generates a new chapter each time. *REACHING* is Rizzo's biggest dance production so far.

DARKMATTER

CHERISH MENZO (NL)

© Yaqine Hamzaoui

Hoe zou de wereld eruitzien als er geen kolonisatie had bestaan? In *DARKMATTER* weken Cherish Menzo en Camilo Mejía Cortés hun lichaam los uit vastgeroeste patronen en vooroordelen, en gaan ze op zoek naar een nieuwe, futuristische omgeving: het *DARKMATTER*-universum.

Opeens was ze daar: een van de opvallendste verschijningen in de Nederlandse dans. In voorstellingen van Julidans-makers Jan Martens, Nicole Beutler, Lisbeth Gruwez en Olivier Dubois kon je simpelweg niet om Cherish Menzo heen door haar intense, fysieke aanwezigheid. Met haar eigen werk behoort Menzo tot de spannendste nieuwe choreografen van dit moment. Haar solo *JEZEBEL* (2019) viel stevig in de prijzen, waaronder de Amsterdam Fringe Award en

Spot op een raadselachtig lichaam, knetterend en botsend als zwarte materie

What would the world be like if there had been no colonisation? In *DARKMATTER*, Cherish Menzo and Camilo Mejía Cortés disentangle their bodies from fixed patterns and preconceptions and go in search of a new, futuristic environment: the *DARKMATTER* universe.

Suddenly, there she was: one of the most striking appearances in Dutch dance. In performances by Julidans makers Jan Martens, Nicole Beutler, Lisbeth Gruwez and Olivier Dubois, you simply could not get around Cherish Menzo because of her intense, physical presence. With her own work, Menzo ranks among the most exciting new choreographers of the moment. Her solo *JEZEBEL* (2019) has received many awards, including the Amsterdam Fringe Award and the International Bursary Award. She was also nominated for the BNG Bank Theatre Prize 2020.

International Bursary Award. Ook werd ze genomineerd voor de BNG Bank Theaterprijs 2020.

JEZEBEL ging over de seksualisering van de zwarte vrouw in de hiphop, geïnspireerd op de video-vixens, de twerkende vrouwelijke performers in de hiphopvideo's eind jaren negentig. Menzo kneedde het stereotype van de hiphop-honey tot een nieuwe vixen: een sterke zwarte vrouw die weigert gedefinieerd te worden door anderen.

In haar werk kijkt Menzo naar hoe het lichaam zich kan transformeren, om zo uiteenlopende ideeën weer te geven. Daarbij gebruikt ze beelden die in eerste instantie heel herkenbaar lijken, maar dan zo gepresenteerd dat elke aanname, preoccupatie en vooroordeel op z'n kop wordt gezet.

In *DARKMATTER* zoekt ze samen met multidisciplinair kunstenaar Camilo Mejía Cortés naar manieren om het lichaam zoveel mogelijk los te zingen van vaststaande ideeën. Daarvoor kijken de performers naar het heelal: naar donkere materie en naar zwarte gaten die botsen, waaruit een nieuw, futuristisch en raadselachtig lichaam kan ontstaan. Menzo put inspiratie uit het posthumanisme, het idee dat mensen in de toekomst potentieel onsterfelijk zullen zijn. Een andere belangrijke inspiratiebron is afrofuturisme: deze cultuurstroming beleeft met films als *Black Panther* een ervaring en bekijkt technologie, sciencefiction, artificial intelligence en fantasy nadrukkelijk vanuit een zwart perspectief.

Menzo meandert tussen de nostalgie van de jaren negentig (hiphop, rapteksten, sci-fi, manga) en imaginaire toekomst. Ze heeft een eigen bewegingstaal ontwikkeld, gebaseerd op het 'chopped and screwed', een remixedtechniek uit de hip-hopwereld waarbij het tempo van de muziek flink wordt teruggeschroefd. Net als in *JEZEBEL* stretcht Menzo, ditmaal samen met Cortés, haar bewegingstaal verder uit. Dit biedt het performende lichaam de ruimte om nieuwe lezingen te genereren.

'Menzo laat zien dat ze een zeer sterke performer is, die moeiteloos kan wisselen van vrouwelijk naar mannelijk en dierlijk. Ze is betoverend en houdt je elke seconde vast.' - jury Best of Fringe Award 2019 over *JEZEBEL*

**vr 8 & za 9 juli 21.00
zo 10 juli 15.00
Podium Mozaïek**

**70 minuten
zonder pauze
€17,50
student €15**

**fri 8 & sat 9 July 21.00
sun 10 July 15.00
Podium Mozaïek**

**70 minutes
no intermission
€17,50
student €15**

Focus on a new enigmatic body, crackling and colliding like dark matter

JEZEBEL was about the sexualisation of black women in hip-hop, inspired by the video vixens, the twerking female performers in hip-hop videos from the late 1990s. Menzo moulded the stereotype of the 'hip-hop honey' into a new vixen: a strong black woman who refuses to be defined by others.

In her work, Menzo looks at how the body can transform itself in order to represent diverse ideas. She uses images that at first seem very recognisable, but that are presented in such a way that every assumption, preoccupation and prejudice is turned on its head.

In *DARKMATTER*, she searches, together with multidisciplinary artist Camilo Mejía Cortés, for ways to cut the body loose from fixed ideas as much as possible. For this, the performers look to the universe: to dark matter and black holes that collide, from which a new, futuristic and enigmatic body can emerge. Menzo draws inspiration from posthumanism, the idea that people will be potentially immortal in the future. Another important source of inspiration is Afrofuturism: this cultural movement is experiencing a revival with films such as *Black Panther* and views technology, science fiction, artificial intelligence and fantasy explicitly from a black perspective.

Menzo meanders between the nostalgia of the 1990s (hip-hop, rap lyrics, sci-fi, manga) and imaginary futures. She has developed a movement language of her own, based on 'chopped and screwed', a remix technique from the hip-hop scene in which the tempo of the music is slowed down considerably. As in *JEZEBEL*, Menzo, this time together with Cortés, expands her movement language further. This gives the performing body the space to generate new readings.

'Menzo shows that she is a very strong performer, who can switch effortlessly from feminine to masculine and animal. She is enchanting and holds you every second.' - Best of Fringe Award 2019 jury about *JEZEBEL*

HISSY FIT

CHRISTIAN GUEREMATCHI (SI/NL)

De Sloveense danser en choreograaf Christian Guerematchi laat in *Hissy Fit* zien dat zwarte cultuur bijna vanzelfsprekend aan geweld wordt verbonden – zowel in de geschiedenisboeken als in de media van nu. Wat doet dit stigma met zwarte jongens die op zoek zijn naar hun plek in de maatschappij? Daarvoor duikt Guerematchi in de drillrapcultuur en de dansstijlen breaking en krump.

Een ‘hissy fit’ is een opwelling van ongecontroleerde woede, zoals een kind die kan hebben. Samen met dansers Mark ‘Brui5er’ Sheats en Michael Wanga neemt danser en choreograaf Christian Guerematchi die emotionele uitbarsting als uitgangspunt voor een voorstelling over ‘zwarte woede’, het resultaat van eeuwenlange structurele onderdrukking.

Christian Guerematchi: “Ik herinner me nog dat in 1992 beelden van de Rodney King-rellen in Los Angeles op tv werden uitgezonden. Als kleine jongen was ik verbijsterd door wat ik zag. Tegelijkertijd voelde ik me ook verbonden door deze emotionele uitbarsting. Zelfs nu galmt deze echo tussen lichamen nog na.”

Gedreven door de rauwe energie van rapmuziek ervaren drie zwarte lichamen hun eigen ‘hissy fit’. Ze verschuilen zich achter maskers en raken in een roes die hun een beangstigende kracht geeft. Ze zitten gevangen in hun lichaam en zoeken een weg naar buiten. Emoties komen tot ontlading en opgelegde vooroordelen lijken bevestigd te worden.

Hissy Fit verbindt de dansstijlen breaking en krump met drillrap en virtual reality. Met live gestuurde videoprojecties en een opzwevend geluidsdecor brengen de performers hun binnenwereld dicht bij het publiek. Aan de voorstelling is een onderzoek voorafgegaan waarin Guerematchi de theorie van het afropessimisme* onderzocht en in gesprek ging met drillrappers. Een videoverslag van die interviews is een integraal onderdeel van de voorstelling.

Hissy Fit sluit aan op de zoektocht naar nieuwe verhoudingen van de zwarte mens in de westerse maatschappij. Guerematchi wil het concept ‘Black Identity’ via de taal

In *Hissy Fit*, the Slovenian dancer and choreographer Christian Guerematchi shows that black culture is almost automatically associated with violence – both in the history books and in today’s media. What does this stigma do to black boys who are looking for their place in society? For this, Guerematchi dives into the drill rap culture and the dance styles breaking and krump.

A ‘hissy fit’ is a fit of uncontrolled anger, such as a child may have. Together with dancers Mark ‘Brui5er’ Sheats and Michael Wanga, dancer and choreographer Christian Guerematchi takes this emotional outburst as the starting point for a performance about ‘black anger’, the result of centuries of structural oppression.

Christian Guerematchi: “I remember when footage of the Rodney King riots in Los Angeles was broadcast on TV in 1992. As a little boy, I was stunned by what I saw. At the same time, I also felt connected by this emotional outburst. Even now, this echo between bodies still reverberates.”

Driven by the raw energy of rap music, three black bodies experience their own ‘hissy fit’. They hide behind masks and get into a stupor that gives them a frightening power. They are trapped in their bodies and are looking for a way out. Emotions are released, and imposed prejudices seem to be confirmed.

Hissy Fit connects the dance styles breaking and krump with drill rap and virtual reality. With live video projections and a rousing soundscape, the performers bring their inner world close to the audience. The performance was preceded by research in which Guerematchi investigated the theory of Afro-pessimism* and talked to drill rappers. A video report of those interviews is an integral part of the show.

Hissy Fit connects to the search for new relationships of black people in Western society. Guerematchi wants to further explore the concept of ‘Black Identity’ through the language of the body. In his interdisciplinary approach, he delves into different dance styles, which he analyses, deconstructs and gives meaning to.

‘Based on different dance styles and using the aesthetics of drill rap, Guerematchi, Mark “Brui5er” Sheats and Michael Wanga explore both the liberating and the self-destructive side of anger. They

© Daniel Nicoletti

van het lichaam verder exploreren. In zijn interdisciplinaire aanpak verdiept in hij zich in verschillende dansstijlen, die hij analyseert, deconstrueert en betekenis geeft.

‘Op basis van verschillende dansstijlen en met de esthetiek van drillrap onderzoeken Guerematchi, Mark ‘Brui5er’ Sheats en Michael Wanga zowel de bevrijdende als de zelfdestructieve kant van woede. Daarbij stippen ze zowel de verlamrende machteloosheid aan die racisme met zich meebrengt, als het feit dat de overgave aan woede uiteindelijk toch vaak tot geweld binnen de gemeenschap leidt.’ - Theaterkrant

* Frank B. Wilderson, hoogleraar Afro-Amerikaanse studies in Californië, is een van de gangmakers van ‘afro-pessimisme’, een radicaal antiracisme dat een intens sombere diagnose stelt van de Amerikaanse samenleving die geheel en al gebouwd zou zijn op de uitbuitende oppositie van Zwart en Wit. (...) Zwart-zijn, schrijft hij, is synoniem met Slaaf-zijn. Uit: NRC, 11-09-2020

touch on both the paralysing powerlessness that racism brings, and the fact that surrendering to anger often leads to violence in the community.’ - Theaterkrant

* Frank B. Wilderson, professor of Afro-American studies in California, is one of the pioneers of ‘Afro-pessimism’, a radical anti-racism that gives an intensely gloomy diagnosis of American society that is supposedly built entirely on the exploitative opposition of Black and White. (...) Being Black, he writes, is synonymous with being a slave. From: NRC, 11-09-2020

do 14 juli 20.00
Bijlmer Parktheater

40 minuten
zonder pauze
€15

thu 14 July 20.00
Bijlmer Parktheater

40 minutes
no intermission
€15

EROS

SCHWEIGMAN& EN DOX (NL)

Reclaim your body: Schweigman& en DOX vieren het vrouwenlichaam. In *Eros* gaan vijf vrouwen op zoek naar de kracht en het plezier van hun sensualiteit. In een eigentijds ritueel gaan de remmen los en wordt het vrouw-zijn in al zijn facetten gevierd.

Theatermaker Boukje Schweigman ontregelt de zintuigen en laat mensen anders kijken naar de wereld dan ze gewend zijn. In haar ervaringstheater brengt ze de meest alledaagse verschijnselen terug tot hun essentie. De titels van haar werk zeggen het al: *Grond, Hoek, Spiegel, Val*. Van concrete noties maakt ze tastbare ervaringen die van alle kanten worden bekeken, omgekeerd, uitgeplozen. Zo worden ze losgezongen van elke vanzelfsprekendheid en verwerkt tot zinsbegoochelende totaalervaringen.

Ging het in haar laatste voorstelling *Spectrum* over kleur, in *Eros* staat niets minder dan de vrouwelijke sensualiteit centraal. Eros is natuurlijk de god van de liefde en de passie. Schweigman constateert dat vrouwen vaak met te weinig liefde kijken naar hun lichaam en zeker naar alles wat te maken heeft met sensualiteit en seksualiteit. Met haar vijf vrouwelijke dansers ging ze op zoek naar de vrouwelijke sensualiteit. Over het werkproces vertelt ze: 'Het leek wel of we de doos van Pandora openden. Veel vrouwen hebben als het ware een deksel op hun onderbuik en niet voor niks. Eeuwenlange onderdrukking en misbruik hebben hun sporen achtergelaten.' Die donkere kanten, de schaamte en het schuldgevoel, hebben ze in de veiligheid van het repetitielokaal opgezocht en achter zich gelaten. Ze wilden over de drempel heen stappen, de vreugde, de erotiek van het lichaam en de onschuldige, vrolijke en speelse levenslust herontdekken.

In *Eros* is het klaar met alle taboes en clichés: het dak gaat eraf! Ondersteund door drums en percussie van Frank Rosaly en Katherina Bornefeld (The EX) is het een aanstekelijke, levenslustige voorstelling geworden. De schaamte voorbij. Of in Schweigmans eigen woorden: 'Een zinderende totaalervaring voorbij het alledaagse.'

Eros is een coproductie van Schweigman&

© Bowie Verschuuren

Reclaim your body: Schweigman& and DOX celebrate the female body. In *Eros*, five women go in search of the power and pleasure of their sensuality. In a contemporary ritual, social taboos are ignored and womanhood is celebrated in all its facets.

Theatre maker Boukje Schweigman disrupts the senses and makes people look at the world in a different way than they are used to. In her experiential theatre, she reduces the most ordinary phenomena to their essence. The titles of her work say it all: *Ground, Corner, Mirror, Fall*. She turns concrete notions into tangible experiences that are viewed, reversed, explored from all sides. In this way, they break free from all self-evidence and transform into hallucinatory total experiences.

© Bowie Verschuuren

The feminine energy unleashed in a sensual total experience

Whereas her last performance *Spectrum* was about colour, *Eros* focuses on nothing less than female sensuality. Eros, of course, is the god of love and passion. Schweigman observes that women often look with too little love at their bodies, and certainly at everything that has to do with sensuality and sexuality. With her five female dancers, she went in search of female sensuality. She talks about the work process: 'It was like opening Pandora's box. Many women have a lid on their lower abdomen, so to speak, and for good reasons. Centuries of oppression and abuse have left their mark.' They sought out and left behind those dark sides, the shame and guilt, in the safety of the rehearsal room. They wanted to cross the threshold, rediscover the joy, the eroticism of the body and the innocent, cheerful and playful zest for life.

In *Eros*, all taboos and clichés are done with: the roof is raised! Supported by the drums and percussion of Frank Rosaly and Katherina Bornefeld (The EX), it has become a catchy, high-spirited performance. Beyond shame. Or in Schweigman's own words: 'A sizzling total experience beyond the mundane.'

Eros is a co-production of Schweigman& and DOX. The fact that the Utrecht-based companies are joining forces leads to new dimensions in both their work: the physical-sensory, ritualistic work of Schweigman& mixed with the focus on youth culture and urban dance (theatre) of DOX.

'For a moment, you are detached from everyday life, all sense of time disappears.' - Trouw about *Spectrum*, 2020

'We don't have to create miracles, just open our senses to the miracles that are already there.' - Boukje Schweigman

en DOX. Dat de Utrechtse gezelschappen de handen ineenslaan, leidt tot nieuwe dimensies in beiden werk: het fysiek-zintuiglijke, rituele werk van Schweigman& vermengd met de focus op jeugdcultuur en urban dans(theater) van DOX.

'Je wordt even losgeweekt uit het alledaagse leven, elk besef van tijd verdwijnt.' - Trouw over *Spectrum*, 2020

'We hoeven geen wonderen te creëren, enkel de zintuigen te openen voor de wonderen die er al zijn.' - Boukje Schweigman

**do 14, vr 15 & za 16 juli
20.30
Meervaart
Blauwe Zaal**

**60 minuten
zonder pauze
€15**

**thu 14, fri 15 & sat 16 July
20.30
Meervaart
Blauwe Zaal**

**60 minutes
no intermission
€15**

THE POWER (OF) THE FRAGILE

MOHAMED TOUKABRI (TU/BE)

CARAVAN PRODUCTION

Een intiemer en tederder duet zul je niet snel zien. In *The Power (of) The Fragile* danst de Vlaams-Tunesische Mohamed Toukabri samen met zijn moeder Mimouna Latifa Khamessi. We zien hun relatie gespiegeld in twee bewegende lichamen. Uit welke vormen kan de 'meest archetypische aller relaties' bestaan? En wat zijn de dromen en verlangens die daaruit voortkomen?

The Power (of) The Fragile is een ontmoeting tussen twee lichamen: het ene jonger, krachtig en vitaal, het andere ouder en fragiel. Maar het is ook een ontmoeting tussen twee werelden. Moeder Latifa heeft er altijd van gedroomd om danseres te worden, Mohamed heeft wél de mogelijkheid gekregen van dans zijn beroep te maken. In Toukabri's eerste solo uit 2019, *The Upside Down Man*, zagen we Latifa al op video vanuit haar huiskamer in Tunis uit haar dak gaan op de discobeats van de Bee Gees. Toen Toukabri vorig jaar de Belgische nationaliteit kreeg, kon ze eindelijk met een visum naar hem toe komen. Na lange tijd van elkaar gescheiden te zijn geweest, vinden zoon en moeder elkaar nu terug op het podium.

De voorstelling is een verzameling beelden, associaties en reflecties over de vormen die de relatie tussen moeder en zoon kan aannemen. Toukabri draagt zijn moeder in zijn armen, zoals hij ooit als kind in haar armen lag. En in zekere zin draagt zij hem nog steeds – als de moeder die hem het leven gaf, bij wie hij is weggegaan om zijn dromen na te jagen, maar bij wie het ook altijd weer als thuiskomen voelt.

De moeder wordt in *The Power (of) The Fragile* opgevoerd als metafoor voor geborgenheid. In een klanklandschap dat verwijst naar de natuur, religieuze plaatsen, mythologische figuren en het heelal, transformeren de lichamen van moeder en zoon voortdurend. Het toneel wordt een plek waar herinneringen een nieuwe betekenis krijgen en een mogelijke nieuwe toekomst wordt gevormd. *The Power (of) The Fragile* is, naar eigen zeggen van de jonge choreograaf, 'een pamflet voor het recht om te gaan waarheen we maar willen'.

Een aangrijpend duet van moeder en zoon over elkaar dragen en gedragen worden

A poignant duet by mother and son about carrying each other and being carried

A more intimate and tender duet is hard to find. In *The Power (of) The Fragile*, the Flemish-Tunisian Mohamed Toukabri dances together with his mother Mimouna Latifa Khamessi. We see their relationship mirrored in two moving bodies. What forms can the 'most archetypal of relationships' take? And what are the dreams and desires that arise from this?

The Power (of) The Fragile is a meeting of two bodies: one younger, powerful and vital, the other older and frail. But it is also a meeting of two worlds. Mother Latifa always dreamed of becoming a dancer, but Mohamed did have the opportunity to make dance his profession. In Toukabri's first solo from 2019, *The Upside Down Man*, we already saw Latifa on video from her living room in Tunis, going crazy to the Bee Gees' disco beats. When Toukabri acquired Belgian nationality last year, she was finally able to come to him with a visa. After being separated for a long time, son and mother now find each other again on stage.

The performance is a collection of images, associations and reflections on the forms the relationship between mother and son can take. Toukabri carries his mother in his arms, as she once carried him as a child. And in a way, she still carries him – as the mother who gave him life, whom he left to pursue his dreams, but with whom it always feels like coming home again.

In *The Power (of) The Fragile*, the mother is presented as a metaphor for security. In a soundscape that refers to nature, religious places, mythological figures and the universe, the bodies of mother and son are constantly transforming. The stage becomes a place where memories take on new meanings and a possible new future is formed. *The Power (of) The Fragile* is, in the young choreographer's own words, 'a pamphlet for the right to go wherever we want'.

'We tend to separate the heart from the mind, the male from the female... But you know, between birth and death, that is where life is lived. In that short time in between.' - Mohamed Toukabri

© Christian Tandberg

'We hebben de neiging om het hart van het verstand te scheiden, het mannelijke van het vrouwelijke... Maar weet je, tussen geboorte en dood, daar wordt het leven geleefd. In dat tussendoortje.' - Mohamed Toukabri

do 7 & vr 8 juli
21.00
Podium Mozaïek

75 minuten
zonder pauze
€15

thu 7 & fri 8 July
21.00
Podium Mozaïek

75 minutes
no intermission
€15

MY PITRS & KALI MATA

POERNIMA GOBARDHAN (NL)

© Bart Grieten

Indiase dans, dat is toch sari's, lange haren, blote voeten en sitarmuziek? Verre van dat, bewijst Poernima Gobardhan. In twee solo's transformeert een van de grote danstalenten van Nederland de Zuid-Indiase tempeldans bharata natyam tot een hedendaagse danstaal met een krachtige persoonlijke boodschap.

Als creatieve duizendpoot laat Poernima Gobardhan geen mogelijkheid onbenut om de Indiase danskunst in het algemeen en haar visie daarop in het bijzonder, in de kijker te spelen. Ze bestiert haar eigen dansschool Pretima Ke Dewashrie in Den Haag en is al meerdere keren opgetreden voor een miljoenenpubliek in tv-programma's als *So you think you can dance*, *Holland's Got Talent* en *De Wereld Draait Door*.

Haar grote kracht? Dat ze de bharata natyam, een van de oudste dansvormen ter wereld, heeft ontwikkeld tot iets van deze tijd. Hoe

Een eeuwen-oude Indiase dansvorm vertaald in een hedendaagse, buitengewoon persoonlijke danstaal

Indian dance – that's saris, long hair, bare feet and sitar music, right? Far from it, Poernima Gobardhan proves. In two solos, one of the Netherlands' great dance talents transforms the South Indian temple dance bharata natyam into a contemporary dance language with a powerful personal message.

A creative jack-of-all-trades, Poernima Gobardhan leaves no stone unturned in highlighting the art of Indian dance in general and her vision of it in particular. She runs her own dance school Pretima Ke Dewashrie in The Hague and has performed several times for an audience of millions in TV programmes such as *So you think you can dance*, *Holland's Got Talent* and *De Wereld Draait Door*.

Her great strength? That she has turned the bharata natyam, one of the oldest dance forms in the world, into something of our time. How does she do it? By transforming the traditional form into the expressiveness of her own body. She draws on the hand movements and facial expressions of the temple dances that tell stories of heroes and gods

ze dat doet? Door de traditionele vorm om te zetten naar de zeggingskracht van haar eigen lichaam. Ze put uit de handbewegingen en gezichtsuitdrukkingen van de tempeldansen die vertellen over helden en goden uit de klassieke hindoestaanse mythologie. Maar ze zet er als moderne Nederlandse vrouw met hindoestaanse roots haar individuele drijfveren en levensvragen tegenover.

Met de solo *My Pitrs*, Sanskriet voor vader/voorouder, brengt Gobardhan een eerbetoon aan haar voorouders. Haar vader en moeder komen uit Suriname, haar grootouders uit 'moederland' India. Hun grote reis, waarin eeuwenoude koloniale echo's doorklinken, zit ook in Gobardhans lichaam verklonken. In *My Pitrs* wordt de ongrijpbare aanwezigheid van haar voorouders gesymboliseerd door lange, witte doeken boven de Bühne. Het zijn hun tradities die haar als een kledingstuk omhullen, waarvan ze zich losmaakt maar ook geen afscheid kan nemen.

Voor *Kālī Mātā* laat Poernima Gobardhan zich inspireren door de krijgsgodin Durga Mātā, vernietiger van demonen en behoeder van rechtvaardigheid. Daarnaast belichaamt de vrouwelijke godheid harmonie, bescherming en zachtaardigheid. In de solo roept Gobardhan op om meer te voelen en niet alles onder controle te willen hebben. Dit betekent het aangaan van een strijd en de bereidwilligheid om de duisternis, datgene wat we niet kennen, tegemoet te treden.

Behalve door de bharata natyam, laat Gobardhan zich voor *Kālī Mātā* inspireren door kalaripayattu, een vechtsport uit Zuid-India. Precisie in handgebaren, intense emotie en een meeslepend geluidsdecor nemen je mee in deze strijd tussen het intellect en het lichaam.

'Het westerse beeld van Indiase dans komt te veel voort uit koloniale relaties en het idee van het exotische. Wat ik doe gaat over universele thema's. Ik maak gewoon dans. Op mijn eigen manier.' - Poernima Gobardhan

© Bart Grieten

An ancient Indian dance form translated into a contemporary, highly personal dance language

from classical Hindu mythology. But as a modern Dutch woman with Hindustani roots, she opposes it with her individual motives and life questions.

With the solo *My Pitrs*, Sanskrit for father/ancestor, Gobardhan pays tribute to her ancestors. Her father and mother are from Suriname, her grandparents from 'motherland' India. Their great journey, in which echoes of centuries of colonialism can be heard, is also embedded in Gobardhan's body. In *My Pitrs*, the elusive presence of her ancestors is symbolised by long, white cloths above the stage. They represent the ancestral traditions that envelop her like a garment, from which she detaches herself but that she also cannot part with.

For *Kālī Mata*, Poernima Gobardhan was inspired by the warrior goddess Durga Mātā, destroyer of demons and guardian of justice. The female deity also embodies harmony, protection, and gentleness. In the solo, Gobardhan calls for feeling more and not wanting to control everything. This means entering into a struggle and being prepared to face the darkness, that which we do not know.

Besides the bharata natyam, Gobardhan was inspired for *Kālī Mata* by kalaripayattu, a martial art from South India. Precise hand gestures, intense emotion and a compelling soundscape take you into this battle between the intellect and the body.

'The Western image of Indian dance stems too much from colonial relations and the idea of the exotic. What I do deals with universal themes. I just make dance. In my own way.' - Poernima Gobardhan

**vr 15 juli 20.00
Bijlmer Parktheater**

**60 minuten
met pauze
€15**

**fri 15 July 20.00
Bijlmer Parktheater**

**60 minutes
including intermission
€15**

JULIDANS AT THE PARK

Een zomeravond. Een wandeling in het park. Een dans. In het Vondelpark Openluchttheater zie je deze zomer (inter)nationale dansgezelschappen in het kader van Julidans. De voorstellingen zijn gratis toegankelijk.

Voor actuele informatie: julidans.nl

A summer evening. A walk in the park. A dance. At the Vondelpark Open Air Theatre, you can see (inter)national dance companies this summer as part of Julidans. The performances are free of charge.

For up-to-date information: julidans.nl

Op vrijdag 8 Juli

Vloeistof Hellend Vlak

De zeespiegel stijgt. Het water staat ons tot de lippen. Vier mensen proberen te overleven op het dak van een ondergelopen huis...

In Hellend Vlak beland je middenin de moeilijke keuze van de dansers: die tussen elkaar helpen of alleen je eigen hachje redden. Een dansvoorstelling waarbij je zweeft tussen herkenbaarheid en absurdisme. Wij bezitten immers allemaal het grenzeloze talent om te relativieren. Krijg je het al wat warmer?

*"Het is niet alleen tamelijk absurd en wrang wat we te zien krijgen maar vooraleerst loeispannend. Elk stapje kan een misstap zijn, elk foute beweging leiden tot een nat pak. Dat geeft Hellend vlak een spanning die je zelden meemaakt. Het betere puntje-van-je-stoelwerk, vergelijkbaar met de capriolen van een acrobaat zonder valnet." **** - Theaterkrant.*

**vr 8 & vr 15 juli 20.30
Vondelpark
Openluchttheater**

**± 120 minuten
gratis toegang**

**fr 8 & fr 15 July 20.30
Vondelpark Openlucht-
theater**

**± 120 minutes
free admission**

On Friday 8 July

Vloeistof Hellend Vlak

The sea level is rising. We are up to our necks in water. Four people try to survive on the roof of a flooded house...

In Hellend Vlak you find yourself in the middle of the dancers' difficult choice: the choice between helping each other or just saving your own skin. A dance performance that hovers between familiarity and absurdism. After all, we all have the boundless talent to put things into perspective. Are you already getting a bit warmer?

*"It is not only quite absurd and wry what we get to see, but first and foremost it is terribly exciting. Every step can be a misstep, every wrong move may result in a drenching. This gives Hellend Vlak a tension you hardly ever experience. The better edge-of-your-seat work, comparable with the antics of an acrobat without a safety net." **** - Theaterkrant.*

JULIDANS INSIDE OUT

Julidans organiseert een rand-programma met nagesprekken, ontmoetingen met makers, installaties, films en afterparty's. Houd de website in de gaten voor het meest actuele overzicht.

Julidans organises many side events, such as after talks, meetings with makers and afterparties. Keep an eye on the website for the up-to-date programme.

Kairos Susanna Brenner

Vanaf de oevers van een bergmeer observeer ik het spiegelbeeld van de wereld. Ik kantel mijn hoofd, verander mijn perspectief en portalen naar verborgen werelden en wonderbaarlijke verschijnsels komen tevoorschijn. De oude Grieken verwezen met Kairos naar een juiste of geschikte tijd voor actie. Dit was mijn Kairos.

Het werk van audiovisueel kunstenaar Susanna Brenner is gelaagd en heeft een multidisciplinair karakter; beeld, geluid en heel veel draad wordt met elkaar verweven, ruimtes in beweging gebracht. We worden uitgenodigd om met lucht te spelen en te netwerken met het onbekende.

Met dank aan: Amsterdams Fonds voor de Kunst & Mondriaan Fonds

**3 t/m 10 juli
ITA Salon
Toegang gratis**

**3 t/m 10 July
ITA salon
Admission free**

Kairos Susanna Brenner

From the shores of a mountain lake, I observe a mirrored image of the world. I tilt my head, change my perspective, and portals to hidden worlds and wonderful creatures reveal themselves. The ancient Greeks referred to Kairos as a proper or opportune time for action. This was my Kairos.

The work of audiovisual artist Susanna Brenner is multidisciplinary; whilst weaving together soundscapes, images and thread, she is shifting space into movement, inviting the passerby to play with air and to network with the unknown.

Thanks to: Amsterdam Fund for the Arts & Mondriaan Fonds

Nagesprekken

Bij veel voorstellingen wordt een nagesprek met de choreograaf georganiseerd. Op Julidans.nl staat vermeld bij welke voorstellingen en op welke dag deze plaatsvinden.

Afterparty's

Op zaterdag 9 juli en zaterdag 16 juli wordt er na afloop van de voorstellingen verdergedanst. De ITA brasserie wordt omgebouwd tot dansvloer. Wees welkom!

WE, TOGETHER OPEN HUIS SPACE FOR DANCE ART

Tussen 2 en 9 Juli opent Space for Dance Art zijn deuren voor het publiek. In het kader van de wereldpremière van de locatievoorstelling *WE, the BREATH* verandert deze nieuwe hotspot voor hedendaagse dans in Amsterdam in een manifestatie van de Adem. Internationale en interdisciplinaire kunstenaars laten zich inspireren door het ca. 40 seconden durende stuk van toneelschrijver Samuel Beckett's *BREATH*. Geluidsontwerpen, experimentele kunstwerken en interactieve installaties zijn daarvan het resultaat. Behalve in de ruimtes van ICK zullen ook de gemeenschappelijke ruimtes in het iconische gebouw Westbeat de adem tastbaar maken. Er worden dagelijkse in de middag tours georganiseerd. Meer informatie en aanmelden: JaimyStregels@ickamsterdam.nl

HJS Amsterdam Summer Intensive

Henny Jurriëns Studio (HJS) is partner van het Julidans Festival en verzorgt workshops voor professionele dansers/performers, waarbij dansers de kans krijgen om cutting-edge voorstellingen te zien en samen te werken met de artiesten van het festival.

De HJS Amsterdam Summer Intensive biedt een unieke danservaring voor professionele en beroepsgerichte dansers. Er worden lessen en workshops gegeven in een breed scala aan stijlen en technieken, waaronder die van 's werelds meest vooraanstaande choreografen. Diverse optredens zijn mogelijk. Dansers uit meer dan 45 landen nemen deel aan het programma.

Julidans & HJS Summer Intensive

Masterclass WArD /waRD
Ann Van de Broek

HJS Summer Intensive & OFF VENUE (Julidans & Festival Why Not)

Masterclass Aerialettes /
Natasja Bode en
Suzanne de Bekker
Masterclass Astrid Boons

info: julidans.nl

Aftertalks

Julidans stages aftertalks with the choreographers. Meet the makers and get to know more about their work and world. The talks are announced on Julidans.nl.

Afterparties

On Saturday 9 July and Saturday 16 July, we continue to dance after the performances. The ITA brasserie will be transformed into a dance floor. Please Join!

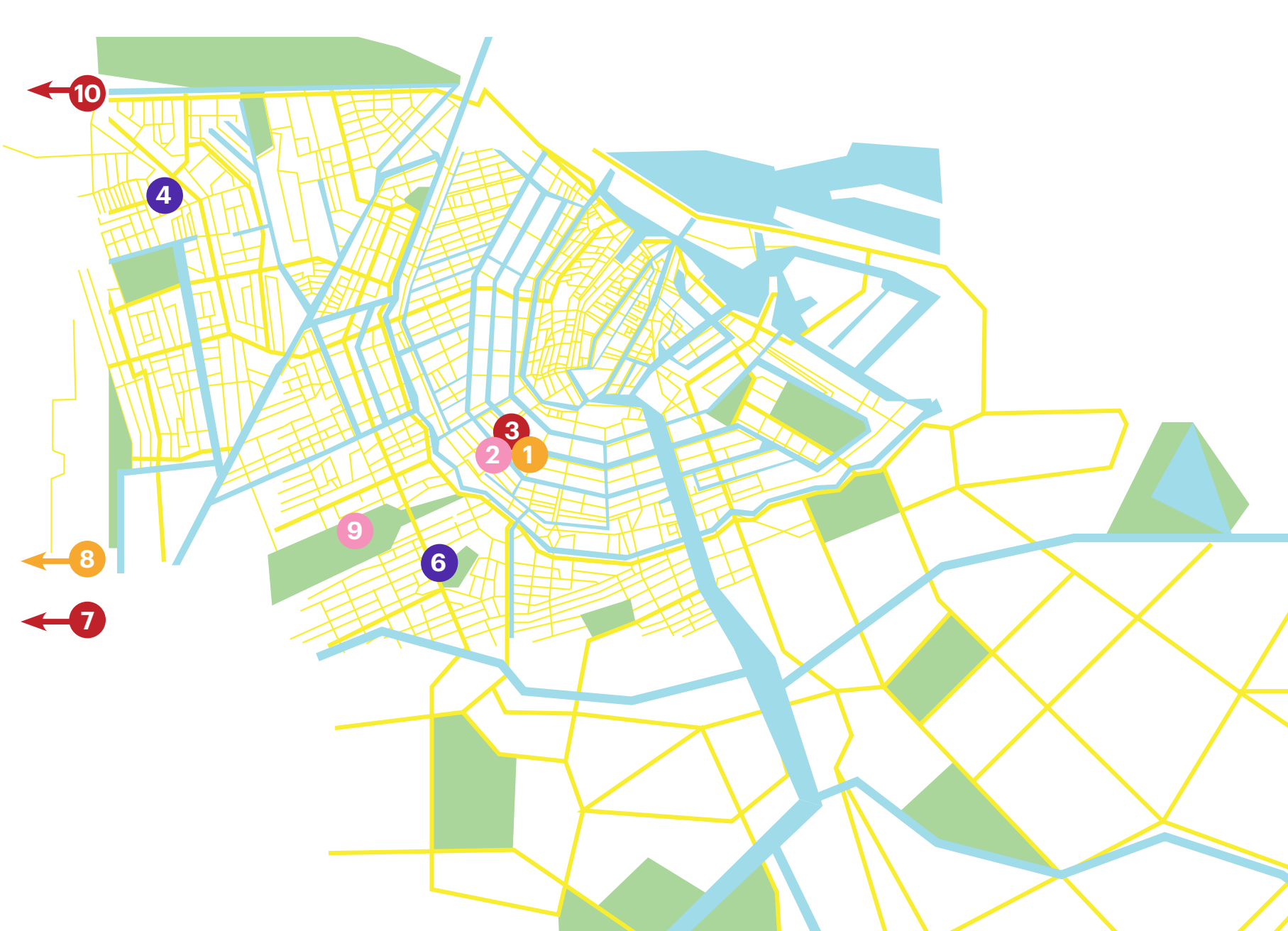
WE, TOGETHER OPEN HOUSE SPACE FOR DANCE ART

Between 2 and 9 July, Space for Dance Art opens its doors to the public. As part of the world premiere of the site-specific performance *WE, the BREATH*, this new hotspot for contemporary dance in Amsterdam will transform into a manifestation of the Breath. International and interdisciplinary artists will be inspired by playwright Samuel Beckett's 40-second piece *BREATH*. Sound designs, experimental art-works and interactive installations are the result. Apart from ICK's spaces, the communal areas in the iconic Westbeat building will also make breath tangible. Tours are organised daily in the afternoon. More information and registration: JaimyStregels@ickamsterdam.nl

HJS Amsterdam Summer Intensive

HJS is a partner of the Julidans Festival, and workshops for professional dancers/performers, allowing dancers to see cutting-edge performances and to work with the artists of the festival.

The Henny Jurriëns Studio Amsterdam Summer Intensive offers a unique dance experience for professional and professionally-oriented dancers. Classes and workshops in a wide range of styles and techniques are given, including those of the world's leading choreographers. Various performance opportunities are possible. Dancers from 45 countries regularly attend the program

LOCATIES / VENUES

1 INTERNATIONAAL THEATER AMSTERDAM
Leidseplein 26, Amsterdam
tel. 020 624 23 11
ita.nl	6 STEDELIJK MUSEUM AMSTERDAM
Museumplein 10, Amsterdam
tel. 020 573 2911
stedelijk.nl
2 THEATER BELLEVUE
Leidsekade 90, Amsterdam
tel. 020 530 53 01
theaterbellevue.nl	7 MEERVAART
Meer en vaart 300, Amsterdam
tel. 020 410 7777
meervaat.nl
3 MELKWEG
Lijnbaansgracht 234 A, Amsterdam
tel. 020 531 81 81
melkweg.nl
(kaartverkoop alleen via Julidans-kassa)	8 ICK SPACE FOR DANCE ART
Rijnlandlaan 3, Amsterdam
tel. 020 616 7240
ickamsterdam.com
4 PODIUM MOZAÏEK
Bos en Lommerweg 191, Amsterdam
tel. 020 580 03 80
podiummozaiek.nl	9 VONDELPARK OPENLUCHTTHEATER
In het midden van het Vondelpark, te-
genover ingang Van Eeghenstraat
openluchttheater.nl
5 BIJLMER PARKTHEATER
Anton de Komplein 240, Amsterdam
tel. 020 311 39 33
bijlmerparktheater.nl	10 DE SLOOT
Rhoneweg 6-10, Amsterdam
tel. 020 89 50 707
desloot.nl

TICKETS

Koop uw Julidans-kaarten online, telefonisch of aan de festivalkassa in Internationaal Theater Amsterdam.

Koop online

Via Julidans.nl kunt u voor alle locaties online kaarten kopen door op de pagina van de gewenste voorstelling te klikken op 'BESTELLEN'. Selecteer een datum naar keuze en bestel uw tickets. Om af te rekenen moet u inloggen met een Julidans-account.

Koop telefonisch

Via tel. +31 (0)20 624 23 11 kunt u van ma t/m za van 13.00 - 18.00 uur terecht voor uw telefonische bestelling (€ 3,50 administratiekosten per bestelling, ongeacht het aantal tickets).

Koop aan de festivalkassa

Tijdens Julidans kunt u ook van ma t/m za van 13.00 - 18.00 uur of vanaf 1,5 uur voor aanvang van de voorstelling bij de festivalkassa terecht.
Internationaal Theater Amsterdam – Leidseplein 26 – Amsterdam.

Strikte aanvangstijd

Aanvangstijden worden strikt gehanteerd. Laatzomers worden niet meer in de zaal toegelaten. Bij voorstellingen met een pauze kunnen laatzomers eventueel na de pauze alsnog in de zaal plaatsnemen.

Variabele prijzen

Voor Julidans worden 'vanaf' prijzen gehanteerd. Naarmate er minder stoelen beschikbaar zijn, wordt de prijs hoger. Wie er vroeg bij is, koopt dus altijd kaarten tegen het voordeligste tarief (en kan de mooiste plaatsen uitzoeken).

Book your tickets online, by phone or at the box office of Internationaal Theater Amsterdam.

Buy online

You can purchase tickets online for all locations via Julidans.nl by clicking on 'BUY TICKETS' on the page of the desired performance, selecting a date of your choice and then clicking on 'BUY NOW'. To pay you must log in with a Julidans account.

Order by telephone

You can order tickets by telephone (+31 (0)20 624 23 11) from Monday to Saturday from 1:00 pm to 6:00 pm. Per order € 3,50 handling fee is charged (regardless of the amount of tickets).

Buy at the festival box office

During Julidans you can also visit the festival box from Monday to Saturday from 1:00 pm to 6:00 pm or from 1,5 h before the start of the performance. Internationaal Theater Amsterdam – Leidseplein 26 – Amsterdam

Start times

Start times are strictly applied. Latecomers will not be admitted into the theatre. In case of performances with an intermission, latecomers may be admitted after the intermission.

Variable pricing

For Julidans, 'from' prices are used. The fewer seats available, the higher the price. Those who arrive early, therefore, always buy tickets at the most advantageous rate (and can choose the best places).

JULIDANS COLOFON

Directie & programmering
Anita van Dolen

Assistent programmering
Eefje van den Broek

Financiën & Logistiek
Dick Vos

Administratie
Melin Mommers (ITA)

Marketing, Communicatie & PR
Jan Schoon (projectleider) i.s.m. afdeling
Marketing en Communicatie, Media ITA

Productie
Peter Poel (hoofd)
Productie ITA – Rebecca Heikamp,
Kiki Meijerhoven, Mita Medri (assistent)
Productie Locaties – Priscilla Livingstone

Technische coördinatie ITA
Arjan Smook, Frans van der Bijl i.s.m. Afdeling
Techniek ITA

Technische coördinatie locaties
TOT B.V. – Marijcke Voorsluijs, Seb Jongejans
en Niels Kingma

Coördinatie Internationale gasten
Klaas Backx

Fondsenwerving
Sandra Verstappen

Festivalkassa
Jasper Gilijamse (hoofd), Jacqueline Kooter,
May Wolf, Jildou Straat, Dorien Immig,
Saskia van der Sluis, Marie-Louise Hodge

Redactieraad
Ellis van de Giessen, Kasper Kapteijn,
Julie Vegter, Richard Kofi, Lynn Bartels

Bestuur Stichting Julidans
Nicole van Vessum (voorzitter), Swati Sen Gupta,
Nynke de Haan, Pieter Zeeman

Hoofdproducent
ITA

Partners
Internationaal Theater Amsterdam, Theater
Bellevue, Melkweg, Vondelpark Openlucht-
theater, Bijlmer Parktheater, Podium Mozaïek,
Stedelijk Museum Amsterdam, Meervaart, ICK
Artists Space, De Sloot, Dutch Performing Arts,
Henny Jurriëns Stichting, Nicole Beutler
Projects, WhyNot, Academie voor Theater &
Dans / Expanded Contemporary Dance

Big Pulse Dance Alliance: Tanz im August
(Berlijn), Dublin Dance Festival (Dublin),
Dance Umbrella (London), Torino Dance
(Turijn), Tanec Praha (Praag), New Baltic Dance
(Litouwen), One Dance Week (Plovdiv), Zodiak
Side Step Festival (Helsinki), Sismògraf (Olot),
CODA (Oslo), Danscentrum Zweden
www.bigpulsedance.eu

Programmateksten en eindredactie
Tekstbureau kooijman_hiskemuller,
Margriet Prinssen

Redactie Julidans brochure
Jan Schoon, Anita van Dolen,
Eefje van den Broek

Concept en vormgeving campagne
Dolly Warhol, Amsterdam

Concept en fotografie campagnebeeld
Jaap Scheeren

Design en development website
Bravoure, Amsterdam

Julidans wordt mede mogelijk gemaakt door
de volgende subsidiënten en fondsen:

**SOMETHING
TO
BELIEVE
IN**

JULIDANS.NL